தேவார, திருவாசகத் திரட்டு

ழிப்புரையுடன்

தேவார, திருவாசகத் திரட்டு

பதவுரை, பொழிப்புரையுடன்

ஆக்கியவர்
சுவாமி அவினாசானந்தர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

வெளியிடுபவர்:
தலைவர்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

IV-2M 3C-11-2003
ISBN 81-7120-852-5

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

1/2

பதிப்புரை

தேவார, திருவாசகப் பாடல்கள் அத்தனையும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த தமிழ் வேதப் பாடல்களேயாகும். எல்லாப் பாசுரங்களையும் நாடோறும் ஓதுதல் முடியாத காரியம். ஆதலின், அவற்றினின்றும் சில பாடல்களை மட்டும் தெரிந்தெடுத்து இந்த நூலில் தருகிறோம். சம்பந்தர், அப்பர் இருவரது தேவாரப் பாடல்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் அங்கே குறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று எண்களும் முறையே திருமுறையின் எண்ணும் பதிகத்தின் எண்ணும் பாடலின் எண்ணும் ஆவன; சுந்தரரது தேவாரப் பாடலை யொட்டியுள்ளவை, பண்முறை வரிசைப்படி அச்சிடப்பட்டுள்ள பதிப்புகளில் காணப்படும் பதிக எண்ணும் பாடலின் எண்ணும் ஆகும். திருவாசகப் பாடலின் பின், பகுதியின் பெயரும் பாடலின் எண்ணும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் பதவுரை, பொழிப்புரை இரண்டையும் வெவ்வேறாக எழுதுவதற்குப் பதிலாக, இரண்டின் பயனையும் ஒருங்கே அளிக்கும் கருத்தோடு பொழிப்புரை மட்டும் எழுதப் பட்டுள்ளது. பாட்டின் பொருளையும் சந்தர்ப்பத்தையும் விளக்கவும் பொழிப்புரையில் விளக்கவொண்ணாத நயங்களை ஒருவாறு எடுத்துக்காட்டவும் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்த அரிய பணியை ஆற்றியவர் எமது மடத்தின் துறவியும் தமிழறிஞருமான சுவாமி அவினாசானந்தர்,

இந்நூல் 1943-இல் மடத்தினின்றும் வெளியான 'திரு அருள் மொழி' என்ற நூலின் ஒரு பகுதியாகும். அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி தேவார, திருவாசகப் பகுதி மட்டும் தற்போது தனி நூலாக வெளியிடப்படுகிறது. இவைகளைப் பத்தியோடு ஓதுவார் இறைவனுக்கு உவந்த வழிபாடு செய்பவராவார்; அன்றியும், பதிகங்களை ஓதுவார்க்கு உண்டாகுமென அந்நூல்களிற் கூறப் பட்டுள்ள பயன்களையெல்லாம் அவர்கள் பெறுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை; 1-12-1998

பொருளடக்கம்

சைவ சித்தாந்தம்

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சிவபெருமானைப் பற்றிக் கூறும்போது, 'பந்தமும் விடும் படைப்போன் காண்க' என்றருளினர். ஆன்மாக்களுக்குப் பந்த நிலையையும் முத்தி நிலையையும் உண்டுபண்ணுபவன் சிவனே என்பது அதன் கருத்து. அறிவும் செயலும் இயல்பாகவே அமைந்த ஆன்மாக்கள் அநாதியான கேவல நிலையில் மும்மல சம்பந்தத்தால் அறிவும் மாண்டு செயலும் மாண்டு கிடந்தன. (மும்மலங்களாவன : ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன.) அப்போது ஆன்மாக்களை எடுத்து வெளிப்படுத்தி, அவைகளின் இயல்பைப் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்ய சிவபெருமானே முன்வந்தனர். மாயா மலத்தை உடலாகவும் கரணங்களாகவும் உலகங்களாகவும் காரியப்படுத்தி, ஆன்மாக்களை அவற்றுட் புகுத்தினர். கன்ம மலத்தை நல்வினை தீவினைகளாகவும் புண்ணிய பாவங்களாகவும் சுக துக்கங்களாகவும் காரியப்படுத்தி ஆன்மாக்களை முற்கூறியவற்றை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தார். கன்ம பலன்களை முனைந்து நின்று தளராது அனுபவித்தற்காக, ஆணவ மலத்தைத் தற்போத வழியில் உலவச் செய்தார்; அதாவது 'நான்' என்ற எண்ணம் எழும்பச் செய்தார். இவ்வாறு நிற்கும் நிலை ஆன்மாக்களின் (கட்டுப்பட்ட) பந்த நிலையாகும். இந்நிலையில் வரவர ஆன்மாக்களின் ஆணவ மலத்தைத் தளரச் செய்து, நாளடைவில் மும்மல பந்தங்களையும் போக்கிச் சிவமேயாய் நின்றிடச் செய்வானும் சிவனேயாவான். இந்நிலை முத்திநிலை எனப்படும். ஆக, ஆன்மாக்கள் பந்த நிலையிலிருந்து முத்தி நிலைக்கு ஏறுவது சிவனது அருட் செயலாலேயாகும்; தமது செயலாலன்று. இதன் காரணமாவது, ஆன்மாக்கள் தம் இயல்பினாலேயே சுதந்திர மற்ற

வர்கள், சிற்றறிவினர்கள், பிரகாசமற்றவர்கள், மும்மல வசப்பட்டு உழலுபவர்கள். இவர்கள் மும்மலங்களாகிய பாசங்கள் நீங்கப் பெறுவதற்குப் பதியாகிய சிவபெருமானது அருளே பெருந்துணையாகும்.

சிவபெருமானது அருளைப் பெறுதற்கு ஆன்மா முதன் முதலாகத் தனது இயல்பையும் தனக்கும் ஆண்டவனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். நம் உடலில் இருப்பது உயிர், அவ்வுயிரினுள் இருப்பது சிவம். நம்முயிர்க்கும் உடலுக்கும் உள்ள சம்பந்தமே போன்றது, சிவபெருமானுக்கும் நம்முயிராகிய ஆன்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தம். உடம்பிற்கு இட்ட பெயரால் அழைக்கும்போது உயிர் ஏன் என்கிறது; அதனுல் உயிர் உடலோடு கலந்து வேறுபாடின்றி நிற்கின்றது என்பது விளங்குகின்றது. இது போல், இறைவனும் உயிர்களிடத்துப் பேதமின்றிக் கலந்து நிற்கிருன். ஆயினும் உயிர் உடலாகாது, உடல் உயிராகாது; அதுபோல் உயிரிடத்து இறைவன் கலந்திருப்பினும், சிவன் ஆன்மாவாகான், ஆன்மா சிவனுகான். எவ்வாறெனில், சிவன் உயிராகவும் உயிரின் வேருகவும் நிற்பான்; ஆனுல் ஆன்மா சிவனும் சிவனின் வேருயும் நிற்கமாட்டான். இவ்வாறு சிவனது இயல்பையும் உயிரினது இயல்பையும் வெவ்வேருக அறிதல் வேண்டும். உயிர் இல்லாதபோது உடலிற்கு இருப்பும் செயலும் இல்லை. இதுபோல் ஆன்மாவின் இருப்பிற்கும் செயலுக்கும் அதற்கு உயிராயுள்ள சிவனே ஆதாரம் ஆவான். இன்னெரு உவமானமும் இதை நன்கு விளக்கும். கண்ணில் கண்ணெளி (பார்க்கும் திறமை) இருந்தாலும், சூரியனது ஒளியின்றிக் கண் ஒரு பொருளைக் காணமாட்டாது; சூரியனது ஒளி கண்ணெளியோடு கலக்கும்போதே ஒரு பொருளைக் கண் காணுகிறது; அதுபோல், ஆன்ம அறிவோடு சிவன் கலந்து நின்றே ஆன்ம அறிவைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிருன். அன்றியும், கண்ணெளி சூரியனெளியோடு கலந்

துள்ளபோதும், கண் தாளுகவே ஒரு பொருளை அறியும் தன்மையுடையதன்று ; ஆன்ம அறிவு கண்ணுெளியில் உடனிருந்து அறியச் செய்யும்போதே கண் ஒரு பொருளை அறிகின்றது. அதுபோல், ஆன்ம அறிவைச் சிவன் பிர காசிக்கச் செய்யினும், அந்த ஆன்மா ஒன்றைத் தானே அறியும் திறமை யுடையவனுகான் ; ஆன்ம போதத்தில் நின்மலபோத சொரூபனுகிய சிவன் உடனுய் ஒன்றித்து நின்று எப்பொருளையும் அறியச் செய்கிருன். ஓர் ஆன் மாவின் அறிவைப்போன்ற அதன் இச்சையும் கிரியையும் சிவனது இச்சை கிரியைகளைச் சார்ந்தே உண்டாகின் றன. இந்த உண்மையை அனுபவமாக அறிவதே முக்தி நெறியாகும். அந்த நெறியைப் பின்பற்றுவார்க்குப் பழ வினைகள் ஒழியும், சித்தமலம் அற்றுவிடும், அவர்கள் சிவ மயமாகிச் சிவானந்தப்பேற்றை அடைவார்கள்.

பெறுதற்கரிய இப்பேற்றைப் பக்தி நெறியால் அடை யலாகும். சிவபெருமான் ஆன்மாவோடு கலந்திருத்தல் அவனருளாலன்றி வேறில்லை. ஆகவே அவனது அருளை வியந்து அதனையே நாடி இயன்றவாறு அவனுக்கென்றே தொண்டு வகைகளை அன்போடும் வைராக்கியத்தோடும் அயராது செய்வதே பக்தி நெறி எனப்படும். அகங்காரம் போனுலன்றிச் சிவன்பால் அன்பு உண்டாகாது. அது போவதற்குச் சாதனங்களாவன :—சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கும். அவற்றுள் சரியை யாவது : சிவபெருமானது கோயில் தலத்தை அலகிடல், திருமெழுக்குச் சாத்தல், வழிபாட்டுக்காகப் பூக் கொய்தல், பூமாலை கட்டுதல், புகழ்ந்து பாடல், திருவிளக்கிடல், திரு நந்தவனம் செய்தல் முதலிய தொழில்களை அன்போடு செய்தலாகும். கிரியையாவது : வாசனைத் திரவியம், தூபம் தீபம் தீர்த்தம் புஷ்பம் பஞ்சகவ்வியம் பஞ்சாமிர் தம் ஆகிய பூஜைக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டு பஞ்ச சுத்திசெய்து, உட்பூஜை புறப்பூஜை அக்கினி கார்யம் முதலியவற்றை விதிப்படிச் செய்தலாம். யோகமாவது

முக்குணங்களையும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, மூல வாயுவை எழுப்புகின்ற இடைபிங்கலை என்னும் நாடிகளை அடைத்துச் சுழிமுனை வழியைத் திறந்து, நடனச் சிலம் போசையுடன் சென்று, பஞ்சாக்ஷரம் ஏகாக்ஷரமாம் தன் மைகண்டு, அருளைத்தரும் புறவெளியிலே புகுந்து அழுந்தி யிருத்தலேயாம். ஞானமாவது: பல நூல்களையும் ஆராய்ந்து, பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்று தத்துவங் களின் இலக்கணங்களைத் தெளிந்து, பண்டை வினையின் பயனாக வந்த சிற்றறிவு முற்றும் நீங்கி, பேரறிவாகிய சிவ ஞானம் விரிந்து தோன்றும் மனதைப் பெறுதலேயாம்: சரியை முதலிய நான்கும் நான்கு படிகளாகும்; அவை முறையே அரும்பு மலர் காய் கனி போலாகும் என்பர் தாயுமானவர். அன்போடு சரியை முதலியவற்றைச் செய்து வரும்போது, சிவபெருமானுக்கும் நமக்கும் ஓர் உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதல் அன்பைப் பெரிதும் வளர்க்கும். இம்முறைப்படி, சரியை முதலிய நான்கு படி களும், தாசமார்க்கம் ஸத்புத்ரமார்க்கம், ஸஹமார்க்கம், ஸன்மார்க்கம் எனப்படும். தாசமார்க்கமாவது, இறைவனை ஆண்டானாகவும் நம்மை அடிமையாகவும் கருதி வழிபடு தல்; இதை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டியவர் திருநாவுக் கரசர். ஸத்புத்ர மார்க்கமாவது, இறைவனைத் தந்தையா கவும் நம்மைக் குழந்தையாகவும் நினைந்து வழிபடுதல்; இதை உலகில் நிலைநாட்டியவர் திருஞான சம்பந்தர் ஸஹமார்க்கமாவது, இறைவனை நமக்கு தோழனாகக் கருதி வழிபடுதல்; இதை விளக்கியவர் சுந்தரர். ஸன்மார்க்க மாவது இறைவனை ஆன்மாவுக்கு உயிராய் நினைந்து வழி படுதல்; இந்த ஞான மார்க்கத்தில் நின்று அதனை உல கிற்குப் போதித்தவர் மாணிக்கவாசகர். இந்நான்கு நெறிகளில் ஒன்றை மட்டும் பின்பற்றினாலும் முடிவில் உயர்ந்த ஞானம் உதிக்கப்பெற்றுச் சிவானந்தப்பேறும் முக்தியும் பெறலாகும்.

தனு கரண புவனங்களைப் படைத்தளிக்கப்பெறும்

ஆன்மாக்கள் சனன மரணங்கட்கு உட்படும்போது, அவர்களைச் சிவபெருமான் சிறிது சிறிதாகப் பக்குவப் படுத்தி உயர்த்தியருளுகிறான். அவர்கட்கு அகங்கார மமகா ரங்கள் குறைந்து வரும்பொருட்டு முதன்முதலாக அவர்க ளது இன்ப துன்பங்களைப் பெருக்கி,அவ்விரண்டினுள்ளும் மாறி மாறி உழலும்படிச் செய்கிறான். இதனால் ஆன்மாக் கள் நாளடைவில் சலிப்படைந்து, சுகம் வரும்போது பெரிதும் மகிழ்ச்சியடையாமலும், துக்கம் வரும்போது மனம் துடியாமலும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். சுகத்தில் விருப்பும் துக்கத்தில் வெறுப்பும் வரவரக் குறைய, முடிவில் சுக துக்கங்களைச் சமமாகப் பாவித்தலாகிய நிலை அவர் கட்கு வருகின்றது; இது இருவினை யொப்பு என்னும் நிலை யாகும். இதன் பின் இவ்வின்ப துன்பங்கள் வந்த வழியை நாடும்படி ஆன்மாக்களைச் செய்து, அவ்வாறு நாடும் போது, உள்ளம் முதலியவைகள் நல்வினை தீவினைகளா கிய கன்ம வசப்பட்டு உழன்றமையே காரணம் என்ற உணர்ச்சியைப் பெருமான் உண்டாக்குகின்றனன். அவ் வுணர்ச்சி வந்தபின், கன்ம மலத்தின் வழியே மனம் முத்லியவைகளைச் செல்லவிடாது, இன்ப துன்பங்களை மாற்றும் நல்ல கன்மங்கள் எவைகளோ அவைகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற அவாவை உண்டாக்குவான். இது உண்டாதலே மலபரிபாகம் என்னும் நிலையாகும். அதன்பின் சிவபெருமான் தானே அவர்கட்குக் குருவாய் வந்து தீக்ஷையருளி சிவஞானம் உணர்த்துவான். அப் போது பக்குவமடைந்த ஆன்மாவிலே திருவருள் பதிகின் றது; இது சத்திநிபாதம் எனப்படும்.

இவ்வாறு திருவருள் பதியப் பெற்றார்க்கு எடுத் துரைக்கப்படும் உண்மைகள் ஐந்தாகும். (1) சித்வடிவ மாகிய சிவத்தை அடைதற்குரிய சாதனங்கள். இவை ச்ரியை கிரியை யோகங்களாம். (2) இச்சாதனங்களால் ஞானத்தினை உணரும் முறை. ஞானமாவது, இந்திரியங் கள் வேறு ஆன்மா வேறு என்று அறியப்பெற்று, அவ்விந்

திரியங்களின் பற்றற்று அவ்வுண்மையை உணர்தல். (3) ஞானம் உணர்ந்ததன் பயனுக ஆன்ம சுத்தி பண்ணல். அதாவது, சிவபெருமான் நமது உள்ளம் முதலிய பாச அறிவானும் அறியப்பட்டவனல்லன், அப் பாச அறிவுக்கு உட்பட்ட பசுவாகிய நமது அறிவானும் அறியப்பட்டவ னல்லன். அவன் வாக்கு மனுதீத கோசரமாய் நிற்பவன் என்று உணர்தல்; பின் அந்த ஞானத்தினுல் பாச அறிவோடும் சாராது, பசு அறிவாகிய தன்னறிவிலும் நில்லாது, பதியறிவை நாடி நிற்றல். அப்போது ஆசிரியன் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசிக்க, அதன் பொருளைச் சிந்தித்து அதன் பயனுகத் தன்னைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்ளல். (4) ஆன்ம சுத்திக்குப்பின் பரமேச்வரனது ஸ்ரீ பாதங்களை அணேதல். அதாவது, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரச் சிந்தனையால், நாம் சிவன் வசமாயுள்ளோம், நமது செயல் யாவும் அவனருளின் வழி நின்று செய்யும் செயல்களே என்பதை உணர்ந்து நாம் இறைவனேடு ஏகனுகி நிற்க முயலுவோம். அப்போது, மனம் முதலியவைகள் பாச இன்பங்களைப் பழக்கத்தின் பயனுக விரும்பிச் செல்லாதிருத்தற்காக, அவைகளை இறைவனது பணியில் ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தலாம். (5) பதியைக் கண்டு வழிபடுதல், அதாவது நமது இச்சை ஞானக்கிரியைகள் இறைவன் வழிப்பட்டு, அவனிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும் இவனது வடிவத்தினிடத்தும் செல்லுமாறு செய்தலாம். அவ்வாறு செய்யப்பெறின் நமது உள்ளம் முதலிய அனைத்தும் ஒன்ற உருக வந்து, அவன் நம்முடனும் நாம் அவனுடனும் கலந்து பேரின்பத்தில் மூழ்கி வாழலாம்.

உள்ளம் உருகுதலைச் செய்தற்கு நல்ல சிவயோகம் வேண்டும். சிவயோகத்தை முறையாகப் பழகுவதனுல், காண்பான் காட்சி பொருள் என்னும் முப்படியும் கடந்த நிலை வரும்; கரணச் சேட்டையும தற்போதச் சேட்டையும் ஒயும்; அப்போது ஆன்மாவின் காட்சி உண்டாகும்; பின்னர், நம் ஆன்மாவையே உடம்பாகக் கொண்டு

சிவபெருமான் வாழ்வது உணரப்படும்; அதாவது, நம் அறிவிற்குள் அறிவாய் விளங்கும் பேரறிவே சிவன் என்ற உணர்ச்சி உண்டாகும். நம் ஆன்மாவுக்கு அவன் எஜமானனுயுள்ள நிலைமையை அறிதலும், அவனை வணங்கும் தன்மை உண்டாகும்; அப்போது நம்மிடத்து ஊற்றெனப் பெருகும் அன்பால் அவனை நீராட்டுதலும், அந்த அன்பின் முதிர்ச்சியால் ஆனந்த வடிவாகிய நம்மை மலராக்கி, அம்மலரை அம்மலரின் மணம்போல உறையும் சிவபெருமானுக்கு இட்டுச் செய்யும் பூசை நடைபெறும். இதனுல் தற்போதம் அடங்கிவிட, அவ்விடத்தே திருச்சிலம்போசை கேட்கும். அந்த ஓசை வழியே செல்ல, சிதாகாசத்திலே நடராஜப்பெருமானது தரிசனம் உண்டாகும். அவனைக் கண்டு தொழுது அவனது அருளை மறவாதிருக்கவே அந்த இறைவன் அடியாரது உள்ளத்தில் புகுந்து அதனை உருகச்செய்து, ஆன்மாவையும் கரணங்களையும் சிவமாக்கி யருளுவான். அப்போது சிவாநந்த அமுதமே சதா பெருகிக் கொண்டிருக்கும். இந்நிலையில் உள்ள அடியார்களிடத்துத் தமக்கென ஒரு செயலும் நிகழாது; எல்லாம் சிவச்செயல்களேயாகும். அவர்கள் உடம்புடையராயினும், அவ்வுடம்பால் அனுபவிக்கும் இன்பமும் பேரின்பமாகும். அவர் சென்ற நெறியெல்லாம் செந்நெறியாகும். அவர் செய்தனவெல்லாம் அவச்செயலாகாது தவச் செயலாகும். இச்சிவ ஞானிகளின் அன்பின் பெருமையை உலகத்தார் அறியுமாறு இறைவன் தனது அருட்செயல்களையெல்லாம் அவர்கள் வாயிலாகவே அவர்கள் செய்தனவாகவே ஆக்கி யருள்வான். அன்பே சிவமாகும்; மெய்யன்பு மூலமாகத் தற்போதம் இவ்வாறு முற்றும் ஒழிந்து சிவபோதமே எப்பொழுதும் குடிகொண்டிருக்கப் பெறும் நிலையே முத்தி நிலையாகும்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

1. 'உள்ளங்கவர் கள்வன்'

தோடுடையசெவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி என்னுள்ளங்கவர் கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாட் பணிந்தேத்த அருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய பெம்மானிவ னன்றே. 1. 1. 1.

தோட்டை அணிந்த காதை உடையவனுகி, இடப வாகனத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, சுத்த வெண்மையான ஒரு பிறைச் சந்திரனைத் தலையிலே சூடி, சுடுகாட்டிலே உள்ள விபூதியைப் பூசிக்கொண்டு என் மனத்தை (யான் அறியாமலே) தனவ்சம் ஆக்கிக்கொண்டவன், இதழ்கள் விரிந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முன்னுளில் வணங்கித் துதிக்க, அவனுக்கு அருள் செய்த பெருமையையுடைய திருப்பிரமபுரத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானுகிய இவன் அன்றோ !

இப் பதிகம், சம்பந்தர் மூவாண்டிலே, பார்வதி தேவியார் ஊட்டிய ஞானப்பால் உண்டு பெருஞானம் பெற்றவுடன், பெருமானும் பிராட்டியும் காட்சியளித்தருள, அதனைக் கண்டு இன்ப மேலீட்டினுலே பாடியதாகும். சம்பந்தருடைய பிள்ளையுள்ளம் காந்தத்தால் இழுக்கப் பட்ட இரும்பு போலப் பெருமானுலே கவரப்பட்டது என்பது இதனுல் அறியப்படும். சீகாழிக்கு உரிய பல வேறு காரணப் பெயர்களுள் பிரமபுரம் என்பது ஒன்று; பிரமன் பூசித்து அருள் பெற்றமையின் அப்பெயர் வந்தது. அருள் வடிவமாகிய அன்னைக்கு உரிய இடப்பாகத்திலே, காதில் தோடு பிள்ளைப் பெருமானது கண்களுக்கு நன்கு புலப்பட: அதனைச் சிறப்பிக்க 'தோடு உடைய செவி யன்' எனத் திருவாக்கில் உதித்தலும், அதையே முத

லாகக் கொண்டு தொடங்கிப் பதிகத்தைப் பாடி அருளி ஞர் என்பர். ஏடு உடைய மலரால் முனைநாள்........ செய்த - இதழ்களையுடைய மலர்களால் முற்காலத்து அருச்சித்து வழிபட்டதனுல் இன்று என்னை ஆட்கொண்டு, அருள் செய்த (ஞானப்பால் ஊட்டிய) என்றுமாம். உள்ளம்....கள்வன்—என் மனத்தை யான் அறியாமல் கவர்ந்துகொண்டதால், உனக்கு அது உடைமையாக, எனக்கு என ஒரு செயலும் இல்லாமல், நீ ஆட்டுவிக்கிற படி ஆடும் ஒரு கருவியாக இருப்பவன் என்றவாறு; உள்ளம் ஜீவ போதத்தைக் குறிப்பதாதலின் அதையொழித்துச் சிவபோதத்தைத் தந்தருளியவன் என்பது குறிப்பு. 'உள்ளங்கவர் கள்வன்' என்றும் 'வளைசோர' என்றும் இப் பதிகத்தில் நாயனுர் கூறுதலின், தம்மைத் தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவனுகவும் காதல் மேலீட்டினுல் கருதிப் பாடியது குறிக்கப்படுகிறது. 'விடையேறி' சிருஷ்டியையும், 'மதிசூடி' திதியையும், 'சுடலைப் பொடிபூசி' சங்காரத்தையும், 'உள்ளங்கவர் கள்வன்' திரோதானத்தையும், 'அருள் செய்த' அனுக்கிரகத்தையும் (ஆக சிவபெருமானுக்கு உரிய ஐந்து தொழில்களையும்) குறிக்கும் என்ப.

2. 'மெய்யநின்ற பெருமான்'

செய்ய மேனி வெளிய பொடிப் பூசுவர் சேரும் அடியார்மேல்
பைய நின்ற வினை பாற்றுவர் போற்றிசைத் தென்றும்
பணிவாரை
மெய்ய நின்ற பெருமான் உறையும் இடம் என்பர்
அருள்பேணிப்
பொய்யிலாத மனத்தார் பிரியாது பொருந்தும் புகலூரே.

1. 2. 5.

சிவந்த திருமேனியிலே வெண்மையான திருநீற்றைப் பூசிக்கொள்பவரும், தம்மை அடையும் அடியவர்களிடத்து மெல்லச் சிறிது சிறிதாகத் தங்கியுள்ள வினைகளைக் கெடுப்பவரும் (முக்தியைக் கொடுப்பவரும்) (தம்மை) எந்நாளும்

துதித்துப் பாடி வணங்குவோரை மெய்ம்மை யாக்கி (நிற்பவருமான பெருமான் வாழும் இடம், (தமது) அருளைக் கோரிப் பொய்யில்லாத மனமுடைய அடியவர் (எக்காலத்தும்) நீங்காது வசிக்கின்ற திருப்புகலூர் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

போற்று இசைத்து....பெருமான்-(சிவபெருமானையன்றி வேறென்றையும் வேண்டாது,) பல்லாண்டு (போற்று) பாடி எப்பொழுதும் வாழ்த்தி வணங்கும் உயர்ந்த அடியாரை மெய்யாக்கும் பெருமான்; வணங்குவாரை மெய்யாக்குதல் ஆவது, அவர்களோடு ஒன்ருகக் கலந்து சிவமாக்கி நின்று, தமது அருளை அவர்கள் வாயிலாகப் பொழிந்து உலகத்தாரை உய்வித்தல்.

3. ‘நானுவித உருவாய் நமை ஆள்வான்’

நானுவித உருவாய்நமை யாள்வான் நணுகாதார்
வானூர்திரி புர(ம்)மூன்றெரி உண்ணச்சிலை தொட்டான்
தேனூர்ந்தெழு கதலிக்கனி உண்பான்திகழ் மந்தி
மேனேக்கிநின் றிறங்கும்பொழில் வேணுபுரம் அதுவே.

1. 9. 5.

பலவகைத் திருவடிவங்களாய் எருந்தருளி நம்மை ஆட்கொள்பவனும், (உலகுக்குப்) பகைவர் ஆன அசுரர்களின் ஆகாயத்திலே திரிந்த புரங்கள் (கோட்டைகள்) மூன்றும் தீயுண்ணும்படி (மேரு மலையாகிய) வில்லை வளைத்து அழித்தவனுமாகிய பெருமானது (ஊர்) சிறந்த மந்திகள் (மரங்களில்) மேல் நோக்கிச் சென்று அணுந்து தேன் (இனிமை) நிறைந்துள்ள வாழைப்பழத்தை (கண்டு) உண்ணும் பொருட்டுக் கீழே இறங்கும், சோலைகளையுடைய வேணுபுரமே.

4. ‘தொழுவார் வினைவழுவா வண்ணம் அறுமே’

உண்ணமுலை உமையாளொடும் உடனுகிய ஒருவன்
பெண்ணுகிய பெருமான்மலை திருமாமணி திகழ

மண்ணுர்ந்தன அருவித்திரள் மழலைம்முழ வதிரும்
அண்ணுமலை தொழுவார்வினை வழுவாவண்ணம் அறுமே.
1. 10. 1

உண்ணுமுலை அம்மையாகிய பார்வதி தேவியாரொடும்கூட ஒன்ருக எழுந்தருளியுள்ள ஒப்பற்றவன் ஆன (பாதித்திருவுருவம்) பெண்ணுக உள்ள பெருமானுடைய மலையாகிய (தம்மிடத்தே) சிறந்த அழகிய ரத்தினங்கள் விளங்கத் தரையில் விழுகின்ற அருவிக் கூட்டங்கள் இனிய மத்தள ஓசைபோல ஒலிக்கின்ற திருவண்ணுமலையை வணங்குபவர்களுடைய வினைகள் (வேருடன்) தொடர்பற்றுப் போகும்.

திருவண்ணுமலைப் பெருமான் அழற் பிழம்பு வடிவுடையராதலால், அவரைச் சேர்பவர்களின் வினைகள் சுட்டு எரிக்கப்படும் என்பது கருத்து.

5. 'உம் அன்பிஞேடு எம் அன்பு செய்து'

வம்மின்அடி யீர்நாண்மலர் இட்டுத்தொழு துய்ய
உம்மன்பிஞே டெம்அன்புசெய் தீசன்உறை கோயில்
மும்மென்றிசை முரல்வண்டுகள் கெண்டித்திசை எங்கும்
விம்மும்பொழில் சூழ்தண்வயல் வீழிம்மிழ லையே. 1. 11. 3.

சிவபெருமான் எழுந்தருளிய கோவில், 'மும்' என்ற ஓசையுடன் ரீங்காரம் பண்ணுகிற வண்டுகள் (மலர்களைக்) கிண்டிக்கொண்டு எல்லாப் பக்கங்களிலும் மகிழ்கின்ற சோலைகளையும் அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள குளிர்ந்த வயல்களையும் உடைய திருவீழிமிழலையே. அடியவர்களே, நீவிரும் நாமும் சேர்ந்து பக்தி செய்து புதிய பூக்களை இட்டு (அர்ச்சித்து) வணங்கி உய்யும் பொருட்டு (இங்கே) வாருங்கள்.

6. 'நெறியின் தாயானவன்'

ஆயாதன சமயம்பல அறியாதவன் நெறியின்
தாயானவன் உயிர்கட்குமுன் தலையானவன் மறைமுத்

தீயானவன் சிவன்எம்இறை செல்வத்திரு வாரூர்
மேயானவன் உறையும்இடம் வீழிம்மிழ லேயே. 1. 11. 5.

(உண்மைப் பொருளை) ஆராய முடியாதனவான பல சமயங்களால் அறிய முடியாதவனும், (மெய்ந்) நெறிக்குத் தாயானவனும் (உற்பத்தியானவனும்), (எல்லா) உயிர்கட்கும் பழமையான காலமுதல் தலைவனுயிருப்பவனும், வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று தீக்களின் வடிவமான வனும், சிவனுகிய எமது இறைவனும், அருமையான திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் ஆன பிரான் வாசஞ் செய்யும் இடம் (இந்தத்) திருவீழி மிழலையே.

ஆயாதன....அறியாதவன் - சமயங்களை நிலை நாட்டிய பலர் தமது அறிவுக்கு எட்டியமட்டுமே உண்மைகளைக் கூறியுள்ளார், மிகவுயர்ந்த முழுமுதற் கடவுள்வரை ஆராய்ந்து சென்றவரல்லராதலால். நெறியின் தாயானவன்- உண்மையான சமய நெறியை அருளால் தனது மெய்யடியார் மூலமாகத் தோற்றுவித்தவனுதலின், அதற்குரிய பிறப்பிடமானவன்; அன்றியும், அச்சமய நெறிக்குத் தீங்கு வாராது காப்பவனுதலாலும் தாய்போன்றவன். உயிர்கட்கு முன் தலைவன் - உயிர்களும், இறைவனும், உயிர்கட்கு அவனேடு உள்ள தொடர்பும் அனுதியாதலின்; 'என்று நீ அன்று நான்' (தாயுமானவர்). மறைமுத்தீயானவன் வேள்விகட்கு உரிய அக்கினி வடிவமாக நின்று உலகத்தைக் காப்பவன்.

7. 'தளையாயின தவிர் அவ்வருள் தலைவன்'

விளையாததொர் பரிசில்வரு பசுபாசவே தனையொண்
தளையாயின தவிர்அவ்வருள் தலைவன்னது சார்பாம்
களையார்தரு கதிராயிரம் உடைஅவ்வவ னேடு
முளைம்மாமதி தவழும்உயர் முதுகுன்றடை வோமே. 1. 12. 3.

(திருமுதுகுன்றம்) (ஒரு காலத்தில்) உண்டானதெனப்படாத (அனுதியாயுள்ள) ஒருதன்மையை யுடைய தாய்வரும், பசுக்களாகிய ஆன்மாக்கட்குரிய (ஆணவம்

கன்மம் மாயை என்னும் மலங்களாகிய மூன்று) பாசங்கள் தரும் துன்பத்தையும் மிக்க பந்தத்தையும் ஒழிக்கும் (புகழ் பெற்ற) அந்த அருளோடு கூடிய (பதியான) தலைவன் சார்ந்திருக்கும் இடமாகும்; (ஆதலின்) பிரகாசம் நிறைந்த கதிர்களை ஆயிரக்கணக்காக உடைய அந்த சூரியனோடு, இளமையான பெருமையுடைய சந்திரனும் (பிறைச்சந்திரனும்) (கடந்து செல்ல முடியாது, மலைச் சரிவில்) தவழ்ந்து செல்லும்படி உயர்ந்துள்ள (அத்) திருமுதுகுன்றத்தை (நாம்) அடைவோமாக (அடைந்து உய்வோமாக).

8. 'எண்ணார்தரு பயனும்'

எண்ஆர்தரு பயனாய்அயன் அவனாய்மிகு கலையாய்ப்
பண்ஆர்தரு மறையாய்உயர் பொருளாய் இறையவனாய்க்
கண்ஆர்தரும் உருவாகிய கடவுள்ளிடம் எனலாம்
விண்ணோரொடு மண்ணோர்தொழு விரிநீர்விய லூரே.

1. 13. 5.

எண்ணத்திலே அமைந்துள்ள பயனாய், பிரம்மாவாய், மிகுந்த (பல) கலைகளாய் இசை பொருந்திய (தமிழிலும் வடமொழியிலும் உள்ள) வேதமாம், (மிக) உயர்ந்த உண்மைப்பொருளாய், (உயிர்கட்கெல்லாம்) தலைவனாய், (நெற்றியிலே) கண்ணுடைய (முக்கண்ணன் எனும்) வடிவங்கொண்ட கடவுள் வாழும் இடம் என்னத்தகும்; (எது என்னில்) வானவரோடு பூமியிலுள்ளோரும் (விரும்பித்) தொழும் நீர்வளமுடைய திருவயலூர் என்னும் இடமே.

எண்ணார்தரு பயனாய் - எண்ணத்தின் பயனாவது, எண்ணியதை எண்ணியவாறே பெறுதலாம்; அப்பயனை அளிப்பவனாய். அயனவனாய் - எண்ணத்தினால் உலகங்களைப் படைக்கும் அயன் வடிவமாய்; நினைப்பின் வலிமையே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாதலின், நினைத்ததை நினைத்தவாறே நடக்கும்படிச் செய்யவல்ல நினைப்பின் பயனானன்; நினைப்பின் வலிமையால் உலகங்களையும் உயிர்களையும்

தோற்றுவிக்கும் பிரமனுனன்; பின் உயிர்களின் நினைப்பின் வல்லமையைப் பெருக்க உதவும் பல கலைகளும் ஆனுன்; அக்கலைகட் கெல்லாம் தலைமைபெற்ற வேத மானுன்; அவ்வேதத்தின் உட்பொருளானுன்; உயிர்களனைவரையும் உய்விக்கும் தலைவனுமானுன் என்றவாறு.

9. 'அச்சம் இலர் பாவம் இலர்'

அச்சம்இலர் பாவம்இலர் கேடும்இலர் அடியார்
நிச்சம்உறு நோயும்இலர் தாமுன்நின்றி யூரில்
நச்சமிட (று) (உ)டையார்நறுங் கொன்றைநயந் தாளும்
பச்சம்உடை அடிகள்திருப் பாதம்பணி வாரே. 1. 18. 2.

திருநின்றியூரிலே (உள்ள) ஆலால விடத்தைத் திருக்கழுத்தில் உடையவராய் நல்ல மணமுள்ள கொன்றைப் பூவை விரும்பி ஏற்கும் அன்புடைய சுவாமியின் திருவடிகளைப் பணிகின்ற அடியார்கள்தாம் (எவ்வகையான) அச்சமும் இல்லாதவர் ஆவர்; பாவங்கள் அற்றவர் ஆவர்; (புத்தி) கேடுகளும் இல்லாதவர் ஆவர்; தினமும் அடைகின்ற (காமம் முதலிய) நோய்களும் இல்லாதவர் ஆவர்; (எனவே எப்போதும் இன்புற்று வாழ்வார்).

இறைவனது பாதம் பணிவதனுல் நித்தமும் மக்களை வருத்தும் காமம் கோபம் முதலிய மனப் பிணிகள் நீங்கும்: அதன் பயனுகப் புத்தித் தெளிவு உண்டாகும்; அதன் பயனுக பாவங்கள் செய்யாது ஒழிவர்; அதன் பயனுக மரணபயம் முதலிய எல்லா அச்சங்களும் நீங்கும்; அப்போது மெய்யன்பு தலையெடுக்கும் என்றவாறு.

10. 'நினைபவர் செய மகன் தலைவரே'

நிறைமலி தருமள றெுடுமுகை
நகுமலர் புகைமிகு வளரொளி
நிறைபுனல் கொடுதனை நினைவொடு
நியதமும் வழிபடும் அடியவர்

குறைவில பதமணை தரஅருள்
குணமுடை இறைஉறை வனபதி
சிறைபுனல் அமர்சிவ புரமது
நினைபவர் செயமகள் தலைவரே. 1. 21. 4.

வாசனைப் பண்டங்கள் மிகுந்த சந்தனக் குழம்பு, அரும்புகளாய் விளங்குகின்ற பூ, தூபம் ஏற்றிய தீபம், நிறைந்த நீர் முதலிய இவற்றை (பூசைப் பொருள்களைக்) கொண்டு, தன்னை ஒரு முகமான மனதோடு எந்நாளும் தவருது வழிபடும் அடியார்கள் குறைவில்லாத (சிவ்) பதத்தை அடைய அருள் செய்யும் பெருங்குணமுடைய இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள அழகிய தலமானதும் நீர் நிலைகள் பொருந்தியதுமான சிவபுரத்தைத் தியானிப்பவர் கள் ஜயலக்ஷ்மியின் தலைவராய் விளங்குவர். (அதாவது எதிலும் வெற்றியுடையவராய் விளங்குவர். நினைந்ததை நினைந்தவாறே முடிக்கும் ஆற்றலுள்ளவராவர்.)

இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் செல்வம், புகழ், கல்வி, வெற்றி முதலிய பயன்களில் ஒவ்வொன்றை அடியார் பெறுவர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

11. ‘ கீழ் உடையும் கொண்ட உருவம் என் கொலோ ’

மடையில் வாளை பாய மாதரார்
குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்
சடையும் பிறையுஞ் சாம்பற் பூச்சுங்கீழ்
உடையும் கொண்ட உருவம் என்கொலோ. 1. 23. 1.

(நீர் பாயும்) மடையில் வாளை மீன்கள் துள்ளிக் குதிக் கும்படிப் பெண்கள் தண்ணீரிலே (அமிழ்ந்து) நீந்திக் குளிக்கும் தடாகங்களையுடைய திருக்கோலக்காவில் உள்ள பெருமான் (தலையிலே) சடையும், (அதில்) பிறைச்-சந்திரனும், (திருமேனியிலே) திருநீற்றின் பூச்சும் அரைக் கச்சும் (கோவணமும்) கொண்ட இத் திருவுருவமாய் இருப்பது எக்காரணம் பற்றியோ ? (எல்லாம் உடைய

வனுயினும் ஒன்றுமற்றவன் போன்று இவ்வாறு இருப்பது ஏனே ?)

12. 'ஞானப் பொருள் கொண்டு அடி பேணும்'

ஊனத் திருள்நீங் கிடவேண்டில்
ஞானப் பொருள்கொண் டடிபேணும்
தேனைத் தினியா னமருஞ்சேர்
வானம் மயிலா டுதுறையே. 1. 38. 3.

(உலக மக்களே) நமக்குக் குற்றமாக உள்ள (அக) இருள் நீங்க விரும்புவீராகில், (அக இருளைப் போக்கும்) ஞானப் பொருளாக விளங்குகிற பெருமானை (மனத்திலே இடையருது) தியானித்து (அவருடைய) திருவடிகளைப் போற்றுவீர்களாக. அவன் எழுந்தருளியுள்ள இடமாவது, தேன்போல் (நமக்கு) இனிய பெருமான் அமர்ந்துள்ள, ஆகாயத்தை அளாவிய (வானம்) சேர் திருமயிலாடு துறை யாகும்.

13. 'பொய்மைகள் தீர்ந்த புண்ணியர்'

நிலனொடுவானும் நீரொடுதீயும் வாயுவுமாகியோர் ஐந்து
புலனொடுவென்று பொய்ம்மைகள்தீர்ந்த புண்ணியர்வெண் பொடிப்பூசி
நலனொடுதீங்கும் தானலதின்றி நன்கெழுசிந்தைய ராகி
மலனொடுமாசும் இல்லவர்வாழும் மல்குபெருந்துறையாரே.
1. 42. 4.

நிலம் வான் நீர் தீ காற்று ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங் களின் (சூரியன் சந்திரன் உயிர் ஆகிய மூன்ருெடும் கூடி எட்டுப் பொருள்களின்) வடிவுடையனுகி, (மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற) ஐந்து ஞானேந்திரியங்களையும் உலகப் பொருள்களிற் செல்லவிடாதபடி (அவைகளை அடக்கி) வென்று, எல்லாப் பொய்ம்மைகளையும் நீங்கின புண்ணியர் (யார் என்னின்) வெண்மையான திரு நீற்றை அணிந்து தானல்லாமல் (சிவபெருமானுடைய அருள் தன்மையல்லாமல்) (உலகத்திலுள்ள) நன்மை

தீமைகள் (ஆகிய தொந்தங்கள்) இல்லாதவராகி, நன்மை யையே உயிர்கட்குச் செய்யும் உள்ளத்தினை உடையவ ராகி, ஆணவம் கன்மம் மாயை எனும் மும்மலங்களும் அவைகளால் (வரும்) குற்றங்களும் நீங்கின அடியார்கள் வசிக்கின்ற (அருள்) நிறைந்துள்ள திருப்பேணு பெருந் துறை யென்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ பெருமான்; (ஆதலின் அடியவர்களே, அவரை அடைந்து வழிபடுங்கள்.)

நிலனொடு....மாகி - சூரியன் சந்திரன் உயிரோடு கூடி எட்டுப் பொருள்களாகும்; சிவபெருமானுடைய அட்ட மூர்த்தி வடிவம் கூறப்பட்டது. பொய்ம்மைகள்....புண்ணி யர் - மாயா தத்துவங்கட்குரிய நன்மை தீமை ஆண் பெண் முதலிய துவந்தங்களிலிருந்து நீங்கிய அருள் மய மான தரும வடிவினர். வெண்பொடிப் பூசி - வெண்மை புறத் தூய்மையோடு அகத்தூய்மையையும் குறிப்பது. தான் அலது - 'தான்' என்பது 'தத்' என்னும் வட மொழியைப் போன்று பிரம்மத்தைக் குறிக்கும் என்பர்; 'தான் என் முன் படைத்தான்' (சுந்தரர்). நலனொடு.... இல்லார் - சிவபெருமானைப் போல அவரது அடியார்களும் துவந்தங்களினின்று நீங்கி, அருள் நிறைந்த புண்ணிய வடிவினராவர் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. "தானெக்கும் தன் அடியார்" (அப்பர்).

14. 'மயல் செய்வதோ இவர் மாண்பே'

துணிவளர்திங்கள் துளங்கிவிளங்கச்
சுடர்ச்சடை சுற்றிமுடித்துப்
பணிவளர்கொள்கையர் பாரிடஞ்சூழ
வாரிடமும் பலிதேர்வர்
அணிவளர்கோல மெலாஞ்செய்துபாய்ச்சி
லாச்சிரா மத்து (உ)றைகின்ற
மணிவளர்கண்டரோ மங்கையைவாட
மயல்செய்வதோ இவர்மாண்பே. 1. 44. 1.

துண்டமாகிய வளர்பிறைச் சந்திரன் அசைந்து (அழ காக) விளங்கும்படி (சிவந்த) ஒளி பொருந்திய சடையைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு, பாம்பு தங்குகின்ற இயல்பை யுடையவராய்ப் பூத கணங்கள் (தம்மைச்) சூழ்ந்துவர நீண்ட பூமி முழுதும் (எங்கும்) போய்ப் பிச்சை கேட்பார் இவர். அழகு மிகும் கோலங்களெல்லாம் (அலங் காரங்கள்) செய்துகொண்டு திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தில் எழுந்தளியிருக்கின்ற (விடத்தால்) நீலமணி போன் றுள்ள திருக்கழுத்தை உடைய சிவபெருமானே? (தம்மை அடையக் கருதும்) இம்மங்கையை (பிரிவாற்றாது) வாடும் படி மயங்கச் செய்வதோ இவருடைய பெருமை?

இப்பதிகம் 'தாய் இரங்கல்' என்னும் அகப்பொருள் துறையில் அமைந்துள்ளது; இதனை 'அற்புதப் பதிக' மாகக் கொள்வது சைவ மரபு.

15. 'அரு மறை சொன்னது என்னே!'

நூலடைந்த கொள்கையாலே நுன்னடி கூடுதற்கு
மாலடைந்த நால்வர்கேட்க நல்கிய நல்லறத்தை
ஆலடைந்த நீழல்மேவி அருமறை சொன்னதென்னே!
சேலடைந்த தண்கழனிச் சேய்ஞலூர் மேயவனே.

1. 48. 1.

சேல் மீன்கள் மிகுதியாக உள்ள குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருச்சேய்ஞலூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே! சமய நூல்கள் சொல்லும் கொள்கையால் (நெறியினால்) உன் திருவடிகளை அடையப் பெரும் ஆசைகொண்ட (சனகாதி) நால்வர் (உன்னை) வேண்டிக்கொள்ள, அவர் களுக்கு உபதேசித்த (அந்த) ஞான மார்க்கத்தை (ஓர்) ஆலமரத்தின் நிழலிலே போய் அரிய இரகசியமாக (மௌனமாக) சொல்லியருளியது என்ன காரணமோ! (என் போல்வாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் வண்ணம் வெளிப்படையாக உபதேசித்தருளலாகாதோ?)

இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் இவ்வாறு ஏதேனும் ஒன்றை வினவுகின்றார் சம்பந்தர்.

16. 'தாயு நீயே தந்தை நீயே'

தாயுநீயே தந்தைநீயே சங்கரனே அடியேன்
ஆயுநின்பால் அன்புசெய்வான் ஆதரிக்கின் றதுள்ளம்
ஆயமாய காயந்தன்னு ளைவர்நின்(று)ஒன் றலொட்டார்
மாயமேயென் றஞ்சுகின்றேன் வலிவல மேயவனே.

1. 50. 7.

திருவலிவலத்தில் கோயில்கொண்ட பெருமானே, (அன்பர்க்கு) நன்மை செய்பவனே! (எல்லார்க்கும்) தாயும் நீதான்; தந்தையும் நீதான்; வேதங்கள் இன்னமும் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கும் (முடிவு காணாத) உன்மீது என் மனம் பக்தி செய்ய விரும்புகின்றது. (ஆனால்) (அதற்கு இடையூறாக) மாயா காரியமாகிய இவ்வுடம்பிற்குள் ஐந்து பேர்கள் (பஞ்சேந்திரியங்கள்) இருந்து கொண்டு (மனத்தை உன்னிடம்) பொருந்தவிடாது செய்கின்றனர். இவர்களின் மாயம் இத்தன்மையதே! என்று இதற்கு அஞ்சுகின்றேன். (இம்மாயம் தீர்த்து ஆண்டருள்வாயாக).

தாயும்....சங்கரனே - பிரியத்தைச் செய்யும் தாயும். நன்மையை நாடிச் செய்யும் தந்தையும் நீயே! உயிர்கட்கு நன்மை செய்தலையே இயல்பாகக் கொண்டு, அதனாற் காரணப்பேர் (சங்கரன்) பெற்றவனன்றோ?

17. 'நின் அடியார் இடர் களையாய்'

நின்னடியே வழிபடுவான் நிமலாநினைக் கருத
என்னடியான் உயிரைவவ்வேல் என்றடற்கூற் றுதைத்த
பொன்னடியே பரவிநாளும் பூவொடுநீர் சுமக்கும்
நின்னடியார் இடர்களையாய் நெடுங்களமே யவனே.

1. 52. 3.

திருநெடுங்களத்தில் அமர்ந்த பெருமானே! சுத்த இயல்புடையவனே! (வேறொன்றையும் வேண்டாது) உன்

திருவடிகளையே (மறவாது) வழிபடும் மார்க்கண்டேயன், (யம பாதையினின்றும் தன்னை விடுவிக்கும்படி) உன்னைக் கருதித் துதிக்க, 'என் அடியவனது உயிரை அபகரிக் காதே' என்று சொல்லி வலிய யமனை உதைத்த (உன் னுடைய அந்தப்) பொன் போன்ற திருவடிகளையே தின மும் புகழ்ந்து, (திருமஞ்சனத்திற்கு) நீரும், (அருச் சனைக்குப்) பூவும் எடுத்துச் சென்று வழிபடும் உன் அடி யார்களின் துன்பங்களைத் தீர்த்தருள்வாயாக.

இப் பதிகத்துள் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் அடியாரின் இடர் களைய ஆண்டவனை வேண்டுகிறார்.

18. 'மிக்கு ஒன்றும் வேண்டா விமலனிடம்'

மயர்தீமை இல்லாத தோற்றம்இவை
 மரணத்தொ டொத்தழியும் ஆறுதலால்
வியல்தீர மேலுலக மெய்தலுறின் மிக்கொன்றும்
 வேண்டா விமலனிடம்
உயர்தீர ஓங்கிய நாமங்களால் ஓவாது நாளும்
 அடிபரவல்செய்
துயர்தீர் கடந்தைத் தடங்கோயில்சேர் தூங்கானை
 மாடந் தொழுமின்களே. 1. 59. 5.

மயக்கம் தீர்த்தல் இல்லாத (இவ்வுலகத்துள்ள) இவ் வெளித் தோற்றங்கள் (நம்முடைய மரணத்தைப் போலவே அழியும் தன்மை உள்ளனவாதலால், இத் தோற்றங்களில் நமக்கு உள்ள) பெரிய மயக்கம் தீர (இத்தகைய மாய காரியங்களுக்கு உட்படாதபடி) மேலான முத்தி உல கத்தை அடைய விரும்பினுல், (தனக்கு) மேலாக (உள்ள) ஒரு பொருளையும் விரும்பாத (ஒப்பு உயர்வு இல்லாத) மல மற்றவனுனை பெருமானது இடமாகியதும் தம்மினும் உயர்வு (வேறு) இன்றி மேம்பட்டுள்ள (108, 1008) திரு நாமங்களால் (அடியார்கள்) இடைவிடாது தினமும் வணங்குவதும் (அதனுல்) பலவகைத் துன்பங்களையும் போக்குவதும் ஆன கடந்தை (கடத்தூர்?) பெரிய

கோவிலே அடுத்துள்ள திருத்தூங்கானை மாடத்தை வழி படுங்கள்.

இப் பதிக முழுதும், பிறப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங் களினின்று நீங்கி உய்ய வேண்டின், திருத் தூங்கானை மாடத்தை வழிபடுக என்னும் இம் முறையிலே உள்ளது.

மிக்கொன்றும் வேண்டா விமலன்—(முத்தியடை யும் விருப்பத்தைக் காட்டிலும்) அதிகமாக வேருென்றை யும் வேண்டாத (அவ்விருப்பம் ஒன்றைக் கருதியே முழு அருளையும் சுரக்கும்) விமலன் எனினுமாம்; - தனது நாமங்களை ஓதித் திருவடிகளை வழிபடுதற்கு மேலாக யாதொன்றையும் (முத்தியை அருளும் பொருட்டு) விரும் பாத விமலன் என்னலுமாம்.

19. 'திருநாமம் எனக்கு ஒரு காற் பேசாயே'

சிறையாரு மடக்கிளியே இங்கேவா தேனெடுபால்
முறையாலே உணத்தருவன் மொய்பவளத் தொடுதரளந்
துறையாருங் கடல்தோணி புரத்தீசன் துளங்குமிளம்
பிறையாளன் திருநாமம் எனக்கொருகாற் பேசாயே. 1. 60. 10.

(அழகிய) சிறகுடைய இளங்கிளியே! (தயவு செய்து) இங்கே வா. (உனக்குத்) தேனும் பாலும் முறையாக உண்ணும்படித் தருவேன். மிக்க பவளமும் முத்தும் துறையிலே நிறைந்துள்ள கடலை அடுத்த திருத்தோணி புரத்து ஈசனை, அசைகின்ற இளம்பிறை சூடிய பெருமா னுடைய திருநாமங்களை எனக்கு (மனமகிழ) ஒருமுறை சொல்வாயாக. (அதனைக் கேட்டாயினும் சிறிது ஆறுத லடைவேன்.)

இப்பதிகம், தலைவனை நினைந்து வருந்தும் ஒரு தலைவி தன் நிலையைக் குறித்துத் தலைவனுக்கு அறிவிக்க, வண்டுகளையும் பறவைகளையும் தூதுவிடும் துறையில் அமைந்துள்ளது.

20. 'பாதம் தொழுவார் பாவம் தீர்ப்பார்'

வேதமோதி வெண்ணூல் பூண்டு வெள்ளை எருதேறிப்
பூதஞ்சூழப் பொலியவருவார் புலியின் உரிதோலார்
நாதா எனவும் நக்கா எனவும் நம்பா எனநின்று
பாதந்தொழுவார் பாவம்தீர்ப்பார் பழன நகராரே. **1. 67. 1.**

வேதங்களை ஓதிக்கொண்டு, வெண்மையான முப்புரி நூல் (பூணூல்) அணிந்து, வெள்ளை இடபத்தின் மேல் ஏறி, பூதப் படைகள் (பக்கங்களிலே) சூழ்ந்து வர (தாம்) அழகு விளங்க வருவாராகிய புலியின் உரிக்கப்பட்ட தோலை ஆடையாக உடையவர், (உலகத்துக்கு) நாதனே (தலைவனே) என்றும், நக்னனே (ஆடையற்றவனே) என்றும், நம்பியே (பெருமானே) எனவும் சொல்லிச் சந்நிதியிலே நின்று தம்முடைய திருவடிகளை வணங்குமவர்களுடைய பாவங்களை யெல்லாம் போக்கி அருளுபவரான திருப் பழனப்பெருமான்.

21. 'ஞானத் திரளாய் நின்ற பெருமான்'

ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான் நல்ல அடியார் மேல்
ஊனத்திரளை நீக்குமதுவும் உண்மைப் பொருள்போலும்
ஏனத்திரளோ டினமான்கரடி இழியும்இரவின் கண்
ஆனைத்திரள்வந் தணையும்சாரல் அண்ணாமலையாரே. **1. 69. 3.**

ஞானப் பிழம்பாய் உள்ள பெருமான் (தம்முடைய) உண்மை அடியார்களுக்கு உள்ள குறைகளின் மிகுதியை நீக்குவதும் (முத்தியை அளிப்பதும்) உண்மைப் பொருளே யாகும். (அப் பெருமானே) காட்டுப் பன்றிக் கூட்டமும் கரடிகளும் சஞ்சரித்தற்கு இடமான, இரவிலே யானைக் கூட்டமும் வந்து சேருகின்ற திருவண்ணாமலையில் அமர்ந்தவர்.

ஞானத் திரளாய் - இவ்வூரிலுள்ள சிவபெருமான் தனது அடிமுடிகளைத் தேடிக் காணமுடியாத ஒளிப் பிழம்பாக நின்ற புராண வரலாற்றைக் குறிக்கின்றது.

ஊனத்திரள் - இடைவிடாத அலேபோல மேலும் மேலும் திரண்டு வரும் வினைத் தொடர்பு.

22. 'பாவம் தீர்க்கும் பரமன்'

வந்தித்திருக்கும் அடியார்தங்கள் வருமேல்வினையோடு
பந்தித்திருந்த பாவந்தீர்க்கும் பரமன் உறைகோயில்
முந்தியெழுந்த முழவின்ஓசை முதுகல்வரைகள்மேல்
அந்திப்பிறைவந் தணையுஞ்சாரல் அண்ணுமலையாரே 1. 69. 7.

(தன்னை எப்போதும்) வணங்கிக் கொண்டிருக்கும் அடியார்களுடைய இனி வர நிற்கும் வினைகளோடு முன்பு கட்டுப்படுத்தியுள்ள பழ வினைகளாகிய பாவங்களையும் தீர்த்து அருள் செய்யும் பரம்பொருளாகிய பெருமான் தங்குகிற கோவில், முற்பட்டு எழுந்த மத்தள ஓசை (போலும் அருவியின் ஓசை)யுடைய பழைய கற்குன்று களில் மாலைக்காலத்துச் சந்திரன் வந்து தங்குவதற்கு இட மான மலைச் சரிவில் அமைந்த திருவண்ணுமலையாகும்.

வரு மேல் வினை........தீர்க்கும்—'போன பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்.' (திருப் பாவை.) 'வருமேல்' வினை ஆகாமியத்தையும், 'பந் தித்த' பிராரத்தத்தையும், 'இருந்த' சஞ்சிதத்தையும் குறிக்கும் என்னலுமாம்.

இப் பதிகத்தில் 6, 10 பாட்டுகளிலும் இதிலும் அண்ணுமலையை அண்ணுமலையார் என்று கூறியுள்ளது பெருமை பற்றி யென்க. இவ்விடங்களில் அண்ணுமலை யாமே என்று பாடம் இருப்பின், பொருள் கொள்ளல் எளிதாகும்.

23. 'நினைப்பவர் மனத்து உளான்'

நீருளான்தீஉளான் அந்தரத்துள்ளான்
நினைப்பவர்மனத்துளான் நித்தமாஏத்தும்
ஊருளான்எனதுரை தனதுரையாக
ஒற்றைவெள்ளேறுகந் தேறியஒருவன்

பாருளார்பாடலோ டாடலறுத
பண்முரன் றஞ்சிறை வண்டினம்பாடும்
ஏருளார்பைம்பொழில் இலம்பயங்கோட்டூர்
இருக்கையாப் பேணிஎன் எழில்கொள்வதியல்பே.

1. 76. 7.

நீரினிடத்து இருப்பவனும், தீயினிடத்து இருப்பவனும், ஆகாயத்தில் இருப்பவனும், தன்னை (மறவாது) தியானிப்பவர் மனதில் இருப்பவனும், (அடியார்கள்) தினந்தோறும் துதித்து வணங்கும் ஊர்களில் (தலங்களில்) அவர்கள் பொருட்டு எழுந்தருளியிருப்பவனும், என் வார்த்தைகள் தனது வார்த்தைகளாகும்படி (அருள் செய்து) தனக்கு இணை இல்லாத வெண்மையான இடபத்தை (வாகனமாக) விரும்பி ஏறிச் செல்லும் ஒப்பற்றவனுமான பெருமான், பூமியில் (எங்கும்) உள்ள தொண்டர்களின் தோத்திரப் பாடலும் (சிவானந்த மேலீட்டால் உண்டாகும்) ஆடலும் (என்றும்) நீங்கப் பெறுததும், அழகிய சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்து இசை பாடுவதற்கு இடமான அழகு நிறைந்த பசிய சோலைகளை உடையதுமான இலம்பையங்கோட்டூர் என்னும் தலத்தை (தனது) இருப்பிடமாக விரும்பிக் கொண்டு (வாழ்ந்து) (தன்னைக் குறித்து வாடி வருந்தும்) எனது அழகை (இவ்வாறு பிரிவாற்றுமையால் கெடும்படி)ப் பெற்றுக்கொள்வது (அவனுடைய பேரருட்) குணத்திற்கு ஏற்றதாகுமோ? (ஆகாது.)

எனது உரை தனது உரையாக - எனது வார்த்தைகளைத் தன்னுடைய வார்த்தைகளைப்போல நிறைவேற்றி வைக்கும் அருளைக் குறிக்கும்; என் வாக்கு அவனது வாக்கேயாகும்படி என்னுள்ளிருந்து பாடுவித்தலைக் குறிக்கும் எனினுமாம். கோட்டூர்........இயல்பே – என்னை மயக்கி என்னைக் கூடிய பின், என்னருகே கோட்டூரிலேயே விரும்பி வாழ்ந்தும் என் அழகு கெடும்படி என்னைப்

பிரிவாற்ருமையால் வருந்தும்படிச் செய்தல் (முன்பு எனது உரை தனது உரையாகும்படிச் செய்த) அருட் குணத்திற்கு ஏற்றதாகுமோ என்றவாறு. இப் பதிகம், தலைவி இரங்குதலாகிய அகப்பொருள் துறையில் அமைந்தது.

24. 'தேனினும் இனியர்'

தேனினும்இனியர் பாலனநீற்றர்
 தீங்கரும்(பு) அனையர்தம் திருவடிதொழுவார்
ஊன்நயந்து(உ)ருக உவகைகள்தருவார்
 உச்சிமேல்உறைபவர் ஒன்றலாதூரார்
வானகம்இறந்து வையகம்வணங்க
 வயங்கொள நிற்பதோர் வடிவினை உடையார்
ஆனையின்உரிவை போர்த்தஎம்அடிகள்
 அச்சிறுபாக்கம(து) ஆட்சிகொண்டாரே. 1. 77. 2.

(பக்தி நிறைந்து நினைப்பவர் மனத்திலே) தேனை விட இனிமையுள்ளவரும், பால்போலும் திருநீறு அணிந்தவரும், இனிய கரும்பு போன்றவரும், தமது திருவடியைத் தொழுபவர் உடல் நெகிழ்ந்து உருகும்படி (அவர்களுக்கு) சிவானந்தத்தைத் தருபவரும் (அவர்களுடைய) சிரசின் மேலே வீற்றிருப்பவரும், ஒன்றல்லாத (பல) தலங்களை உடையவரும், ஆகாயத்தையும் கடந்ததாயினும் இவ்வுலகத்தார் (வழிபட்டு) வணங்கும்படி வெற்றியோடு விளங்குவதொரு திருவடிவத்தை உடையவரும், (தாருகா வனத்து இருடிகள் தம் அகந்தையால் ஏவிய) ஆனையின் உரித்த தோலைப் போர்த்துக் கொண்டவருமான எம் சுவாமிகள் அச்சிறுபாக்கத்தைத் தாம் ஆளும் இடமாக (இருப்பிடமாக)க் கொண்டுள்ளவரே.

தேனினும்........அனையர் - இனிய உள்ளத்தையும், இனிய மேனியையும், இனிய சொற்களையும் உடையவர் என்றவாறு.

25. 'பற்று பாவமே'

கற்றுங் கெரிஓம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
முற்றா வெண்திங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே. 1. 80. 1

(வேதத்தை) நன்கு ஓதி, அதில் விதித்தபடியே தீயை (தவறாது) பாதுகாத்து (அக்கினி காரியங்களை விடாது செய்து) கலிபுருஷனை (தீமையை) (அங்கு) வராதபடி வென்று தொலைத்த, அந்தணர் வாழும் தில்லையிலே சிற்றம்பலத்தில் விரும்பி எழுந்தருளிய, (கலைகள்) நிரம்பாத வெள்ளிய (பிறைச்) சந்திரனைச் சூடிய முதற்பொருளாகிய பெருமானுடைய திருவடிகளே (தமக்குப்) புகலாகப்பற்றி உறுதியாக வாழ்வார்களைப் பாவங்கள் தொடரமாட்டா.

26. 'முக்தி ஆகுமே'

சித்தம் தெளிவீர்காள், அத்தன் ஆரூரைப்
பத்தி மலர்தூவ, முத்தி ஆகுமே.
பிறவி அறுப்பீர்காள், அறவன் ஆரூரை
மறவா தேத்துமின், துறவி ஆகுமே.
துன்பம் துடைப்பீர்காள் அன்பன் அணிஆரூர்
நான்பொன் மலர்தூவ, இன்பம் ஆகுமே. 1. 91. 13.

மனம் தெளிவை அடைய விரும்புமவர்களே! அப்பனார் எழுந்தருளிய திருவாரூரை (திருவாரூரில் உள்ள பெருமானை)ப் பக்தியோடு மலர்களால் அருச்சித்தால் முக்தி உம்முடையதாகும். பிறப்பை அறுக்க விரும்புமவர்களே! தரும சொரூபியாகிய பெருமானது திருவாரூரை மறவாமல் (தினமும்) துதித்து வழிபடுங்கள். (அதனால்) துறவு உம்முடையதாகும். (உலக பந்தங்களினின்றும் விடுபட்ட இடமாகிய முக்தியும் ஆம்) (பிறப்பினால் வரும்) துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்புமவர்களே! (அடியார்க்கு) அன்பனான பெருமானது அழகிய திருவாரூரை நல்ல பொன்நிறமான மலர்களால் அருச்சித்து வழிபட்டால் பேரின்பம் (சிவானந்தம்) உம்முடையதாகும்.

27. 'சென்று அடையாத திரு உடையானை'

நன்றுடையானைத் தீயதிலானை நரைவெள்ளே(று)
ஒன்றுடையானை உமையொருபாகம் உடையானைச்
சென்றடையாத திருஉடையானைச் சிராப்பள்ளிக்
குன்றுடையானைக் கூறஎன்உள்ளங் குளிரும்மே. i. 98. 1

நல்லனவற்றையே (கலியாண குணங்களையே) உடையவனும் தீயது (தீயகுணம்) ஒன்றும் இல்லாதவனும், மிக வெள்ளிய ஒர் இடபவாகனத்தை உடையவனும், உமாதேவியை (திருமேனியில்) ஒரு பாகத்தில் உடையவனும் (தன்னிடம்) வந்து (இனி) அடையவேண்டிய நிலையில் இல்லாத (என்றும் பிரியாத நிறைவுற்ற) செல்வமாகிய சீரிய குணங்களையுடையவனை, திருச்சிராப்பள்ளி மலையை (இருப்பிடமாக) உடையவனும் (ஆன) நம் பெருமானைத் துதிக்க, என் மனம் (இன்பம் நிறைந்து) குளிர்ச்சியடைகின்றது.

நன்று....லானை - தீமை கலவாத முழு நன்மையுடையவனை. நரை வெள்ளேறு....உடையானை - அற வடிவும் அருள் வடிவும் கொண்டோன் என்பதைக் குறிக்கும். (வெள்ளேறு - அறவடிவம், உமை - அருள் வடிவம்.)

28. 'கள்ளம் ஒழிந்திடுமின்'

உள்ளம் இச்சையினால் உகந்தேத்தித் தொழுமின்
தொண்டீர் மெய்யே
கள்ளம் ஒழிந்திடுமின் கரவா திருபொழுதும்
வெள்ளம் வார்சடைமேற் கரந்திட்ட வெள் ளேற்றுமேய
அள்ளல் அகன்கழனி ஆரூர் அடைவோமே. 1. 105. 3.

தொண்டர்களே! (பெருமானை) உண்மையாக மனத்தில் அன்போடு (பக்தியோடு) விரும்பித் துதித்து வணங்குங்கள். (மனத்தில்) வஞ்சகம் நீங்குங்கள். கங்கை வெள்ளத்தைத் தனது நீண்ட சடையில் அடக்கிவிட்ட வெண்மையான இடப வாகனத்தை உடைய, பெருமான் அமர்ந்துள்ளதும் அகன்ற சேறு கொண்ட வயல்களை யுடையது

மான திருவாரூரை மறவாமல் (காலை மாலை) இரு வேளை களிலும் (நாம் போய்) அடைவோம்.

29. 'திரு நீலகண்டம்'

அவ்வினைக் கிவ்வினை ஆமென்று சொல்லும் அஃதறிவீர்
உய்வினை நாடா திருப்பதும் உந்தமக் கூனமன்றே
கைவினை செய்தெம் பிரான்கழல் போற்றுதும் நாம் அடியோம்
செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப்பெ றாதிரு நீலகண்டம்.
1. 116. 1.

(மானிடரே!) (முன்செய்த) வினைக்கு ஏற்றவாறே இப்போது அநுபவிக்கப்படும் நிலை என்று (பெரியோர்) சொல்லும் வார்த்தைகளை நீங்கள் அறிவீர். (அவ்வினைத் தொடர்பினின்றும்) தப்பும் வகையை நாடாமல் இருப்பது உமக்குக் குறைவு அன்றோ? (அடியவராகிய நாங்கள், கையால் இயன்ற) திருத்தொண்டு செய்து எம்பெருமான் திருவடிகளைத் துதித்து வணங்குவோம். (ஆதலால்) முன் செய்த பாவங்கள் வந்து எங்களைத் தொடரப் பெறா. இதற்குப் பெருமானது திருநீலகண்டத்தின்மீது ஆணை.

எனவே, எல்லீரும் பெருமானுக்கு ஆட்பட்டு வினைத் தொடர்பினின்றும் நீங்கி உய்யுங்கள் என்பதாம். நித்தியம் நைமித்திகம் காமியம் என்று வகுக்கப்பட்டுள்ள கருமங்கள் ஒரு பயன் கருதிச் செய்யப்படுபவைகளாம்; இவைகளால் வினைத் தொடர்பு மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே வரும், முக்தி கைகூடாது; வினைத்தொடர்பை நீக்குதற்குப் பயன் கருதாது சிவபெருமானுக்கென்றே அன்போடு தொண்டு செய்வதே ஏற்ற வழியாம் என்றவாறு. அவ்வினைக்கு இவ்வினை ஆம்—பழைய வினையை நீக்குதற்கு இப்பிறவியிற் செய்யப்படும் முயற்சி மாற்றாகும் எனினுமாம்; ஆதலின் பழமையான வினையை நீக்கக் கழல் போற்றுக என்றவாறு.

30. ‘கணபதி வர அருளினன்’

பிடியதன் உருஉமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவர்இடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே. 1. 123. 5.

மிக்க வள்ளன்மையே வடிவான புண்ணிய சிலர் வாழும் திருவலிவலத்தில் வீற்றிருக்கும் எம் இறைவன் (தன் சங்கற்பத்தாலே) உமை ஒரு பெண் யானையின் வடிவங்கொள்ள (தான்) மேம்பாடுள்ள ஆண் யானையின் வடிவங்கொண்டு, தன் திருவடியை வழிபடும் அடியார்களுக்கு வரும் இடையூறுகளை யெல்லாம் போக்கியருளும் கணபதி (யானை முகக்கடவுள்) அவதரிக்குமாறு அருள் செய்தான்.

அடியார்களின் இடர்களைத் தான் தீர்த்து அருளுவதன்றி, அதிற் சிறிதும் குறை நேராதிருக்குமாறு அதற்கென்றே தன் அம்சமான ஒரு மூர்த்தியையும் தந்து நியமித்துள்ளான் இறைவன். அவன் கருணைத்திறம் என்னே! என்று வியந்தவாறு. தேவாரம் ஓதுவோர் ‘பிடியதனுரு’ என்னும் இப்பாசுரத்தைக் காப்பாக முதலில் ஓதுவது வழக்கம்.

31. ‘அஞ்சேல் என்று அருள் செய்வான்’

புலன்ஐந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
அறிவழிந்திட் டைம்மேல்உந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள்செய்வான்
அமருங்கோயில்
வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழவதிர
மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந்
திருவையாறே. 1. 130. 1.

ஐம்புலன்களும் (அவற்றிற்கு உரிய) ஐம்பொறிகளும் கலக்கமடைந்து வழி தடுமாறி, அறிவு சோர்ந்து கோழை (கபம் - ஐ) மேலிட்டு (உயிர்) தத்தளிக்கும் (இறக்கும்) போதில் ‘அஞ்சாதே’ என்று திருவருள் செய்யும் எம்பெரு

மான் அமர்ந்துள்ள திருத்தலம், (ஆடலில்) திறமை மிக்க கணிகைப் பெண்கள் கூத்து வகைகளை ஆட, அதற்கேற்ப மத்தளம் முழங்க, சில மந்திகள் (அம்முழக்கத்தை) மேக முழக்கம் என்று (நினைத்து) பயந்து கலக்கமடைந்து மரங்களில் ஏறி மேகத்தை (அண்ணாந்து) பார்க்கும் இடமான திருவையாறுகும்.

32. 'நெறிகாட்டும் விகிர்தனுகி'

வேந்தாகி விண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும்
நெறிகாட்டும் விகிர்தனுகிப்
பூந்தாம நறுங்கொன்றை சடைக்கணிந்த
புண்ணியனுர் நண்ணுங் கோயில்
காந்தாரம் இசையமைத்துக் காரிகையார்
பண்பாடக் கவினுர்வீதித்
தேந்தாமென் றரங்கேறிச்
சேயிழையார் நடமாடுந் திருவையாறே. 1. 130. 6.

(எல்லா உலகங்களுக்கும்) தலைவனுகி, தேவர்க்கும் மானிடர்க்கும் (நல்ல) நெறிகளைக் காட்டியருளும் கடவுளாகி, நறுமணம் கமழும் கொன்றைப் பூமாலையைச் சடையில் சூடிய புண்ணிய மூர்த்தி அன்புகொண்டு வீற்றிருக்கும் தலம், அழகு மிக்க வீதிகளிலே (அமைந்த) அரங்குகளில் ஏறி (சில) பெண்கள் சுருதி கூட்டிக் காந்தாரப் பண்ணைப் பாட (அதற்கேற்ப) செவ்விய ஆபரணங்களை அணிந்த நடன மாதர் 'தேம்-தாம்' என்று நடனம் செய்யும் (சிறப்பு வாய்ந்த) திருவையாறுகும்.

திருவையாறு, இசை நர்த்தனங்களுக்குப் பேர்போனதென்பது இப் பதிகத்துள் நான்கு பாசுரங்களிற் குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

33. 'உயிர்க்கு உயிராய்...நின்ருன்'

உரைசேரும் எண்பத்து நான்குநூ
ருயிரமாம் யோனிபேதம்
நிரைசேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய்
அங்கங்கே நின்ருன்கோயில்

வரைசேரும் முகில்முழவ மயில்கள்பல
நடமாட வண்டுபாட
விரைசேர்பொன் இதழிதர மென்காந்தள்
கையேற்கும் மிழலையாமே. 1. 132. 4.

(நூல்களாலே) சொல்லப்படுகிற எண்பத்து நான்கு லட்சம் யோனி பேதங்களையும் முறையாக ஒருங்கே படைத்து, அந்த யோனி பேதங்களில் உள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் தானே உயிர் (ஆதாரம்) ஆகி அவ்வவ் உயிர் தோறும் தங்கியுள்ள பெருமானது கோயில், மலையிலே வந்து தங்கும் மேகங்கள் மத்தள ஓசையைச் செய்யப் பல மயில்கள் நர்த்தனமாட, வண்டுகள் பண்பாட (இவற்றைக் கண்டும் கேட்டும் அநுபவித்த கொன்றை மரங்கள் பிரபுக்களைப் போல) மணமுடைய (பூக்களாகிய) பொன்னைப் பரிசாகக் கொடுக்க, (அதனை) மெல்லிய காந்தட் செடிகள் தம் பூவாகிய கைகளால் ஏற்றுக் கொள்ளும் (வளம் மிக்க) திருவீழி மிழலையாகும்.

இப் பதிகத்துள் இயற்கை வருணனை மிக அழகாக உள்ளது. விரைசேர்....ஏற்கும் - கொன்றைப்பூ கீழ் நோக்கித் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆதலாலும், காந்தள் மேல் நோக்கி விரிந்த நிலையிலிருக்கும் ஆத லாலும், இவ்வாறு தமது குறிப்பை ஆசிரியர் ஏற்றினர் என்க.

34. 'புண்டரிகத்துள் ளிருக்கும் புராணர்'

அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகைசேற்
றைம்புலனும் அடக்கிஞானம்
புகலுடையோர் தம்உள்ளப் புண்டரிகத்
துள்ளிருக்கும் புராணர் கோயில்
தகவுடைநீர் மணித்தலத்துச் சங்குளவர்க்
கந்திகழச் சலசத்தீயுள்
மிகவுடைய புன்குமலர்ப் பொரியட்ட
மணஞ்செய்யும் மிழலையாமே. 1. 132. 6.

மனம் பொருந்திய அன்புடையவராய் (அந்தரங்க பக்தியோடு) உட்பகை ஆறையும் (காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம்) ஒழித்து, ஐந்து இந்திரியங்களின் விஷயங்களையும் அடக்கி, ஞான மார்க்கத்தை விரும்பும் தொண்டர்களின் மனத் தாமரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பழம்பொருளாகிய பெருமானுடைய கோவில், சிறப்புற்ற நீர்நிலையில் (உள்ள) பளிங்குக்கற் பீடத்தில், சங்குகள், தம் இனங்கள் சூழ்ந்து விளங்க, தாமரைப் பூவாகிய தீயிலே புன்க மரங்கள் தாம் மிகுதியாக உடைய பூக்களாகிய பொரியை இட்டுச் சடங்கு செய்ய மணம் செய்துகொள்ளும் (நீர்வளம் மிக்க) திரு வீழி மிழலையாகும்.

திருமணச் சடங்கிலே பொரி இடுதல் இன்றும் வழக்கமாகவுள்ளது. இப் பதிகத்துள் இயற்கை யழகின் வருணனையும் கற்பனையழகும் நிரம்பியுள்ளன.

35. 'வேதமோடு ஏழ் இசை பாடுவர்'

மாதர் மடப்பிடியும் மடஅன்னமும் அன்னதோர்
  நடை யுடையும் மலைமகள் துணையென மகிழ்வர்
பூதஇ னப்படைநின் றிசை பாடவும் ஆடுவர்
  அவர் படர் சடைந் நெடு முடியதொர் புனலர்
வேதமொ டேழிசை பாடுவர் ஆழ்கடல் வெண்திரை
  இரைந் நுரை கரைபொருது விம்மி நின்றயலே
தாதவிழ் புன்னை தயங்கு மலர்ச்சிறை வண்டறை
  எழில் பொழில் குயில் பயில் தருமபு ரம்பதியே. 1. 136. 1.

(நம் பெருமான்) விரும்பத் தக்க இளமையான பெண் யானையும் இளைய அன்னமும் போன்ற (அழகிய) நடையை உடைய மலைமகளை (பார்வதி தேவியை) தமக்குத் துணைவியாகக் கொண்டு மகிழ்ந்திருப்பவர்; பூதகணங்களாகிய படைகள் (சூழ) நின்று கீதம்பாட (தாம்) ஆடவும் ஆடுவர்; அவர், விரிந்து நீண்ட சடை முடியிலே ஒரு (கங்கை) நீரையும் உடையவர்; வேதத்தை ஸப்த ஸ்வரங்

களையுடைய கீதத்தோடு பாடுவர்; (இத்தகைய அப்பெருமானது) ஊர் ஆழ்ந்த கடலின் வெள்ளிய அலைகள் இரைத்து நுரைத்துக்கொண்டு கரையைத் தாக்கி மேலோங்கி விழ, பக்கத்திலே மகரந்தம் சிந்திக்கொண்டு விளங்கும் புன்னைப் பூக்களில் (நுட்பமான) சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் ரீங்காரம் பண்ணும் அழகிய சோலையில் குயில்கள் மிகுதியாக வாழும் தருமபுரம் ஆகும்.

36. 'அடிசேர்வது ஞானமே'

வீடு ஞானமும் வேண்டுதி ரேல்விர தங்களால்
வாடி ஞானமென் னாவதும் எந்தைவ லஞ்சுழி
நாடி ஞானசம் பந்தன் செந்தமிழ் கொண்டிசை
பாடு ஞானம்வல் லாரடி சேர்வது ஞானமே. 2. 2. 11.

முக்தியையும் (அதற்கு ஏதுவான) ஞானத்தையும் (அடைய) விரும்புவீராகில், (அதற்கு விரதங்களாலே) உடல் மெலிவதனால் ஞானம் எப்படி உண்டாகும்? எம்பிரானுடைய திருவலஞ் சுழித்தலத்தை நாடி, ஞான சம்பந்தனது (அவர் சொன்ன) செந்தமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பக்தியோடு பாடும் ஞானம் வல்ல தொண்டருடைய அடிகளை அடைவதே (சிறந்த) ஞானமாகும்.

நோன்புகளால் உடம்பை வாட்டி வருத்துவதினும் உண்மையான தொண்டரிடத்துச் செய்யும் பக்தியே முத்திதர எளிய நெறியாகும்.

37. 'அங்கம் ஆறும் சொன்னான்'

எங்கும் ஆகிநின் றானும் இயல்பறி யப்படா
மங்கை பாகங்கொண் டானுமதி சூடு மைந்தனும்
பங்க மில்பதி னெட்டொடு நான்குக்கு ணர்வுமாய்
அங்கம் ஆறும் சொன் னானும்ஐ யாறுடை ஐயனே.
2. 6. 6.

எல்லா இடங்களிலும் தானேயாய் நிறைந்து நிற்பவனும், தனது இயல்பு இன்னதென்று ஒருவராலும் அறியப்

படாமல் பெண்ணை (பார்வதியை)த் தன் உடம்பின் ஒரு பாதியாய்க் கொண்டவனும் (திருவடியிற் சரண் புகுந்த) சந்திரனைத் திருமுடியிலே சூடும் வலியனும், குற்ற மில்லாத பதினெண் புராணங்களுக்கும், நான்கு வேதங் களுக்கும் பொருளாகி, வேத அங்கங்கள் ஆறையும் தானே கூறி அருளியவனும் திருவையாற்றுப் பெருமானே.

38. 'உறைவானை அல்லது உள்காது என் உள்ளமே'

மறையானை மாசிலாப் புன்சடை மல்குவெண்
பிறையானைப் பெண்ணொ டாணாகிய பெம்மானை
இறையானை ஏர்கொள்கச் சித்திரு ஏகம்பத்(து)
உறைவானை அல்லது (உ)ள் காதென துள்ளமே.

2. 12. 1.

(உண்மைத் தொண்டருக்குத் தன்னை) மறையாத வனும், குற்றமற்ற (தீப் போன்ற) செந்நிறமுடைய சடை யினிடத்தே விளங்கும் வெண்மையான பிறைச் சந்திரனை உடையவனும் (ஒரு பாதி) பெண்ணும், (ஒரு பாதி) ஆணும் ஆகிய பெருமானும், யாவர்க்கும் தலைமையான வனும் அழகைக்கொண்ட கச்சித் திருவேகம்பத் தலத்தில் எழுந்தருளியவனுமான எம்பிரானை யன்றி (வேறெவரை யும்) எண்ணாது என் மனம்.

மறையானை - வேதத்தில் உள்ளவனை, வேதம் அருளியவனை என்றுமாம்.

39. 'கழல் வாழ்க என் எழுவாள்'

வழுவாள் பெருமான் கழல்வாழ் கவெனா
எழுவாள் நினைவாள் இரவும் பகலும்
மழுவாள் உடையாய் மருகற் பெருமான்
தொழுவாள் இவளைத் துயர்ஆக் கினையே. 2. 18. 7.

மழுப் படையை உடையவனே, திருமருகற் பெரு மானே, (இவள்) உன்னிடத்து அன்பு (செய்தலினின்றும்) தவறாதவள்; எம்பெருமான் திருவடிகள் வாழ்க என்று சொல்லிக்கொண்டே (கண் விழித்து) எழுவாள்;

(உன்னை) இரவும் பகலும் (மறவாது) தியானிக்கின்றவள்; (இத்தகைய) இவளைத் துயர் உறச் செய்தாயே! இது தகுமோ?

தாய் தலைவியின் நிலைமையைத் தலைவனுக்குக் கூறி இரங்குவதாக அமைந்துள்ளது.

40. 'வல்வினைகள் தீர்த்தருளும் மைந்தன்'

நல்குரவும் இன்பமு(ம்) நலங்களவை யாகி
வல்வினைகள் தீர்த்தருளு(ம்) மைந்தனிட மென்பர்
மல்குமடி யார்கள்படி யாரஇசை பாடிச்
செல்வமறை யோர்உறை திருப்புகலி யாமே.

2. 29. 7.

வறுமையும் இன்பமும் பிறநன்மைகளும் ஆகி (வரும்) வலிமையுள்ள வினைத் தொடர்புகளை அறுத்து அருள் செய்யத்தக்க வல்லாளனது (பெருமானது) இருப்பிடம் (பக்தி) நிறைந்த அடியார்களும் (அறிவுச்) செல்வத்தையுடைய வேதியரும் (எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களைத்) தகுதியோடு இசையால் பாடிக்கொண்டு வசிக்கின்ற திருப்புகலி (சீகாழி) ஆகும் என்று (பெரியோர்) கூறுவர்.

இன்பம் - துன்பம், நன்மை - தீமை எனவரும் தொந்தங்களும் எல்லாம் வினையால் வருவனவாதலால், அவ்வினைத் தொடர்பு வேண்டத் தகுந்ததன்று; அத்தொடர்பறுப்பவர் எம்பெருமானே; ஆதலால் அவரைப் பத்தியோடு அடைதல் வேண்டும்.

41. 'சித்தம் ஒன்ற வல்லார்க்கு அருளும் அவன்'

நித்தலும் நியமஞ் செய்துநீர் மலர்தூவிச்
சித்தமொன்ற வல்லார்க்(கு) அருளும் சிவன்கோயில்
மத்தயா னையின்கொ டும்வண்பீ லியும் வாரித்
தத்துநீர்ப் பொன்னி சாகரமேவு சாய்க்காடே.

2. 38. 11.

தினந்தோறும் விதிப்படி நித்திய கடன்களை முடித்தும், அபிடேகம் செய்தும், மலரால் அருச்சித்தும், மனம் ஒன்றித் தியானம் செய்யவல்ல தொண்டருக்குத் திருவருள் செய்யும் சிவபெருமானது திருக்கோயில், மத யானையின் கொம்புகளையும் அழகிய மயிற்பீலிகளையும் வாரிக்கொண்டு (மேடு பள்ளங்களிலே) தாவியோடும் நீர்ப் பெருக்குடைய காவிரியாறு (ஓடிக்) கீழ்க்கடலை அடையு மிடத்து உள்ளதான திருச்சாய்க் காடாகும்.

42. 'இங்கே என்று அருள் புரியும் எம்பெருமான்'

எங்கேனும் யாவாகிப் பிறந்திடினும் தன் அடியார்க்(கு)
இங்கேயென் றருள்புரியும் எம்பெருமான் எருதேறிக்
கொங்கேயு மலர்ச்சோலைக் குளிர்பிரம புரத்துறையும்
சங்கேயொத் தொளிர்மேனிச் சங்கரன்றன்
தன்மைகளே. 2. 40. 6.

எம்பெருமான், தன் அடியார் எவ்வுலகத்திலேனும் எப்பிறப்பாகவேனும் பிறந்தாலும், அவர்களுக்கு இங்கே (நான் உள்ளேன்) என்று கூறி அருள்புரிவான். இட பத்தை வாகனமாகக்கொண்டு, தேன் பொருந்திய பூக் களையுடைய குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த பிரமபுரத்தில் அமர்ந்துள்ள (திருநீற்றினாலே) சங்குபோல் வெள்ளொளி வீசும் திருமேனியை உடைய சங்கரனாகிய பெருமானது திருவருளின் திறம் இருந்தவாறு என்னே!

43. 'பெறலாமே நல்வினையே'

நீநாளும் நன்னெஞ்சே நினைகண்டாய் யார் அறிவார்
சாநாளும் வாழ்நாளும் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூநாளும் தலைசுமப்பப் புகழ்நாமம் செவிகேட்ப
நாநாளும் நவின்றேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே.
2. 41. 3.

நல்ல மனமே! நீ தினமும் (எம்பெருமானைத்) தவறாது தியானிப்பாயாக. (அவரவர்) உலகத்தில் வாழும் நாட்களையும் சாகும் நாட்களையும் யார் அறிவர்? திருச்-

சாய்க்காட்டு எம்பெருமான் பொருட்டுத் தலை தினமும் பூக்களைத் தாங்கிச் செல்லவும், காதுகள் அவனுடைய புகழைக் கேட்கவும், நாக்கு நாளும் (அவனுடைய) திரு நாமங்களைச் சொல்லித்' துதிக்கவும் செய்தால் (எப் போதும் தீவினையின்றி) நல்வினையே பெறலாம்.

44. 'பரஞ்சோதி பயிலும் இடம்'

கீதத்தை மிகப்பாடும் அடியார்கள் குடியாகப்
பாதத்தைத் தொழநின்ற பரஞ்சோதி பயிலும்இடம்
வேதத்தின் மந்திரத்தால் வெண்மணலே சிவமாகப்
போதத்தால் வழிபட்டான் புள்ளிருக்கு வேளூரே.

2. 43. 5.

(பெருமானுடைய புகழ் நிரம்பிய) பண்களை மிகவும் பாடும் அடியவர்கள் பரம்பரையாகத் தொண்டராகித் திரு வடிகளை (இடைவிடாது நினைத்து) வணங்கும் வண்ணம் நிலைபெற்ற பேரொளியாகிய பெருமான் (தன் சங்கற்பத் தாலே) தங்கும் இடம், (தனது) சிவஞான மேலீட் டினாலே, வெண்மையான மணலே சிவலிங்கமாகக் கொண்டு வேத மந்திரங்களால் பூசித்து வழிபட்டவனாகிய சடாயுவுக்குரிய திருப்புள்ளிருக்கும் வேளூர் ஆகும்.

இத் தலம், சடாயுவும் வேதமும் பூசிக்கப்பெற்றது என்பர். புள் - சடாயு ; இருக்கு - வேதம்.

45. 'போதியோ பூம்பாவாய்'

மட்டிட்ட புன்னையங் கானல் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச் சரம்அமர்ந்தான்
ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திர பல்கணத்தார்க்(கு)
அட்டிட்டல் காணுதே போதியோ பூம்பாவாய். 2. 47. 1.

மணமுள்ள புன்னை மரங்கள் நிறைந்த அழகிய கடற்கரையையுடைய அழகிய திருமயிலாப்பூரில் கட்டப் பட்டுள்ள கபாலீச்சரம் என்னும் ஆலயத்தில் அமர்ந் தருளிய பெருமானிடத்தே (மனம்) பொருந்திய தன்மையை உடைய கூட்டமான பல சிவனடியார்

களுக்கு (அன்பர்கள் பலர்) திருவமுது சமைத்து விருந்து இடுதலைக் காணுமல் போவையோ, பூம்பாவாய்!

திருமயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த சிவநேசர் என்னும் வைசியர் சம்பந்தப் பெருமானிடத்து அளவிலா அன்புடையவர். தமது மக்கட் செல்வமாகிய ஒரே மகளையும் பொருட் செல்வத்தையும் சம்பந்தப் பெருமானுக்கே அர்ப்பணம் செய்திருந்தார். பூம்பாவை யென்னும் பெயருடைய அப்பெண் பாம்பு தீண்டப் பெற்று உயிர் நீங்க, தந்தையார் அவளுடலைத் தகனம் செய்வித்து, அவ் வெலும்புகளை ஒரு குடத்தினுள் இட்டுச் சேமித்து வைத்திருந்தார். சம்பந்தப் பெருமான் திருமயிலாப்பூர் வந்த பொழுது, சிவநேசரின் செய்தியறிந்து வியந்து, மட்குடத்தில் இட்டுவைத்திருந்த எலும்புகள் கூடி மீண்டும் பெண் உருவம் பெற்று, எழும் வண்ணம் கபாலீச்சரப் பெருமான் திருவருளை வேண்டி, இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடி அருளினர்.

பூம்பாவையைப் பெயரிட்டு அழைத்து, 'கபாலீச்சுரத்துப் பெருமான் திருவிழாக்களையும், அவ்விழாக் காலங்களிலே சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது செய்விக்கும் பெருஞ் சிறப்பையும் காணுமல் இவ்வுலகை விட்டு நீ போகலாமோ?' என வினவும் வகையில் அமைந்தது இப்பதிகம்.

46. 'கண் காட்டு நுதலானும்'

கண்காட்டு நுதலானும் கனல்காட்டும் கையானும்
பெண்காட்டும் உருவானும் பிறை காட்டும் சடையானும்
பண்காட்டும் இசையானும் பயிர்காட்டும் புயலானும்
வெண்காட்டில் உறைவானும் விடைகாட்டும்
கொடியானே. 2. 48. 1.

கண்ணை வெளிக் காட்டும் நெற்றியை உடையவனும், நெருப்பை வெளிவிடும் (மழு ஏந்திய) திருக் கரத்தை உடையவனும், பெண்ணை (பார்வதியை)ப் பாதி

யாகக்கொண்ட திருவடிவத்தை உடையவனும், பிறைச் சந்திரனை வெளியிலே தோற்றுவிக்கும் சடையை உடைய வனும், பண்களுக்கு உரிய இசையாக (கீதமாக) உள்ள வனும், பயிர்களுக்குத் தோற்றம் தரும் மேகமாக உள்ள வனும், திருவெண்காட்டில் (இலிங்கமாக) அமர்ந்திருப்ப வனும் இடபத்தைத் தோற்றுவிக்கும் (விடை யுருவம் எழுதப்பெற்ற) கொடியை உடைய எம்பெருமானே ஆவன்.

47. 'தோயாவாம் தீவினையே'

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ள நினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண் டாஒன்றும்
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குள நீர்
தோய்வினையார் அவர்தம்மைத் தோயாவாம் தீவினையே.
2. 48. 2.

(திருவெண்காட்டைத் தெரிசித்து வழிபடுவோர்களை) பேய்கள் பீடிக்கமாட்டா; முன்னே ஒருகால் பீடித்திருப் பினும் (தரிசித்தபின்) அது நீங்கிவிடும். பிள்ளை வரத் தோடு (மற்றும்) அவரவர்கள் மனத்தில் எண்ணிய வரங் களையும் பெறுவர்; (பசுமையான) மூங்கில் போலும் தோள்களை உடைய உமாதேவியை ஒரு பாதியாகக் கொண்ட பெருமானது திருவெண்காட்டிலே (உள்ள) 'முக்குளம்' என்னும் தீர்த்தத்தில் நீராடும் பேறு உடைய வர்களைத் தீவினைகள் தீண்டாதன ஆகும். (இவற்றின் ஒரு சிறிதும் ஐயம் கொள்ள வேண்டுவதில்லை.)

48. 'மைந்தர் மணாளர்'

சிந்தை யிடையார் தலையின் மிசையார் செஞ்சொல்லார்
வந்து மாலை வைகும் போழ்தென் மனத்துள்ளார்
மைந்தர் மணாளர் என்ன மகிழ்வார் ஊர்போலும்
பைந்தண் மாதவி சோலை சூழ்ந்த பாசூரே. 2. 60. 1.

(என்) எண்ணத்தில் உள்ளவர்; (என்) தலையில் மேல் உள்ளவர்; செம்மையான (இனிய அருள் நிரம்பிய)

சொற்களை உடையவர்; அந்தி மாலை வேளை வருதலும் வந்து (எனது பிரிவாற்ருமையைப் போக்க) என் மனத்திலேயே வீற்றிருப்பவர்; எல்லா வல்லமையும் உடையவர்; என் நாயகர் என்று பலவாருக (யான்) கூற, அதற்கு மகிழ்கின்றவராகிய பெருமானது ஊர், பசுமையும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய குருக்கத்தி மலர்களையுடைய சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பாசூர் ஆகும்.

49. 'பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே'

தேவா சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே
ஆவா என்றங்(கு) அடியார் தங்கட்(கு) அருள் செய்வாய்
ஓவா உவரிகொள்ள உயர்ந்தாய் என்றேத்தி
மூவா முனிவர் வணங்குங் கோயில்முதுகுன்றே. 2. 64. 1.

தேவ தேவனே, (அறிவிலாச்) சிறியோர்கள் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுப்பவனே, (உலகுக் கெல்லாம்) பெரியவனே, அடியவர்களுக்கு எளிதில் இரங்கி அருள் செய்பவனே, ஒழியாத கடல் (பிரளய காலத்து உலகத்தை) மூடிக் கொள்ள (அதில் அகப்படாது) உயர்ந்து நின்றவனே என்று, (தவ வலிமையால்) மூப்பு இல்லாத முனிவர்கள் துதித்து வணங்கத் தக்க கோவில் திருமுதுகுன்றம் ஆகும்.

ஓவா....உயர்ந்தாய் - பிரளயகாலத்து உலகங்களும் உயிர்களும் அழியும்போது, அழியாது நிற்பவனே.

50. 'மந்திரமாவது நீறு'

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தரம் ஆவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு
தந்திரம் ஆவது நீறு சமயத்தில் உள்ளது நீறு
செந்துவர் வாய்உமை பங்கன் திருஆல வாயான் திருநீறே.
2. 66. 1.

மந்திரங்களின் வடிவமானது திருநீறு; தேவர்களால் உடம்பில் அணியப்படுவது திருநீறு; (மேனிக்கு) அழகாவது திருநீறு; (யாவராலும்) துதிக்கப்படுவது திருநீறு;

(ஞான) உபாயமாக உள்ளது திருநீறு; (சைவ) சமயத்தில் உண்மைப் பொருளானது திருநீறு; (இஃது யாருடையதெனில்) சிவந்த பவளம்போலும் (அழகிய) வாயை உடைய உமாதேவியை ஒரு பங்கில் உடைய திருவாலவாய்ப் பெருமானுக்கு உரிய திருநீருகும்.

51. 'வேதத்தில் உள்ளது நீறு'

வேதத்தில் உள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு
போதம் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு
ஓதத் தருவது நீறு உண்மையில் உள்ளது நீறு
சீதப் புனல்வயல் சூழ்ந்த திருஆல வாயான் திருநீறே.

2. 66. 2.

வேதத்தில் கூறப்படுவது திருநீறு ; கொடிய துன்பங்களையெல்லாம் தீர்ப்பது திருநீறு ; ஞானத்தைத் தருவது திருநீறு ; தாழ்வை நீக்குவது திருநீறு ; (யாவரும்) சிறப்பித்துச் சொல்லத் தக்கது திருநீறு; உண்மையாக உள்ளது திருநீறு; (அது) குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திரு ஆலவாயில் அமர்ந்துள்ள பெருமானது திருநீறு ஆகும்.

52. 'முத்தி தருவது நீறு'

முத்தி தருவது நீறு முனிவர் அணிவது நீறு
சத்தியம் ஆவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பரவ இனியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே.

2. 66. 3.

மோக்ஷத்தைத் தருவது திருநீருகும்; (உலகை வெறுத்த) முனிவர்களும் தரிப்பது திருநீருகும் ; சத்தியமாயிருப்பது திருநீருகும்; தகுதியுடைய ஞானிகளால் புகழப்படுவது திருநீருகும் ; (அணிபவருக்குப்) பக்தியைத் தரவல்லது திருநீருகும் ; புகழ்வதற்கு இனியது (புகழ்ந்தால் மனத்தில் இன்பம்) தருவது திருநீருகும் ; (யோக, ஞான) சித்திகளைத் தரவல்லது திருநீருகும்; அது திரு ஆலவாய்ப் பெருமானது திருநீருகும்.

இத் திருநீற்றுப் பதிகம், கூன்பாண்டியனது வெப்பு நோயைத் தீர்த்தற் பொருட்டுப் பாடியருளியது. இப் பதிக்த்தை ஓதித் திருநீற்றை அவன் உடம்பிலே பூச, வெப்பு நோய் உடனே நீங்கியது.

53. 'அஞ்சல் நெஞ்சே'

தந்தையார் போயினார் தாயாரும் போயினார் தாமும் போவார்
கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார்
கொண்டுபோவார்
எந்தநாள் வாழ்வதற்கே மனம் வைத்தியால் ஏழை நெஞ்சே
அந்தண் ஆரூர் தொழுதுய்யலாம் மையல்கொண் டஞ்சல்
நெஞ்சே 2. 79. 2.

தகப்பனார் போய் விட்டார்; தாயாரும் போய் விட்டார்; தாமும் இனிப் போய்விடுவார்; (இது உலக இயற்கை.) வாழ்நாள் முடிவிலே ஒவ்வொருவரையும் கொந்திக் கொண்டு போவதன் பொருட்டுச் சூலத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு யமனார் (காலம்) பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்; (ஆதலால் உன்னையும்) கொண்டே போவார். அறிவில்லா மனமே! (நீ) எவ்வளவு காலமும் (இவ் வுலகில்) வாழ்வதற்கே நினைக்கிறாயே. (வீணே) மயக்கங் கொண்டு (இறப்பதற்கு) அஞ்சாதே. ஏ, மனமே! அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவாரூரை வழிபட்டு நற்கதி பெறலாம். (வருக.)

54. 'நல்ல நல்ல...அடியார் அவர்க்கு மிகவே'

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள்கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன்
வெள்ளி சனிபாம் பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியார்
அவர்க்கு மிகவே. 2. 85. 1.

மூங்கில் போலும் தோள்களையுடைய பார்வதி தேவியின் தலைவனும், (உலகம் உய்யும்பொருட்டு) ஆலகால விடத்தை உண்டு தரித்துக்கொண்ட திருக்கழுத்தை உடையவனுமான பெருமான், மிகவும் இனிய வீணையை வாசித்துக்கொண்டும், குற்றமற்ற சந்திரனையும் கங்கையையும் திருமுடிமேல் அழகாகக்கொண்டும் (இவ்வினிய திருக்கோலத்தோடு) என் மனத்திலே குடிகொண்டுள்ள அக்காரணத்தால், சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுக்கிரன், சனி இவை (ராகு கேதுக்களாகிய) இரண்டு பாம்புகளோடும் (நவக்கிரகங்களும்) குற்றமற்ற நல்லவாகும். ஈசன் அடியவர்களுக்கு அவை மிகவும் நல்லவை. (இது முக்காலும் உண்மை.)

ஈசனது அடியார்க்குக் கோள்களால் உண்டாகும் தீங்குகள் வாரா என்னும் துணிவு பற்றி 'நல்ல நல்ல' எனப் பலமுறை கூறினர். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருநாவுக்கரசருடனே திருமறைக்காட்டில் இருந்தபோது, பாண்டி நாட்டிலே சமண மதம் தலை தூக்கிச் சைவ சமயம் தாழ்ந்திருந்த நிலையைப் பாண்டிய அரசனுக்கு மந்திரியாகிய குலச்சிறையார் விடுத்த ஆட்கள் மூலம் அறிந்து, மதுரைக்கு எழுந்தருள எண்ணினர். அப்போது கூட இருந்த திருநாவுக்கரசர், 'சமணர்கள் மிகக் கொடியவர்கள் ; அவர்கள் பல தீங்குகள் செய்யக் கூடும். மேலும் நமக்குக் கோள்களின் நிலையும் நன்ருயில்லை ; ஆதலால் இப்போது மதுரைக்கு எழுந்தருளுதல் தகாது' எனக் கூற, அதற்கு விடையாக இக்கோளறு திருப்பதிகத்தைப் பாடி அருளினர். கிரக நிலை முதலியவற்ருல் நேரும் தீங்குகள் (கோள்) நீங்கத் தக்க (அறு) பதிகம் – கோளறு பதிகம். 'வீணு தக்ஷிணுமூர்த்தி' என்பது சிவ மூர்த்தி பேதங்களுள் ஒன்று. இம் மூர்த்தி கையில் வீணையை வைத்துக்கொண்டு வாசிப்பதாகக் கூறுவர். 'எம் இறை வீணை வாசிக்குமே.'

55. 'தனம் வரும் நன்மை ஆகும்'

தனம்வரு நன்மையாகும் தகுதிக்குழந்து
வருதிக் குழன்ற உடலின்
இனம்வளர் ஐவர்செய்யும் வினையங்கள் செற்று
நினைவொன்று சிந்தை பெருகும்
முனம்ஒரு கால்மூன்று புரம்வெந்து மங்கச்
சரமுன் தெரிந்த அவுணர்
சினம்ஒரு கால்அழித்த சிவன்மேய செல்வத்
திருநாரை யூர்கை தொழவே. 2. 86. 7.

முன்பு ஒரு காலத்தில் (அசுரர்களுடைய) திரிபுரங்கள் (தீயால்) வெந்து அழியும்படி (அதற்கேற்ற சிரிப்பாகிய) பாணத்தைத் தெரித்து ஏவியவரும், அவ்வசுரர்களுடைய கோபத்தையெல்லாம் ஒரே முறையில் (அவர்களை அழிப்பதன் மூலம்) அழித்தவருமாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளிய செல்வம் மிக்க திருநாரையூரைக் கைகுவித்துத் தொழுவதனுல், (முத்திச்) செல்வம் உண்டாகும். பெருமைக்காக வருந்திப் பல திக்குகளிலும் அலைகிற உடலிலே கூட்டமாக வளரும் ஐந்துபேர் (ஐம்பொறிகள்) செய்யும் விஷமங்களை அழித்து எண்ணம் ஒன்றுபடத்தக்க மனம் (ஏகாக்ரசித்தம்) மேலிடும். (அம்மன ஒருமைப்பாட்டினுலே பெருமானை நன்கு சிந்தித்து அவன் அருள் பெறலாம்; அதனுல் முற்கூறிய நன்மைகள் எல்லாம் வரும்.)

56. 'வரமும் ஆயிரம் உடையார்'

பரவு வாரையும் உடையார் பழித்(து)இகழ்
வாரையும் உடையார்
விரவு வாரையும் உடையார் வெண் தலைப்
பலிகொள்வ துடையார்
அரவம் பூண்பதும் உடையார் ஆயிரம்
பேர்மிக உடையார்
வரமும் ஆயிரம் உடையார் வாழ்கொளி
புத்தூர் உளாரே. 2. 94. 5.

திருவாழ்கொளிப்புத்தூரில் உள்ள எம்பெருமானுர் (தம்மைப்) புகழ்வாரையும் உடையவர்; அதற்கு (மாருகப்) பழித்து இகழ்வாரையும் உடையவர். (தம் திருவடிகளிலே) மனம் கலந்த தொண்டரையும் உடையவர். வெண்மையான தலை ஓட்டிலே (பிரம்ம கபாலத்திலே) பிச்சை ஏற்கும் தொழில் உடையவர். பாம்பை (ஆபரண மாக) அணிவதும் உடையவர். மேலாக ஆயிரம் பேர்களை (ஸஹஸ்ர நாமம்) உடையவர். (அவர்) அடியார்க்கு அளித்தருளும் வரங்களும் ஆயிரக்கணக்காக உடையவர்.

இதனுல், எம்பெருமானது எல்லாம் கடந்த இயல்பும் அவர் கருணைத்திறமும் இனிது கூறப்படுகின்றன.

57. ‘நலங்கொள் காழி சேர்மினே’

நம்பொருள் நம்மக்கள்என்று நச்சிஇச்சை செய்துநீர்
அம்பரம் அடைந்துசால அல்லல்உய்ப்ப தன்முனம்
உம்பர்நாதன் உத்தமன் ஒளிமிகுத்த செஞ்சடை
நம்பன்மேவு நன்னகர் நலங்கொள்காழி சேர்மினே. 2. 97. 1.

மானிடரே, ‘நம்முடைய பொருள், நம்முடைய மக்கள்’ என்று விரும்பி ஆசை வைத்து நீர் (அவைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு) திக்குகளெல்லாம் போய்ப் பெருந் துன்பங்களை அனுபவிப்பதன் முன்னமே தேவர் தலைவனும், யாவர்க்கும் மேலானவனும், ஒளிமிக்க சிவந்த சடையை (உடையவனுமான) நம்பெருமான் அமர்ந்துள்ள எல்லா நலங்களும் கொண்ட சீகாழியாகிய நல்ல நகரத்தை அடையுங்கள்.

சீகாழியை அடைந்து அங்கே சிவபெருமானைச் சேவித்தால், பற்று அற்று வீடு பெறுவீர் என்பது கருத்து.

58. ‘உள்ளம் ஒன்றி உருகுவார்’

கள்ளநெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட்(டு) அருத்தியோ(டு)
உள்ளம்ஒன்றி உள்குவார் உளத்துளான் உகந்தஊர்
துள்ளிவாளை பாய்வயற் கரும்பு(உ)லாவு நெய்தல்வாய்
அள்ளல்நாரை ஆரல்வாரும் அந்தணூர் என்பதே.

2. 101. 6.

கள்ளம் உடைய உள்ளத்திலே உண்டாகும் வஞ்சனையான எண்ணங்களை விட்டு, பக்தியோடு மனம் ஒன்றுபட்டுத் தியானிப்பவர் மனத்திலே என்றும் வீற்றிருக்கும் பெருமான் திருவுளமிசைந்த ஊர், வாளை மீன்கள் துள்ளிப் பாயும் வயல்களிலே வண்டுகள் மொய்க்கும் அல்லிப்பூக்கள் மலரப்பெற்றதும், அச்சேற்று நீரில் நாரைகள் ஆரல் மீனை வாரி உண்ணுதற்குரிய (நீர்வளம் உடையதுமான) நல்ல குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவாரூர் என்பது.

59. 'வல்வினை அடையாவே'

குணங்கள் கூறியுங் குற்றங்கள் பரவியுங்
குரைகழல் அடிசேரக்
கணங்கள் பாடவுங் கண்டவர் பரவவுங்
கருத்தறிந் தவர்மேய
மணங்கொள் பூம்பொழில் அரிசிலின்
வடகரை வருபுனல் மாகாளம்
வணங்கும் உள்ளமோடு அணையவல் லார்களை
வல்வினை அடையாவே. 2. 103. 3.

பெருமானது ஒலிக்கும் வீரக் கழலை அணிந்த திருவடிகளை அடையும்பொருட்டு (அவருடைய) கலியாண குணங்களைச் சொல்லியும் தம்முடைய குற்றங்களை விரித்துக்கூறியும் (தேவ மனித) கணங்கள் பாடவும், (உண்மை) கண்டவர்கள், மெய்ஞ்ஞானிகள் துதிக்கவும் (அவரவர்) கருத்தை அறிந்து (அதற்குத்தக) அருள்பவராகிய எம்பெருமான் அமர்ந்த, மணத்தைக்கொண்ட பூஞ்சோலைகளை உடையதும் அரிசிலாற்றின் வடகரையில் உள்ளதும் நீர்வளம் மிக்கதும் ஆன திருமாகாளத்தை வழிபடும் மனத்தோடு (சென்று) அடைபவர்களை வலிய தீவினைகள் சேரமாட்டா.

60. 'கேடிலர் பழியிலர் புகழாமே'

விண்க ளார்தொழும் விளக்கினைத்
துளக்கிலா விகிர்தனை விழவாரும்

மண்க ளார்துதித் தன்பராய் இன்புறும்
வள்ளலை மருவித்தம்
கண்க ளார்தரக் கண்டுநங் கடிக்குளத்
துறைதரு கற்பகத்தைப்
பண்க ளார்தரப் பாடுவார் கேடிலர்
பழியிலர் புகழாமே. 2. 104. 2.

மேல் உலகங்களில் உள்ளவர் வணங்கும் சோதி யானவரும், (எக்காலத்தும்) அசைவில்லாத கடவுளும், அன்பு நிறைந்த மண்ணுலகத்தவர் பக்தராகித் துதித்து இன்ப மடைவதற்குக் காரணமான கருணை வள்ளலும், திருவிழா நிறைந்த திருக்கடிக்குளத்தில் வீற்றிருக்கும் தமது கற்பகத் தருவுமாகிய பெருமானை அடைந்து தம் கண்ணுரத் தரிசித்துப் பண்களால் (வாயாரப்) பாடு மவர்கள் (எப்போதும்) தீங்குகள் இல்லாதவரார்வர் ; பழி இல்லாதவராவர் ; அவர்களுக்குப் புகழ் மிகும்.

61. 'என்ன புண்ணியம் செய்தனை'

என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே
இருங்கடல் வையத்து
முன்ன(ம்) நீபுரி நல்வினைப் பயனிடை
முழுமணித் தரளங்கள்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி
வாணனை வாயாரப்
பன்னி ஆதரித் தேத்தியும் பாடியும்
வழிபடு மதனாலே. 2. 106. 1.

மனமே ! சிறந்த மணியாகிய முத்துக்கள் பொருந்திய காவேரி ஆறு சூழப்பெற்ற திருவலஞ்சுழிப் பெருமானைப் பக்தியோடு பலமுறை வாயாரப் புகழ்ந்தும் பாடியும் வழி படும் பேறு இப்போது (நீ) பெற்றதனால், பெரிய கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில் முன்னே நீ செய்துள்ள நல்வினைப் பயன்களுக்கு இடையே (இப்பேறு பெறுதற்கு ஏதுவாய்) என்ன புண்ணியம் செய்தாய் ? ,(அது பெரிது !)

62. 'அருளாய் சுருங்க எம் தொல்வினையே'

ஆடினாய்நறு நெய்யொடு பால்தயிர்
அந்தணர்பிரி யாதசிற் றம்பலம்
நாடினாய்இடமா நறுங்கொன்றை நயந்தவனே
பாடினாய்மறை யோடுபல் கீதமும்
பல்சடைப்பனி கால்கதிர் வெண்திங்கள்
சூடினாயருளாய் சுருங்கஎம் தொல்வினையே. 3. 1. 1.

நல்ல மணமுள்ள (பசுவின்) நெய்யோடு பாலையும் தயிரையும் (சிறந்த) அபிஷேகப் பொருள்களாகக் கொண்டவனே! தில்லைவாழ் அந்தணர் (எப்போதும்) நீங்காத (தில்லைச்) சிற்றம்பலத்தை உனது இருப்பிடமாக விரும்பியவனே! நறுமணம் கமழும் கொன்றைப்பூவை விரும்பியவனே! வேதத்தோடு பலவகையான கீதத்தையும் பாடுகின்றவனே! பலவாகத் தொங்கும் சடையின்மீது குளிர்ச்சி வீசும் கிரணங்களை உடைய வெண்மையான (பிறைச்) சந்திரனைச் சூடியருளியவனே! எம்முடைய பழவினைகள் கெடும் வண்ணம் அருள் செய்வாயாக.

63. 'இதுவோ எமை ஆளுமாறு'

இடரினும் தளரினும் எனது உறுநோய்
தொடரினும் உனகழல் தொழுதெழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்தநஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே.
இதுவோஎமை யாளுமா றீவதொன்றெமக் கில்லையேல்
அதுவோஉன தின்னருள் ஆவடுதுறை யானே. 3. 4. 1.

(எத்தகைய) வறுமை வந்தபோதும், தளர்ச்சியுற்ற போதும், எனது மிக்க (பழவினையால் வரும்) துன்பங்கள் தொடரும்போதும் உன் திருவடிகளை மறவாது தொழுபவனேன். (திருப்பாற்) கடலில் அமுதத்தோடு கலந்து (முதலில்) வந்த நஞ்சைத் திருக்கழுத்தில் அடக்கிக் கொண்ட வேத முதல்வனே! நீ எம்மை ஆட்கொள்ளும் வகை இதுதானோ? எம்மை அண்டிக் கேட்பவர்க்கு

(தந்தையார்க்கு)க் கொடுக்கத்தக்க பொருள் ஒன்றும் இல்லையே; (இந்நிலையில் எம்மை வைத்திருக்கும்) அது தானே உனது இனிய திருவருள் (திருவுள்ளக் குறிப்பு)? திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே!

64. 'அதுவோ எமை ஆளுமாறு'

நனவிலும் கனவிலும் நம்பாஉன்னை
மனவினும் வழிபடல் மறவேன் அம்மான்
புனல்விரி நறுங்கொன்றைப் போதணிந்த
கனல்எரி அனல்புல்கு கையவனே.
இதுவோஎமை யாளுமா றீவதொன்றெமக் கில்லையேல்
அதுவோஉன தின்னருள் ஆவடுதுறை யானே. 3. 4. 3.

விழிப்பிலும் கனவிலும் சிவபெருமானே! (வெளிப் படையாகவும்) உன்னை வழிபடுதலை நான் மறப்பதில்லை; எம்பெருமானே! கங்கை நீரையும் மலர்ந்த மணம் மிக்க கொன்றைப் பூவையும் (சடையிலே) அணிந்தருளியவனும் கனன்று எரியும் மழுவை ஏந்திய திருக்கரத்தையுடைய வனும் ஆனவனே! இதுதானே நீ எம்மை ஆட் கொள்ளும் வகை? எம்மை அடுத்தவர்க்குக் கொடுக்கத் தக்க பொருள் ஒன்றும் எமக்கு இல்லையே; அவ்வாறு எம்மை வைத்திருப்பதோ உனது இனிய திருவருள் (குறிப்பு)? திருவாவடுதுறையிலுள்ள சிவபெருமானே!

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், தம் தந்தையார் வேள்வி செய்வதற்குப் பொருள் வேண்டும் என்று தம்மைக் கேட்டபோது, அப்பொருளை அளிக்குமாறு, இறைவனைப் 'பேரருள் வினவிய' பாசுரங்கள் இதுவும் இதற்கு முந்தியதும். இப்பதிகம் பாடி முடிந்ததும் இறைவன் ஆயிரம் பொன் கொண்டதொரு கிழியை (முடிச்சை)ப் பிள்ளையார்க்கு உதவியருளினன் என்பர்.

65. 'அனல்எரி யாடும் எம் அடிகள்'

நனவிலுங் கனவிலும் நாளுந் தன்னொளி
நினைவிலும் எனக்குவந் தெய்தும் நின்மலன்

கனைகடல் வையகந் தொழுக ருக்குடி
அனல்எரி ஆடும்எம் அடிகள் காண்மினே. 3. 21. 1.

நனவிலும் கனவிலும் சிந்தையிலும் எப்போதும் சிவபெருமானது (பேரறிவு என்னும்) ஒளி எனக்கு வந்து சேர்கின்றது; (இவ்வாறு அருள் செய்யும் மும்) மலங்க ளற்றவன். பேரொலி செய்யும் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில் உள்ளாரெல்லாம் (வந்து) வணங்கும் திருக்கருக்குடியிலே அனல் வீசும் மழுவோடு (நடனம்) ஆடியருளும் எமது பெருமானுவான்; இதை அறிவீராக (தொண்டர்களே!)

66. 'நினைமின்......அஞ்செழுத்துமே'

துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் நாள்தோறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
றஞ்சஉ தைத்தன அஞ்செ ழுத்துமே. 23. 2. 1.

உறங்கும்போதும் உறக்கம் இல்லாதபோதும் மன முருகித் தினந்தோறும் (ஐந்தெழுத்துக்களை) நினையுங்கள்; (மனத்திலே) கபடமற்று (உண்மையுடன் மார்க்கண்டேயன்) திருவடிகளைத் துதித்ததனுல் (அவனைக் கொல்ல) வந்த யமனை அஞ்சி ஓடும்படி அவனை உதைத்தவை (பெருமானுடைய) திரு ஐந்தெழுத்துக்களே.

அஞ்செழுத்தை ஓதிச் சிவபெருமானை வழிபட்டத னுல் மார்க்கண்டேயனுக்காகச் சிவபெருமான் கூற்றை உதைத்தார்; ஆக சிவபெருமானது தொழில் ஐந்தெழுத்தின் மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது; ஐந்தெழுத்தின் பெருமையையும் கூறியவாறு.

67. 'இடரான கெடுப்பன அஞ்செழுத்துமே'

ஊனில் உயிர்ப்பை ஒதுக்கி ஒண்சுடர்
ஞானவி ளக்கினை யேற்றி நன்புலத்(து)
ஏனைவ ழிதிறந் தேத்து வார்க்கிடர்
ஆனகெ டுப்பன அஞ்செ ழுத்துமே. 3. 2. 32.

உடம்பில் உள்ள சுவாசத்தை ஒடுக்கி விளங்கும் நல்ல ஒளி பொருந்திய (சிவ) ஞான தீபத்தை (இதய ஆகாசத்திலே) ஏற்றி, (அந்த) நல்ல நெறியாகிய வேருெரு (சுழிமுனை) வழியைத் திறந்து பெருமானைத் துதிப்பவர்களுக்கு வரும் துன்பங்களைப் போக்குவன திரு ஐந்தெழுத்துக்களே.

இதில், பிராணயாமம், சுழிமுனை திறத்தல், தாரணை முதலிய சிவயோக முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

68. 'சிவமுக்தி காட்டுவ...அஞ்செழுத்துமே'

நல்லவர் தீயரெ னாது நச்சினர்
செல்லல்கெ டச்சிவ முத்தி காட்டுவ
கொல்லந மன்றமர் கொண்டு போமிடத்(து)
அல்லல்கெ டுப்பன அஞ்செ ழுத்துமே. 3. 22. 4.

இவர் நல்லவர் கெட்டவர் என்று கருதாமல் (தன்னை) விரும்பியவர் (பக்தி செய்பவர்) யாவராயினும் அவர்களுடைய துன்பங்கள் நீங்கும் வண்ணம் (அவர்களுக்கு) சிவஸாயுஜ்யம் என்னும் முக்தி மார்க்கத்தைக் காட்டுவனவும், யம தூதர்கள் (வருத்தப் படுத்தும் பொருட்டு நமது உயிரை)க் கொண்டு போகும்போதும் அத்துன்பத்தைப் போக்குவனவும் (இறைவனுடைய) ஐந்தெழுத்துக்களே.

நாமம் சொல்லுவதற்கு ஜாதி முதலிய தகுதி வேண்டுவதில்லை; மெய்யன்பு ஒன்றே வேண்டுவது.

69. 'நல்லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவிலை'

மண்ணில்நல் லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணில்நல் லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவிலைக்
கண்ணில்நல் லஃதுறுங் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணில்நல் லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே. 3. 24. 1.

இப்பூவுலகில் (இம்மையிலே) நன்மையாக வாழலாம் தினமும்; நினைத்தால் (மறுமையில்) நல்ல கதி அடைவ

தற்கும் யாதொரு குறையும் இல்லை; (எதை நினைத்தால் என்றால்) கண்ணிலே நல்லதே படத்தக்க திருக்கழுமல மெனும் வளமுள்ள நகரத்திலே பெண்களிற் சிறந்த உமா தேவியோடும் பெருந்தன்மை மிக்க எம்பெருமான் வீற் றிருப்பதை (எத்தகைய சிறப்புடையது இது!).

70. 'புரிந்து கேட்கப்படும் புண்ணியங்கள் இவை'

மருந்துவேண் டில்இவை மந்திரங் கள்இவை
புரிந்துகேட் கப்படும் புண்ணியங் கள்இவை
திருந்துதே வன்குடித் தேவர்தே வெய்திய
அருந்தவத் தோர்தொழும் அடிகள்வே டங்களே. 3. 25. 1.

(பிறவிப் பிணிக்கு) மருந்து வேண்டில் இவையே மருந்தாகும்; (வேத) மந்திரங்களும் இவையே; (நல்லோ ரால் விரும்பி வரமாகக்) கேட்கப்படும் புண்ணியப் பயன் களும் இவையே; (எவையெனில்) திருந்து தேவன் குடி யில் எழுந்தருளிய தேவதேவரான, அரிய தவம் கைவரப் பெற்றவர்கள் வணங்கும் (நம் சுவாமியினுடைய திரு வேடங்கள்.)

எம்பெருமானுடைய திருக்கோலங்கள், எண்ணுவார் எண்ணும்படி யெல்லாம் இருந்து, (அவ்) எண்ணுவார்க்கு எப்பயனையும் அளிக்க வல்லன என்பதாம்.

71. 'அவர்க்கலாற் களைகிலார் குற்றமே'

நிறையுடை நெஞ்சுளும் நீருளும் பூவுளும்
பறையுடை முழவுளும் பலியுளும் பாட்டுளும்
கறையுடை மிடற்றண்ணல் கருதிய கானப்பேர்
குறையுடை யவர்க்கலாற் களைகிலார் குற்றமே. 3. 26. 4.

அமைதியுடைய மனத்தாலும், நீரினாலும், பூவினாலும் (நல்ல) ஓசையையுடைய மத்தளத்தாலும் பலியினாலும் (நைவேத்தியத்தினாலும்) இனிய பாட்டினாலும், (விடம் தங்கினமையால்) கருநிறம் பொருந்திய திருக்கண்டத்தை யுடைய பெருமான் (தனது இருப்பிடமாகக்) கருதிய

திருக்கானப்பேரை வழிபடும் (குறை வேண்டிக்கொள்ளும்) தொழில் உடையவர்க்கன்றிப் பிறர்க்குக் குற்றங்களை நீக்கார். (அவரை வழிபடுவார்க்கன்றிப் பிறர்க்குக் குற் றங்கள் நீங்கா.)

72. 'எந்தையென்று நின்று ஏத்திடே'

ஊடினலினி ஆவதென்உயர் நெஞ்சமேயுறு வல்வினைக்(கு) ;
ஓடிநீயுழல் கின்றதென்அழல் அன்றுதன்கையில் ஏந்தினன்
பீடுநேர்ந்தது கொள்கையான்பிர மாபுரத்துறை வேதியன்
ஏடுநேர்மதி யோ(டு)அராவணி எந்தையென்றுநின்
றேத்திடே. 3. 37. 6.

(நீ) பிணங்கினல் இனி உன்னல் என்ன செய்யக் கூடும்? உயர்ந்த மனமே! மிக்க பாவ காரியங்கள் செய்வதற்காக நீ ஓடித் திரிவதேன்? முன்னெருகால் (தனக்குத் தீமையாக வந்த) மழுவைத் தன் கையிலே தாங்கிக்கொண்டவன் ; பெருமை பொருந்திய (கல்யாண) குணங்களை யுடையவன்; திருப்பிரமபுரத்தில் அமர்ந்த வேதமூர்த்தி; (அகத்திப்) பூவின் இதழ் போன்ற (வடி வுடைய) பிறைச் சந்திரனேடு பாம்புகளையும் அணிந் துள்ள என்னப்பன், என்று (அவன் சந்நிதியில்) நின்று (நிலையாகத்) துதித்திடுவாயாக.

73. 'எளியேன் அலேன் திரு ஆலவாய் அரன் நிற்கவே'

மானினேர்விழி மாதராய்வழு திக்குமாபெருந் தேவிகேள்
பானல்வாயொரு பாலன்ஈங்கிவன் என்றுநீபரி வெய்திடேல்
ஆனைமாமலை யாதியாய இடங்களிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர்கட்(கு)எளி யேனலேன்திரு ஆலவாயரன் நிற்கவே.
3. 39. 1.

மானின் கண்கட்கு ஒப்பான கண்களையுடைய பெண்ணே, பாண்டியராசனுக்குரிய பெருமை மிக்க தேவியே, (என் வார்த்தையைக்) கேள்; பால் மணம் மாருத இனிய வாயையுடைய ஒரு சிறுவன் இவன் என்று கருதி (என்பொருட்டு) நீ வருத்தம் அடையாதே; ஆனை

மலை முதலிய பல இடங்களிலும் உள்ள துன்பம் மிக்க ஈனர்களான சமணர்கட்கு நான் எளியவன் அல்லேன் (தோற்கமாட்டேன்); திருவாலவாய்ப் பெருமான் (எனக்குத் துணையாக) நிற்கும்போது. (அவர்களால் எனக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்ய இயலாது என்றவாறு.)

சம்பந்தப் பெருமானது இளமைப் பருவத்தைக் கண்டு சமணர்களால் அவருக்குத் தீமையேதேனும் நேருமோ என்று அச்சமுற்ற மங்கையர்க்கரசியாரின் குறிப்பை யறிந்து அவரைத் தேற்றும் பொருட்டுப் பாடப் பட்டது இத் திருவாலவாய்ப் பதிகம்.

74. 'கல்லா நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன்'

கல்லா நெஞ்சின், நில்லான் ஈசன்
சொல்லாதாரோ டல்லோ(ம்) நாமே. **3. 40. 3.**

(தனது புகழைக்) கல்லாத மனங்களிலே தங்கி யிருக்க மாட்டான் ஈசன்; (ஆதலால் அவன் பெருமைகளை வாயாரச்) சொல்லாதவர்களோடு நாம் உறவுடையோமல்லோம்.

சிவபக்தி இல்லாதவர்களோடு சேர்தலும் தகாது என்றவாறு.

75. 'விதியுமாம்......நற்பாதமே'

விதியு மாம்விளை வாம்ஒளி யார்ந்ததோர்
கதியு மாம்கசி வாம்வசி யாற்றமா
மதியு மாம்வலி யா(ம்)மழ பாடியுள்
நதியந் தோய்சடை நாதன்நற் பாதமே. **3. 48. 2.**

அவரவர்க்கு விதியுமாகும்; விதியின் பயனும் ஆகும். சோதி மிக்க மோக்ஷகதியும் ஆகும்; (அடியாருடைய) மனக்கசிவும் (பக்தியும்) ஆகும்; (உலகத்தை) வசியம் செய்ய (கவரச் செய்ய) சிறந்த புத்தியும் ஆகும், வலிமையுமாகும்; (எவை யென்னில்) திருமழபாடியுள் எழுந்தருளிய கங்கா நதி தங்கப்பெற்ற சடையையுடைய

தலைவன் (எம்பெருமானுடைய) நல்ல (திவ்விய) பாதங்களே.

விதி - கட்டளை, நெறி, பாக்கியம் என்பவற்றையும் குறிக்கும்.

எம்பெருமானே எல்லாமும் என்றவாறு.

76. 'நாம நமச்சிவாயவே'

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக்(கு) உய்ப்பது
வேத நான்கினு(ம்) மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாம நமச்சி வாயவே. 3. 49. 1.

பக்தி மிகுந்தவராய் மனம் உருகிக் கண்ணீர் (ஆனந்தக் கண்ணீர்) பெருகச் சொல்லுமவர்களை நல்ல முக்தி நெறியிலே செலுத்துவதும் நான்கு வேதங்களிலும் சொல்லப்படும் உண்மைப் பொருளானதும் எம்பெருமானது திருநாமமாகிய நமச்சிவாய என்பதே.

77. 'எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவர்

கொல்வா ரேனுங் குணம்பல நன்மைகள்
இல்லா ரேனும் இயம்புவ ராயிடின்
எல்லாத் தீங்கையு(ம்) நீங்குவர் என்பரால்
நல்லார் நாம நமச்சி வாயவே. 3. 49. 4.

(உயிர்களைக்) கொலை செய்யும் பாவிகளாயினும் பல நற்குணங்கள் (நற்செயல்கள்) இல்லாதவராயினும் (பஞ்சாக்ஷரத்தைச்) சொல்வாராயின், (அவர்கள் தமக்கு வரும்) எல்லாத் தீமைகளினின்றும் விடுபடுவர் என்று பெரியோர் கூறுவர்; (அத்தகைய நன்மை வாய்ந்த) திரு நாமம் 'நமச்சிவாய' என்பதே.

78. 'சிந்தும் வல்வினை செல்வமும் மல்குமாம்'

மந்த ரம்அன பாவங்கள் மேவிய
பந்த னையவர் தாமும் பகர்வரேல்
சிந்தும் வல்வினை செல்வமு(ம்) மல்குமால்
நந்தி நாம நமச்சி வாயவே. 3. 49. 6.

மந்தரமலே போன்ற (அவ்வளவு) பாவங்கள் பொருந்திய கருமத் தொடர்புடையவர்களும் தாம் சொல்லுவார்களாயின் (அவர்களுடைய) பாவங்கள் சிதறிப்போகும்; (சிவாநந்தச்) செல்வமும் பெருகும்; (எதைச் சொல்லுவார்களாயின் என்ருல்) நந்தி எனப்படும் எம்பெருமானுடைய திருநாமமாகிய நமச்சிவாய என்பதை.

3-49-ம் பதிகம் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் எனப்படும்.

79. 'குற்றம் நீ குணங்கள் நீ'

குற்ற(ம்)நீ குணங்கள்நீ கூடலால வாயிலாய்
சுற்ற(ம்)நீ பிரானு(ம்)நீ தொடர்ந்திலங்கு சோதிநீ
கற்றநூற் கருத்து(ம்)நீ அருத்தமின்ப மென்றிவை
முற்று(ம்)நீ புகழ்ந்துமுன் உரைப்பதென்மு கம்மனே.
3. 52. 3.

(தொண்டர்களிடத்தே உள்ள) குற்றங்களும் நீயே; குணங்களும் நீயே; கடலில் (மதுரையில்) உள்ள திருவாலவாய் என்னும் ஆலயத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானே! பந்துவாக உள்ளவனும் நீயே; தலைவனுக உள்ளவனும் நீயே; (இடைவிடாது) தொடர்ந்து விளங்கும் சோதி வடிவானவனும் நீயே; (நாங்கள்) கற்ற நூல்களின் உட்பொருளும் நீயே; செல்வம் இன்பம் என்று சொல்லப்படும் இவையெல்லாமும் நீயே; (இத்தகைய உன்னே) உன்முன் என்னவென்று புகழ்ந்து துதி (உபசார வார்த்தை) கூறுவது!

ஒப்பிடுக:

"நீயே தாய், நீயே தந்தை, நீயே பந்து, நீயே தோழன், நீயே வித்தை, நீயே செல்வம், நீயே எல்லாம் எனது தேவ தேவனே." (பாண்டவ கீதை)

80. 'ஆதியந்த மாயினுய்'

ஆதியந்தம் ஆயினுய் ஆலவாயில் அண்ணலே
சோதியந்தம் ஆயினுய் சோதியுள்ளொர் சோதியாய்
கீதம்வந்த வாய்மையாற் கிளர்தருக்கி ஞர்க்கலால்
ஓதிவந்த வாய்மையால் உணர்ந்துரைக்க லாகுமே. 3. 52. 7.

(நீ) முதலும் முடிவும் ஆனாய்; திருஆலவாயில் அமர்ந்த பெருமானே! (உலகில்) ஒளிக்குள் ஓர் ஒளியாய், அவ்வொளிக்கு அழகு தருவதானாய் (எல்லையானாய்); (அன்போடு) கீதம் பாட வல்லவராய், சத்தியத்தில் நிலை நிற்பதினால் உண்டாகும் வலிமையுடையவர்க்கன்றி, நூல்களைக் கற்று (கண்மூடித்தனமாகச்) சொல்லும் சொல்லினால் உணர்ந்து உரைத்தல் கூடுமோ?

எம்பெருமானுடைய பெருமைகளை அறிந்து அவனைத் துதிப்பதற்குச் சாதாரண நூற்கல்வி பயன்படாது. உண்மையான பக்தியோடு கூடிய உருக்கமான இசையே அதற்கேற்றது.

81. 'வாழ்க அந்தணர்'

வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
சூழ்க வையக மும்துயர் தீர்கவே. 3. 54. 1.

அந்தணரும் தேவரும் பசுக்களும் வாழட்டும்; குளிர்ந்த மழை (பொய்யாது) பெய்யட்டும்; அரசனும் (செங்கோலில்) ஓங்கட்டும்; (உலகில்) தீயன எல்லாம் ஆழ்ந்து ஒழியட்டும்; சிவபெருமான் திருநாமமே உலக முழுவதும் பரவுக; உலக முழுவதும் துன்பம் நீங்கட்டும்.

அந்தணர் வாழ்ந்தால் வானவர்களை வேள்விகளால் போற்றுவர்; அதனால் வானவர் வாழ்வார். வேள்வி இயற்றுதற்கு இன்றியமையாத பால் நெய் இவைகளைத் தரும் ஆனினமும் வாழும்; வேள்விகளால் மகிழ்ந்து தேவர் மழை பொழிவர்; மழையால் வரப்பு உயர்ந்து மன்னன் ஓங்குவான்; மன்னன் வாழும்போது, நாட்டில் தீமை உண்டாகாதவாறு காப்பான்; தீமை ஒழியும். அரசனும் குடிகளும் தீமையின்றி வாழும்போது, ஈசனது நாமம் தழைக்கும்; நாம மகிமையால் உலக மக்கள் துயரம் நீங்கி உய்வடைவர்.

'ஸ்வஸ்தி' வசனத்தோடு இதை ஒப்பிடுக.

82. 'கேட்பான் புகில் அளவில்லை'

ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும்
கேட்பான் புகிலளவில்லை கிளக்க வேண்டா
கோட்பா லனவும் வினையும் குறுகாமை எந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைநின் றிவைகேட்க தக்கார். 3. 54. 4.

ஆட்கொள்ளத் தகுதியுடையாரை (இறைவன் ஆட்கொண்டு) அருளும் வகையும், ஆதியான இறைவனுடைய குணங்களும் ஆராயப்போனால் (ஆராய்ச்சிக்குள்) அடங்குவனவல்ல; அவற்றை (நான்) சொல்ல வேண்டியதில்லை. (தங்களைப்) பற்றக்கூடியனவும் (இன்ப துன்பங்களும்) அவைகட்குக் காரணமான (நல்வினை தீவினையாகிய) வினைகளும் தங்களைச் சேராதபடி, (எம்பெருமானுடைய) திருவடிகளிலே வணங்கி, (அவரது) திருத்தொண்டிலே முதன்மையாக நின்று (அவரது பெருமைகளும் அருள் திறமும் ஆகிய) இவற்றை (இறைவனோடு ஒன்றித்து நின்று) உணரக் கடவராக, தகுதியுடைய அறிஞர்கள்.

ஆட்பாலவர்க்கு அருளும் - ஆளத்தகுந்த பக்குவம் அடைந்தவற்கு அருளுதலே பயன்படும்; அதை யடையாதவர்க்கு அருளுதல் பயன்படாது போகும். அருளும் வண்ணம் - நான்கு சமயாசாரியார்களையும் (சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர்) நான்கு வகையாக (முறையே ஸத்புத்ர, தாஸ, ஸகா, ஸன்மார்க்கங்களால்) இறைவன் ஆட்கொண்டமை இங்கே நோக்கத்தக்கது. கோட்பாலனவும் - கோள்கள் (நவக்கிரகங்கள்) வாயிலாக வாழ்வில் வருவனவான இன்ப துன்பங்களும் என்றுமாம்.

இப்பாட்டும் 'வாழ்க அந்தணர்' என்று தொடங்கும் பதிகத்தில் உள்ளது. இப்பதிகத்தைச் சம்பந்தர், மதுரையிலே சமணரோடு புனல்வாதஞ் செய்தபொழுது பாடி ஏட்டில் எழுதி வையை யாற்றில்விட, அந்த ஏடு நீரோட்டத்தை எதிர்த்துச் சென்ற வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது.

83. 'எனது அல்லல் உரையீரே'

பொன்னம்பூங் கழிக்கானற் புணர்துணையோ டுடன்வாழும்
அன்னங்காள் அன்றில்காள் அகன்றும்போய் வருவீர்காள்
கன்னவில்தோள் சிறுத்தொண்டன் கணபதீச் சரமேய
இன்னமுதன் இணையடிக்கீழ் எனதல்லல் உரையீரே.

3. 63. 2.

பொன்னிறமான அழகிய பூக்களை உடைய உப்பங் கழிகளிலும் கடற்கரைச் சோலையிலும் (முறையே) இணைந்த துணையாகிய பேடையோடு கூடவாழும் அன்னங்களே! அன்றிற் பறவைகளே! நீங்கள் (உங்கள் இடங்களை விட்டு) நீங்கியும் (பல இடங்கட்குப்) போய் வரத்தக்கவர்களே; (ஆதலால்) கருங்கல்லை யொத்த (உறுதியான) தோள்களையுடைய சிறுத்தொண்ட நாயனுர் (வணங்கும்) கணபதீச்சரமென்னும் கோயிலில் அமர்ந்த இனிய அமுதம் போன்ற எம்பெருமானுடைய உபய பாதங்களிலே என்னுடைய (பிரிவாற்ருமையாகிய) துன் பத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வீர்களாக.

'பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னை' என்று தொடங்கும் இப்பதிகம். தலைவனைக் கருதி வருந்தும் தலைவியொருத்தி, தனது பிரிவாற்ருத வருத்த மிகுதியைத் தலைவனுக்கு அறிவிக்கும் வண்ணம் அன்றில், அன்னம், நாரை, தாரா முதலிய பறவைகளைத் தூதனுப்பும் வகையில் அமைந் துள்ளது. சிறுத்தொண்ட நாயனுரது வேண்டுகோட்கு இணங்க அவரூராகிய திருச்செங்காட்டங்குடி சென்ற சம்பந்தர் அங்கே கணபதீச்சரம் என்னும் ஆலயத்தில் அமர்ந்த பெருமானைத் தரிசித்த பொழுது பாடியதாகும். இதன் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் சிறுத்தொண்டரது பெருந் தொண்டு சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

84. 'வேடன்...ஈசனடிகூடு காளத்திமலையே'

வேயனைய தோள்உமையொர் பாகமது வாகவிடையேறி
சடைமேல்
தூயமதி சூடிசுடு காடில்நட மாடிமலை தன்னைவினவில்

வாய்கலச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மலராகு(ம்) நயனம்
காய்கணையி னாலிடந்(து) ஈசனடி கூடு காளத்தி மலையே.

3. 69. 4.

(பசுமையான்) மூங்கிலைப்போன்ற தோள்களையுடைய உமாதேவி (திருமேனியின்) ஒரு பாகத்தில் இருக்க இடப வாகனத்தின்மேல் ஏறுபவனும், சடையில் பரிசுத்தமான சந்திரனைச் சூடியவனும், சுடுகாட்டில் நர்த்தனம் ஆடுபவனும் ஆகிய பெருமானது மலையை (எதுவென்று) கேட்பீராகில், தனது வாயே அபிஷேகக் கலசமாகக் கொண்டு (திருமஞ்சனமாட்டி) வழிபாடு செய்த வேடனான கண்ணப்பன் மலராகிய தன் கண்ணைக் கொடிய அம்பினால் தோண்டி யெடுத்து (இலிங்கத்திற்குச்) சாத்திப் பெருமானது திருவடிகளைக் கூடுதற்கிடமான திருக்காளத்தி மலையே.

இத் திருப்பாட்டில், கண்ணப்ப நாயனாரது பேரன்பு வழிபாடு குறிக்கப் பெறுதல் காண்க.

85. 'இன்னஉரு இன்னநிறம் என்றறிவதேல் அரிது'

இன்னஉரு இன்னநிறம் என்றறிவ
தேல்அரிது நீதிபலவும்
தன்னஉரு வம்மென மிகுந்தவன்
நீதியொடு தானமர்விடம்
முன்னைவினை போய்வகையி னால்முழு
துணர்ந்து முயல்கின்ற முனிவர்
மன்னஇரு போதுமரு வித்தொழுது
சேரும்வயல் வைகாவிலே. 3. 71. 4.

(பெருமானது வடிவம்) இன்ன வடிவம், (அவனது நிறம்) இன்ன நிறம் நின்று ஆராய்ந்தறிவதாயின் அது முடியாது. நீதிகள் பலவும் தன்னுடைய வடிவமாகும் என்னும்படி மேம்பட்டவனான அப்பெருமான் முறைப்படி அமர்ந்துள்ள இடம், பழைய பாவங்கள் நீங்கப்பெற்று, (பெருமானை அடையும் நெறியை) முறைப்படி முற்றும்

அறிந்த, (அந்நெறியிலே) முயலும் தவ முனிவர்கள் (காலை மாலையாகிய) இரண்டு வேளைகளிலும் மிகுதியாக வந்து சேர்ந்து (பெருமானை) வணங்கித் தியானித்தற்கு இட மானதும் வயல் சூழ்ந்ததுமான திருவைகாவூரே (ஆகும்).

வைகாவூர் முற்காலத்து 'வைகாவில்' என வழங்கிய தென்பது இப்பதிகத்தால் அறியப்படும்.

86. 'வேதியர் விரும்பு பதி'

செந்தமிழர் தெய்வமறை நாவர்செழு
நல்கலைதெ ரிந்தவ வரோ(டு)
அந்தமில்கு ணத்தவர்கள் அர்ச்சனைகள்
செய்யஅமர் கின்றஅரனூர்
கொந்தலர்பொ ழிற்பழன வேலிகுளிர்
தண்புனல்வளம் பெருகவே
வெந்திறல்வி ளங்கிவளர் வேதியர்வி
ரும்புபதி வீழிநகரே. 3. 80. 4.

செம்மையான தமிழை அறிந்தவர்களும் தெய்வத் தன்மையுள்ள வேதம் ஓதும் நாவையுடையவர்களும் பொருள் வளமிக்க நல்ல கலைகளை ஆராய்ந்தறிந்தவர்களு மான பெரியாரோடு, அளவற்ற பல நற்குணங்களையுடைய முனிவர்களும் (தன்னை மலரால்) அருச்சனைகள் செய்து வழிபடும் வண்ணம் அமர்ந்துள்ள சிவபெருமானது ஊர், கொத்தான பூக்களையுடைய சோலைகள் வயல்களுக்கு வேலியாகும் வண்ணம் மிக்க குளிர்ச்சியுள்ள நீர்வளம் மிகுவதனால், விரும்பத் தக்க திறமை மேன்மேலும் சோபித்து வளர்கின்ற சிவபெருமான் (தாம் வசிக்க) விரும்பும் இடமாகிய திருவீழி மிழலை நகரமே யாகும்.

87. 'முதல் வினையற அருளினர்'

சொன்னய முடையவர் சுருதிகள் கருதிய தொழிலினர்
பின்னையர் நடுவுணர் பெருமையர் திருவடிபேணிட
முன்னைய முதல்வினை யறஅரு ளினர்உறை முதுபதி
புன்னையின் முகைநிதி பொதியவிழ் பொழிலணிபுறவமே.
3. 84. 6.

சொல்வதிலே (இனிமை) நயமுடையவரும், வேதங்களில் விதித்துள்ள கருமங்களைச் செய்பவரும், பின்வருவதை அறிபவரும், நடுவாய் நிற்கும் கடவுளை உணரும் பெருமையுடையவரும், தமது திருவடிகளைப் போற்ற, (அவர்களுடைய) பழைய வினைகள் அடியோடு அறும் வண்ணம் (வேரற்றுப்போகும் வண்ணம்) அருள் செய்பவருமான எம்பெருமான் அமர்ந்துள்ள பழைய ஊர் புன்னை மரத்தின் அரும்புகள் பொன்போல் மலர்கின்ற சோலைகளால் அழகு செய்யப்பெற்ற திருப்புறவமேயாகும்.

88. 'பழுதிலை மெய்ம்மையே'

தளிரிள வளரொளி தனதெழில் தருதிகழ் மலைமகள்
குளிரிள வளரொளி வனமுலை இணையவை குலவலின்
நளிரிள வளரொளி மருவுநள் ளாறர்தம் நாமமே
மிளிரிள வளரெரி யிடிலிவை பழுதிலை மெய்ம்மையே. 3. 87. 1.

இளந்தளிரின் மிக்க ஒளி விளங்குகின்ற தனி (திருமேனியின்) அழகைக் காட்டும் (மாந்தளிர்போலும் சாயல் பொருந்திய திருமேனியுடைய) பார்வதி தேவியின் குளிர்ச்சி பொருந்திய இளமையான, காந்தி மிக்க அழகிய இரு தனங்களையும் தழுவுதலால், பெருமையுடைய இளமைக்குரிய மிக்க ஒளி பொருந்திய திருநள்ளாற்றுப் பெருமானது திருநாமமே (இப்பாசுரங்கள் எழுதப்பெற்ற ஏடு) ஜொலித்து ஓங்கி வளரும் இளந்தீயில் இட்டால் பழுதாகாது (எரிக்கப்படாது.) இது சத்தியமே.

மதுரையிலே சமணரோடு கனல்வாதம் செய்தபோது திருநள்ளாற்றுப் பதிகமாகிய "போகமார்த்த பூண் முலையாள்" என்பது எழுதப்பெற்ற ஏட்டைத் தீயில் இடுகையில் அதற்குப் பாதுகாப்பாக இப்பதிகம் பாடப்பெற்றது. இதில் ஒவ்வொரு பாசுரமும் 'எரியினில் இடில் இவை பழுதிலை மெய்ம்மையே' என முடிகின்றது.

89. 'நாமமே சிந்தை செய்'

மருந்தவை மந்திர மறுமைநன்
னெறியவை மற்றுமெல்லாம்
அருந்துயர் கெடுமவர் நாமமே
சிந்தைசெய் நன்நெஞ்சமே
பொருந்துதண் புறவினிற் கொன்றைபொன்
சொரிதரத் துன்றுபைம்பூஞ்
செருந்திசெம் பொன்மலர் திருநெல்வே
லியுறை செல்வர் தாமே. 3. 92. 1.

(எனது) நல்ல மனமே! (நாமங்கள்) அவை (பிறவிப் பிணிக்கு) மருந்தாகும்; (நன்மை தரும்) மந்திரங்களாகும்; மறுமையில் அடையத்தக்க நல்ல (முத்தி) நெறி (காட்டுவன) அவையே; மற்றும் எல்லா நலங்களும் (ஆவன) அவையே. (அவற்றால்) எல்லாக் கடுந்துயரங்களும் ஒழியும்! (ஆதலால்) அவர் திருநாமங்களையே (எப்போதும்) நினைப்பாயாக; (எவரது நாமங்களை என்னில்) குளிர்ச்சி பொருந்திய காடுகளில் ஒருபுறம் கொன்றை மரங்கள் பொன் போன்ற தாதுக்களைச் சொரிய, (ஒரு புறம்) நெருங்கிய பசுமையான அழகிய செருந்தி மரங்களில் மாற்றுயர்ந்த பொன்போலும் பூக்கள் மலர்தற்கு இடமான திருநெல்வேலியில் அமர்ந்த (குணச்) செல்வர் (தம்முடைய நாமங்களை).

90. 'உயரும் தவமாகி'

ஊழியும் இன்பமும் காலமாகி உயருந்தவமாகி
ஏழிசை யின்பொருள் வாழும் வாழ்க்கைவினையின்
புணர்ப்பாகி
நாழிகை யும்பல ஞாயிருகி நளிர்நாரை யூர்தன்னில்
வாழியர் மேதகு மைந்தர் செய்யும் வகையின் விளைவாமே.
3. 107. 7.

யுகமாகி, இன்பமுமாகி, கால அளவையுமாகி, (பல காலம் செய்யப்படும்) உயர்ந்த தவமாகியும், ஏழு சுரங்

களாலாகிய இசையால் கூறப்படும் பொருளாகியும், (நாம்) வாழும் வாழ்க்கைக்குரிய கருமங்களின் பயனைக் கூட்டு விப்பவனும், பல நாழிகையாயும் (அதை அளக்கும்) சூரிய னும், பெருமை பொருந்திய திருநாரையூரில் எழுந்தரு ளிய மேன்மைத் தகுதியுடைய (எல்லா) வல்லமையுமுள்ள பெருமான் செய்யும் (விளையாட்டு) வகையின் (லீலா விசே டங்களின்) பயனாகும். (அப்பெருமான் வாழ்க.)

இறைவனே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்றவாறு.

91. 'உணர்வது நின்னருள் மெய்யினையே'

உற்றுமை சேர்வது மெய்யினையே
உணர்வது நின்னருள் மெய்யினையே
கற்றவர் காய்வது காமனையே
கனல்விழி காய்வது காமனையே
அற்றம் மறைப்பது முன்பணியே
அமரர்கள் செய்வது முன்பணியே
பெற்றும் உகந்தது கந்தனையே
பிரம புரத்தையு கந்தனையே 3. 113. 1.

உமாதேவி இணைந்து சேர்ந்திருப்பது உனது திரு மேனியையே; உயிர்கள் உணர்வது உனது திருவருளின் உண்மையையே; (உன் பெருமைகளைக்) கற்றிருந்தவர் வெறுப்பது (எல்லோரும்) பாதுகாக்கும் மனைவி மக்கள் வீடு முதலியவற்றையே; (உனது) நெருப்புக்கண் எரித்தது மன்மதனையே; (உன் உடலில்) மறைக்கவேண்டிய இடத்தை மறைப்பதும் முன்னேயுள்ள பாம்பே; தேவர்கள் (தலையாலே) செய்வதும் உனது திருத்தொண்டே; (நீ மக னாகப்) பெற்று மகிழ்ந்ததும் கந்தப்பெருமானையே; (இத் தகைய பெருமையுடைய நீ பிரமபுரத்தை (உனது இருப் பிடமாக) மகிழ்ந்து கொண்டாயே.

இப்பதிகத்தின் பாசுரங்களில் அடிதோறும் 'மடக்கு' என்னும் சொல்லணி அமைந்துள்ளது.

கற்றவர்....காமனேயே - உண்மையை யுணர்ந்த பெரியோர்கள் வெறுப்பது, கற்பகச் சோலையிலுள்ள அரண்மனையையே (இந்திர போகத்தையே).

92. 'ஆலவாயாவதும் இதுவே'

மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி
பணிசெய்து நாள்தொறும் பரவப்
பொங்கழல் உருவன் பூதநா யக(ன்)
நால் வேதமும் பொருள்களு மருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னெடும்
அமர்ந்த ஆலவாயாவது மிதுவே. 3. 120. 1.

மங்கையர்க்கரசி என்னும் பெயருடையவளும், சோழ அரசன் புதல்வியும் வரிகளையுடைய வளையல் அணிந்த கைகளையும் இளமான்போலும் பார்வையையும் உடையவளும்; செந்தாமரைச் செல்வி (இலக்குமி) போன்றவளுமான பாண்டிமா தேவி தினமும் திருத்தொண்டு செய்து வழிபடும் வண்ணம், ஓங்கியெழும் தீப்போலும் திருமேனியுடையவனும், உயிர்களுக்கெல்லாம் தலைவனும், நான்கு வேதங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் (உலகுக்கு) அருளிச் செய்தவனும் ஆன பெருமான் அங்கயற்கண்ணி (மீனுக்ஷி) அம்மையோடு கூடி அமர்ந்துள்ள திருவாலவாய் இதுதானே ?

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் மதுரைமாநகர்க்கு எழுந்தருளி அந்நகரைச் சமீபித்தபோது, அவரைப் பாண்டியன் மந்திரியாகிய குலச்சிறை நாயனுர் எதிர்கொண்டார். சுவாமிகள், 'திருவாலவாய் எந்தப்புறம் உள்ளது ?' என்று குலச்சிறையாரைக் கேட்க, அவர் சோலைகளின் இடையேயுள்ள ஆலவாய்க் கோயிலின் கோபுரங்கள் அருகிலே காணப்பட்ட பக்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டினுர். அப்பொழுது ஆளுடைய பிள்ளையார் இப்பதிகத்தைப் பாடிக்

கொண்டே நகருட் புகுந்து திருக்கோயில் சென்று வழிபட்டார். இது இப்பதிகத்தின் வரலாருகும்.

93. 'தாயினும் நல்ல தலைவர்'

தாயினு(ம்) நல்ல தலைவரென் றடியார்
தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்
வாயினு(ம்) மனத்து மருவிநின் றகலா
மாண்பினர் காண்பல வேடர்
நோயிலும் பிணியும் தொழிலர்பால் நீக்கி
நுழைதரு நூலினர் ஞாலம்
கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த
கோணமாமலை யமர்ந்தாரே. 3. 123. 5.

(எம்பெருமான் எல்லா உயிர்களுக்கும்) தாயைக் காட்டிலும் நன்மை செய்யக்கூடிய தலைவரும் ஆவர் என்று (கருதி) அடியவராகித் தம் திருவடிகளைப் புகழும் தொண்டர்களின் வாக்கிலும் மனத்திலும் சென்று நிலைத்து, (அங்கு நின்றும்) நீங்காத பெருங்குணமுடையவரும், (உலகத்தார்) காணத்தக்க பல திருவடிவங்களையுடையவரும், (பிறவி) நோய்க்கு இடமாகிய உடம்பையும் (அவ்வுடம்புக்குக் காரணமாகிய) கருமத் தொடர்பையும் (தமது அடிமைத்) தொழிலை உடையவர்களிடத்தினின்றும் நீக்கி, (வேத) நூலில் நுழைந்திருப்பவரும் (யார் எனில்) (இப்) பூமியிலே திருக்கோயிலும் அதனை அடுத்த சுனையும் கடலால் சூழப்பெற்ற திருக்கோண மலையில் அமர்ந்துள்ள எம்பெருமானுரே ஆவர்.

நுழைதரு நூலினர் - நுட்பம் மிகுந்த நூலாகிய வேத சொரூபியானவர். திருக்கோணமலை இலங்கைத்தீவில் உள்ளதொரு சிவஸ்தலம். இதனைச் சம்பந்தப்பெருமான் பாண்டி நாட்டில் இராமேசுரத்தில் இருந்தவாறே பாடினர்.

94. 'ஏத்துவார் துன்புறவாரல்லர்'

அன்புறு சிந்தைய ராகி யடியவர்
நன்புறு நல்லூர்ப் பெருமண மேவிநின்(று)
இன்புறும் எந்தை இணையடி யேத்துவார்
துன்புறு வாரல்லர் தொண்டுசெய் வாரே. 3. 125. 3.

பக்தி மிக்க மன முடையவராய் (தம்) அடியார்கள் நன்மை அடைவதற்கு இடமான திரு நல்லூர்ப் ‘பெரு மணம்’ என்னும் கோயிலில் எழுந்தருளி யிருந்து (அத ளுல்) மகிழும் எம் தந்தையாருடைய இரண்டு திருவடி களையும் துதிப்பவரும் (அத்திருவடிகளுக்குத்) திருத் தொண்டு செய்பவரும் (எப்போதும்) (பிறவித்) துன்ப மடைய மாட்டார் (முத்தியாகிற பேரின்பத்தை அடைவர்).

ஏத்துவாரும் தொண்டு செய்வாரும் துன்புறுவா ரல்லர் எனக்கூட்டுக; ஏத்துவார் துன்புறுவாரல்லர், (நித்தியமாய் திருக்கயிலாயத்தில்) சிவத்தொண்டு செய் யும் பேறு உடையவராகவே யிருப்பார் எனவும் கூறலாம்.

95. ‘எமைப் போக்கு அருளீரே’

தக்கிருந் தீரன்று தாளால் அரக்கனை
உக்கிருந் தொல்க உயர்வரைக் கீழிட்டு
நக்கிருந் தீர்இன்று நல்லூர்ப் பெருமணம்
புக்கிருந்தீர் எமைப் போக்கருளீரே. **3. 125. 8.**

தகுதியுள்ளவராய் இருப்பவரே, திருவடியால் அரக்க ஞகிய இராவணனை மெலிவுபட்டு வருந்தும்படி உயர்ந்த கயிலாய மலையின்கீழ் வைத்து (நசுக்கிச்) சிரித்துக் கொண்டிருநதீர்; இப்போது நல்லூர்ப் பெருமணம் என் னும் கோயிலில் புகுந்து எழுந்தருளியுள்ளீர்; உம்மைத் தொழும் எங்களை நற்கதியாகிய முக்தியை அடையும்படி அருள் செய்வீராக.

இப்பாட்டும் இதற்கு முந்திய ‘அன்புறு சிந்தையர்’ என்ற பாட்டும் திருஞான சம்பந்த மூர்த்திகள் திருவருட் சோதியிற் கலந்தபோது பாடியருளியதாகும்.

திருநல்லூர்ப் பெருமணத்திலே சம்பந்தருக்குத் திரு மணம் நிகழ்ந்தது. மனைவாழ்க்கையில் மனம்பற்றுமல் பெரியோருடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி ஒருவாறு திருமணத்துக்கு மனமிசைந்த சம்பந்தர், மணவினையில் நம்பாண்டார் நம்பியின் புதல்வியைக் கைப்பற்றியவுடன்

அத்திருமணக் கோலத்துடனே அப்பெண்மணியோடும் சுற்றத்தார் முதலியவரோடும் இறைவனது திருவடிகளிலே கலக்கும் பெருநோக்கத்துடன் இறைவனே வேண்டி இப் பதிகத்தைப் பாடியருளினர். உடனே சிவபெருமான் ஒரு பெருஞ் சோதியையும் அதனுட்புக ஒரு வழியையும் நியமித்து 'நீவிர் எல்லீரும் இதனுள் வருக' எனத் திருவருள் செய்ய, ஆளுடைய பிள்ளையார் 'காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி' என்னும் நமச்சிவாயத் திருப் பதிகத்தைப் பாடியருளி, எல்லோரையும் முன்னே சோதி யுள் அனுப்பி, இறுதியில் தாம் காதலியோடு அதனே வலம் வந்து அதனுட் புகுந்து கலந்தருளினர். இத்தருணம் இவருக்குப் பிராயம் பதினறு என்பர்.

ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்

1. 'கூற்ருயினவாறு விலக்ககிலீர்'

கூற்ருயினவாறு விலக்ககிலீர்
    கொடுமைபல செய்தன நான் அறியேன்
ஏற்ருயடிக் கேஇரவும் பகலும்
    பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்
தோற்ருதென் வயிற்றின் அகம்படியே
    குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேன்அடி யேன்அதி கைக்கெடில
    வீரட்டா னத்து(உ)றை அம்மானே. 4. 1. 2.

கெடிலநதி பாயும் திருவதிகையிலே திருவீரட்டான மென்னும் ஆலயத்திலே கோயில் கொண்டருளிய பெரு மானே! எனக்கு எமன்போலக் கொடுந் துன்பத்தைத் தருகிற இதை (சூலே நோயை) நீர் விலக்கியருள மாட்டாத வரோ ? இதற்குக் காரணமாகும்படி பல கொடுமைகளேச் செய்திருப்பினும் அவை நான் அறியாமற் செய்தவை. (உமக்கு ஆளாக அவ்வழியினின்றும் மீட்டு என்னே)

ஏற்றுக் கொண்டவராகிய உம்முடைய திருவடிகளிலேயே (இனி) நீங்காமல் (மனம் வைத்து) இராப்பகலாக எக்காலத்தும் (உம்மை) வணங்குவேன். வெளிப்படத் தோன்ருமல், என் வயிற்றின் உள்ளேயே (இருந்து கொண்டு, இந்நோய்) குடலோடு சேர்ந்து முடக்கி (என்னைத் துன்புறுத்துவதனுல்) அடியேன் (அதனை) தாங்க் மாட்டாதவனு யிருக்கிறேன், (ஆதலால் அதனைப் போக்கி அருள்வீராக.)

இப்பதிகம் பாடி அடிகள் சூலைநோய் நீங்கப்பெற்று, 'நாவுக்கு அரசர்' என்ற நாமத்தையும் பெற்ருர். ஏற்ருய் ரிஷப வாகனனே, எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். பகல் உச்சி இரவு என்ற சிறப்பான மூன்றுபோதிலும்; விழிப்பு, சொப்பனம், சுழுத்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளிலும், தம் மனம் திருவதிகையை யன்றி வேருென்றையும் நினையாது என்பதை விளக்க 'இரவும்.......எப்போதும்' என்கிருர்.

2. 'உன்னை மறந்தறியேன்'

சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோ(டு)இசை பாடல் மறந்தறியேன்
நலம்தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன்
உன்நாமம் என்நாவில் மறந்தறியேன்
உலந்தார்தலை யிற்பலி கொண்டு(உ)ழல்வாய்
உடல்உள்ளுறு சூலை தவிர்த்(து) அருளாய்
அலந்தேன்அடி யேன்அதி கைக்கெடில
வீரட்டா னத்துறை அம்மானே. 4. 1. 6.

திருமஞ்சனம செய்தலையும், பூ சாத்துதலையும், தூபம் இடுதலையும், (ஒருக்காலும்) மறந்திருந்ததாக அறியவில்லை; தமிழோடு இசைந்த பாடல்களைத் தான் பாட மறந்ததாக அறியவில்லை. நன்மை தீமையில் (இரண்டிலும்) உன்னை மறந்ததாகத் தெரியவில்லை. உன் திருப்பெயரை என் நாவால் ஓதுதலையும் விட்டதாகத் தெரிய

வில்லை. அழிந்தவராகிய (பிரம்மனது) தலையோட்டிற் பிச்சைகொண்டு திரிபவனே, (எனது) உடலிற்குட் பொருந்தியுள்ள சூலை நோயை நீக்கியருள்கின்றுயில்லை. அதனுல் அடியேன் துனபமுழந்தேன். கெடிலநதி பாயும் திருவதிகையில் உள்ள திருவீரட்டானம் என்னும் கோயிலில் எழுந்தருளிய பெருமானே !

சிவபெருமானது திருவருளைப் பெற்றதும் நாயனுர்க்குத் தாம் கயிலாயத்தில் வாகீசராகத் தொண்டுசெய்து வந்தது நினைவுவர, சலம்........மறந்தறியேன் என்றுர். தமிழோடு இசைபாடல்—தமிழ்ப் பாடலோடு ஏழு இசையால் ஆகும் பண் இசை பாடுதலையும் என்னலுமாம்.

3. 'அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை'

பலப்ல காமத்தராகிப் பதைத்தெழு வார்மனத்துள்ளே
கமலக் கிட்டுத் திரியுங் கணபதி யென்னுங் களிறும்
வலமேந் திரண்டு சுடரும் வான்கயி லாயமலையும்
நலமார் கெடிலப் புனலும் உடையார் ஒருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை அஞ்சவருவது மில்லை. 4. 2. 5.

பல பல ஆசையை உடையவர்களாய் (அக்காரணத்தினுல்) எப்பொழுதும் (மனம்) பதறிப் பலவற்றையும் செய்பவர் மனத்துள்ளே (போய்) அவர்களைச் சமட்டிக் கொண்டு திரியும் 'கணபதி' என்று சொல்லப்படுகிற ஆண் யானையும், (உலகத்துக்கு) வெற்றி அமைந்து ஆதரவாகத் தாங்குகின்ற சூரிய சந்திரர்களாகிய இரண்டு பேரொளிகளையும், பெருமை மிக்க கயிலாய மலையையும், நன்மை பொருந்திய கெடில நதியின் நீரையும் உடையவராகிய ஒருவருடைய (ஒப்பற்ற சிவபெருமானுடைய) உறவினர் யாம். (ஆதலால், நாம்) பயப்படுவது எதற்கும் இல்லை. (நாம்) பய்ப்படும்படி (எம்மிடம்) வரத்தக்கதும் ஒன்றுமில்லை.

சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் யாம். ஆதலின் சிவபெருமானது (பிறரை அஞ்சச்செய்யும்) புதல்வரும்,

யானை முகத்தருமாகிய கணபதியும் பெரிய மலையும் சுடர் களும் நதியும் எமக்கு நட்பாயிருக்கும். இவை எமக்கு நட்பாகும் போது, இவைகளிலும் மிகத்தாழ்ந்த யானையும் மலையும் தீயும் நீரும் எமக்கு அச்சத்தை உண்டாக்க மாட்டா என்று மன உறுதியோடு கூறுகிருர். ஆசை யுள்ளவர்களது மனத்தை மிதித்து அழித்துத் திரியும் கணபதி ஆசையற்று அடியாரான எம்மைக் காத்து, ஆசைக்குட்பட்ட எமது பகைவர்களை அழிக்கிருர் என் கிருர். அரசன் யானையை ஏவி அப்பரைக் கொல்ல முயன்றபோது பாடிய பதிகம் இது.

4. 'கண்டேன் அவர் திருப்பாதம்'

மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான் மகளொடும் பாடி
போதொடு நீர்சுமந்தேத்திப் புகுவார் அவர்பின் புகுவேன்
யாதுஞ் சுவடுப டாமல்ஐயா(று) அடைகின்றபோது
காதன் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டேன் அவர் திருப் பாதங் கண்டறியாதன கண்டேன்.
4. 3. 1.

(கண்டோர்) விரும்பத்தக்க பிறைச் சந்திரனைத் தலை மாலையாக உடைய பெருமானை, மலையரசன் மகளான பார்வதி தேவியுடனே கூடப்பாடி (அர்ச்சனைக்கு) பூவும், (திருமஞ்சனத்துக்கு) நீரும் தாங்கித் துதித்துக்கொண்டு போகும் தொண்டர் பின்னே (தொடர்ந்து) கயிலாயத் துக்குப் போகின்ற நான், வந்த சுவடு தெரியாமல் (பெருமானது அருளினுலே) திருவையாற்றை அடைந்த போது, அன்புடைய இளைய பெண் யானையோடு ஓர் ஆண் யானையும் (சக்தியும் சிவமும்போல ஒன்றுபட்டு) வருவனவற்றைக் கண்டேன். (கயிலாயத்திலே உள்ள) இறைவனுடைய திருவடிகளை (இங்கே) கண்டவனுனேன். இதற்குமுன் கண்டறியாத அதிசயங்களையும் கண்டவ னுனேன்.

அப்பர் திருக்கயிலாயத்தை நேரே அடைந்து தரி

சிக்கக் கருதிக் காலால் நடந்து சென்ருர். கால்கள் தேய்ந்து நடக்க முடியாது போகவே, கையையும் தரையில் ஊன்றி நடந்தும், அதுவும் முடியாமற் போகவே மார்பிளுல் ஊர்ந்தும், எவ்வாருயினும் கயிலேயை அடைய வேண்டுமென்னும் பிடிவாதத்தோடு சென்ருர். இறைவன் அப்பருடைய உறுதியைக் கண்டு வியந்து அவர் எதிரிலே ஒரு குளத்தைத் தோற்றுவித்துத் தாமும் ஓர் அந்தணராய்த் தோன்றி, 'கயிலாயத்தை இம்மானுட சரீரத்தோடு அடைதல் இயலாது. வீண் பிடிவாதத்தை விட்டு இக் குளத்திலே மூழ்கித் திருவையாற்றை அடைந்து, அங்கே கயிலாய தரிசனத்தைக் காண்பாய்' என்று கட்டளே இட, அவ்வாறே அப்பர் அக்குளத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றிலே கரை ஏறிஞர் என்பது வரலாறு. இதனேயே, 'யாதும் சுவடுபடாமல் ஐயாறு அடைகின்ற போது' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கயிலாயம் போலவே திருவையாற்றிலும் எல்லாவற்றையும் சிவமும் சக்தியுமாகக் கண்டு அத் திறத்தையும் வியந்து பாராட்டுகின்ருர்.

5. 'ஆயிரம் பேருகந்தான்'

ஆயிரந் தாமரைபோலும் ஆயிரஞ் சேவடி யானும்
ஆயிரம் பொன்வரை போலும் ஆயிரந் தோளுடையானும்
ஆயிர ஞாயிறு போலும் ஆயிர நீண்முடி யானும்
ஆயிரம் பேருகந்தானும் ஆரூர் அமர்ந்தஅம் மானே. 4.4.8

ஆயிரம் தாமரைப் பூக்களேப் போன்ற (அழகிய) ஆயிரம் திருவடி யுடையவனும், ஆயிரம் மேரு மலேகளேப் போன்ற ஆயிரம் புஜங்களே உடையவனும், ஆயிரம் சூரியர்கள் (வரிசையாக உதித்தது) போலும் (மேன்மையுடைய) ஆயிரம் திருமுடிகளே உடையவனும், ஆயிரம் நாமங்களே விரும்பியவனும் திருவாரூரில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானே (ஆவான்).

இது இறைவனது விராட் சொரூபத்தைக் குறிக்கும்.

6. ‘உள்ளம் கோயிலாக்கி’

என்பிருத்தி நரம்புதோல் புகப் பெய்திட்(டு)
என்னைஓர் உருவமாக்கி
இன்பிருத்தி முன்பிருந்த வினை தீர்த்திட்(டு)
என் உள்ளங் கோயில் ஆக்கி
அன்பிருத்தி அடியேனைக் கூழாட்கொண்(டு)
அருள் செய்த ஆரூரர்தம்
முன்பிருக்கும் விதி யின்றி முயல்விட்டுக்
காக்கைப்பின் போன வாறே. 4. 5. 2.

எலும்புக் கூட்டை (உண்டாக்கி) வைத்து, நரம்புகளையும் தோலையும் முறையே உள்ளே புகுத்தி (மேலும் மூடி) என்னை ஒரு மனித உருவமாக்கிப். பேரின்பத்தில் நிலைக்கச் செய்து, முன்பு (என்னிடம்) இருந்த பாவத்தைப் போக்கி, என் நெஞ்சை அவர் இருப்பதற்கு உரிய கோயிலாகச் செய்துகொண்டு, அடியவனுன என் மீது அன்பு வைத்து என்னைத் தன் முழு அடிமையாக்கித் திருவருள் செய்த திருவாரூர்ப் பெருமான் சந்நிதியிலே (எப்போதும்) இருக்கும் பாக்கியம் இல்லாமல் முயலைவிட்டுக் காக்கையின் பின் போனது போன்ற வீண் செயலைச் செய்தேனே !

சிவபெருமான் தமது அருளால் எனக்குத் தநுகரணங்களைக் கொடுத்து, சிவாநந்தத்தை அடையச் செய்து, அது நிலையாக இருத்தற்கு இடையூறான பழைய வினைகளை அறுத்து, அவ்வாறு மனத்தைத் தூயதாக்கிய பின், அதிலே எப்போதும் குடிகொண்டிருந்து, எனக்கு இடையறாத அன்பு தலையெடுக்கச் செய்து, மெய்யன்பின் பயனாக என்னை அவரது திருவடிகட்கே மெய்யடிமை செய்யும்படி ஆட்கொண்டருளினார், என்று படிப்படியாகத் தமக்கு அருள் செய்ததைக் கூறியவாறு. இப்பதிகத்தில் அப்பர் தாம் சமண மதத்திற் சேர்ந்து வீணில் உழன்ற காலத்தை நினைத்து வருந்திக் கூறுகின்றார். ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் ஒரு பழமொழி அமைந்துள்ளது.

முயலை விட்டுக் காக்கையின் பின் போவது என்பது முற்காலத்து வழக்கில் இருந்த ஒரு பழமொழி. தக்க தொன்றைக் கைவிட்டுத் தகாத தொன்றைக் கைப்பற்றும் செயலைக் குறிப்பித்தல் காண்க.

ஒப்பிடுக :

ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே ?

—*திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடல், 8.*

7. 'கண்டாள் கொல்லோ'

பழியிலான் புகழுடையான் பால்நீற்றன் ஆனேற்றன்
  என்கின் றாளால்
விழி உலாம் பெருந்தடங்கண் இரண்டல்ல மூன்று
  (உ)ளவே என்கின் றாளால்
சுழி உலாம் வருகங்கை தோய்ந்த சடையவனே
  என்கின் றாளால்
கழி உலாம் சூழ்ந்த கழிப்பாலைச் சேர்வானைக்
  கண்டாள் கொல்லோ. 4. 6. 5.

(என் உள்ளம் கவர்ந்த தலைவன்) பழி (சிறிதும்) இல்லாதவன் ; புகழ் (மிகவும்) உடையவன் ; பால் (போலும் வெண்மையான) திருநீற்றை (திருமேனியெங்கும்) பூசியுள்ளவன் ; இடபவாகனத்தை உடையவன் என்கிறாள். (அவனுக்கு) விழிகள் புரளும் பெரிய விசால மான கண்கள் (எல்லோரையும் போல) இரண்டு இல்லை ; (அவை) மூன்று இருக்கின்றனவே ! என்கிறாள். சுழிகளை உடையதான (வேகம்) மிகுந்த கங்கை படிந்துள்ள சடையையுடையவன் என்கிறாள். (இவள்) உப்பங்கழிகள் சூழப்பெற்ற திருக்கழிப்பாலையில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை நேரே கண்டாள் போலும். (அதனாலேயே இவ்வாறெல்லாம் பிதற்றுகின்றாள்) என்ன செய்வேன் !

தலைவியினிடத்துள்ள வேறுபாடுகளைக் கண்ட தோழி

தாயிடம் தலைவிக்கு உண்டான காதலின் அறிகுறிகளையும் அதன் காரணத்தையும் கூறுவதாக அமைந்த பாசுரம் இது. தலைமகனிடத்து ஈடுபட்ட தலைவியினது செயல் கண்ட தாய் வியந்து கூறியதும் ஆகலாம். தலைவி தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த தலைவன் மீது காதல் கொண்டதைத் தாய் அறியும்போது ஒருக்கால் கண்டிக்கலாமோ என்று ஐயமுற்று, அவனது குணங்களையும் தெய்வத் தன்மையையும் கூறுகிறாள். தலைவன் பழி இல்லாதவன்; அதற்குமேல் புகழும் பெற்றவன்; அதற்குமேல் உள்ளத் தூய்மைக்கு அறிகுறியாகப் புறத்தே திருநீறு அணிந்தவன்; காளைமீது ஏறி வரும் வலிமை உள்ளவன்; அன்றியும் அவன் சாதாரண மனிதனல்லன்; தெய்வமானவன்; பெண்ணைப் பரிபாலிக்கும் இரக்கமுடையவன்; ஆதலின் அவனைக் காதலிப்பதில் குற்றமில்லை என்றும், தலைவி இவ்வாறு கூறுவதின் காரணம் தலைவனாகிய சிவபெருமானை நேரில் கண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கூறியவாறு.

சுழியுலாம்.........சடையன் - கோபத்தோடு உலகிற்கு வந்த கங்கையையும் தலையில் ஏந்தி அருளோடு அணிந்து கொண்டவன் ஆதலால், தன்னிடம் காதல் கொள்ளும் நங்கையைப் போற்றி மகிழ்வான் என்று குறிப்பிட்டவாறு.

ஒப்பிடுக:

சிலை யிலங்கு பொன் ஆழி
திண்படை தண்டொண் சங்கமென்கின்றாளால்
மலை யிலங்கு தோள் நான்கே
மற்றவனுக் கெற்றே காணென்கின்றாளால்
முலை யிலங்கு பூம் பயலை
முன் போட அன்போடியிருக்கின்றாளால்
கலை யிலங்கு மொழி யாளர்
கண்ணபுரத்து அம்மானைக் கண்டாள் கொலோ?

—திருமங்கையாழ்வார். 8. 1. 1.

8. 'கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியான்'

கரவாடும் வன்நெஞ்சர்க்(கு) அரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனல்ஏந்தி
இரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே. 4. 7. 1.

வஞ்சனையுள்ள கடினமான நெஞ்சம் உடையவர்களுக்கு அடைய முடியாதவனும், வஞ்சனை யில்லாதவரிடத்திலே கலந்திருக்கும் தலைவனும், இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு ஏறுகின்ற ஞான ஸ்வரூபியும் (ஆகி) பாம்புகள் படம் எடுத்து ஆடவும் சடை நீண்டு தொங்கவும் ஒரு திருக்கரத்திலே மழுவை வைத்துக்கொண்டு (ஊழிக்காலத்து) இருளிலே கூத்தாடுகின்ற எம்பெருமானை என் மனத்திலே (இடையறாது) சிந்திக்கின்றேன்.

9. 'தலையே நீ வணங்காய்'

தலையே நீவணங்காய்—தலைமாலை தலைக்கணிந்து
தலையா லேபலி தேருந் தலைவனைத் தலையே நீவணங்காய்.
4. 9. 1.

வாயே வாழ்த்துகண்டாய்—மதயானை உரிபோர்த்துப்
பேய்வாழ் காட்டகத்(து) ஆடும்பி ரான்தன்னை
வாயே வாழ்த்துகண்டாய். 4. 9. 5.

நெஞ்சே நீநினையாய்—நிமிர் புன்சடை நின்மலனை
மஞ்சா டும்மலை மங்கை மணாளனை நெஞ்சே நீநினையாய்.
4. 9. 6.

தலையே நீ வணங்குவாயாக; தன் தலையிலே தலைகளாலாகிய மாலையை அணிந்து மற்றொரு தலையோட்டினாலே (பிரம்ம கபாலத்திலே) பிச்சை வாங்கும் பெருமானை - என் தலையே - நீ வணங்குவாயாக.

தலை மாலை - கொன்றைப் பூவாலாகிய தலை மாலை எனவும் ஆம்.

வாயே நீ வாழ்த்து. (தாருக வனத்து இருடிகளால் தன்னைக் கொல்லும்பொருட்டு விடப்பட்ட) மத யானையின்

தோலை உரித்துப் போர்த்துக்கொண்டு, பேய்கள் வசிக்கும் சுடுகாட்டிலே கூத்தாடும் பெருமானை - என் வாயே - நீ வாழ்த்துவாயாக.

மனமே நீ (எப்போதும்) நினை. மேலோங்கிய, கண்டோர்க்கு அச்சந்தரும் சடையை உடைய மலமற்றவனும், மேக சஞ்சாரமுள்ள இமய மலையின் மகளுக்கு நாயகனுமான பெருமானை - என் மனமே - நீ நினைப்பாயாக.

10. 'நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே'

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே. 4. 11. 1.

(அடியவர்களுக்குச் சிறப்பாகச்) சொல்லப்படும் துணையான வேதத்தில் புகழப்படுபவனும், ஞான ஒளி வடிவாகிய தேவனுமான பெருமானுடைய அழகிய செம்மையான இரண்டு திருவடிகளையும் (நான்) மனம் பொருந்தி வணங்குவதனால், (என்னைக்) கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டி ஒரு கடலிலே தள்ளினாலும் (அவ்விடத்தும்) எனக்கு நல்ல துணையாய் இருப்பது (அவனுடைய ஐந்து எழுத்தாகிய) 'நமசிவாய' என்பது.

ஆணவத்தினின்றும் உண்டாகும் பலவித ஆசைகளாகிய கல்லோடு புண்ணியம் பாவம் என்னும் இருவினைகளாகிய கயிற்றினால் கட்டப்பட்டுப் பிறவிக் கடலில் ஆழ்ந்து மாண்டுபோகும் நிலையிலுள்ள உயிர்கட்குப் பஞ்சாக்ஷரமே உய்விக்கும் தெப்பமும் துணையுமாகும் என்பது குறிப்பு.

11. 'என் புதுநலமுண்டு இகழ்வானோ'

சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்

முன்மாலை நருதிங்கள் முகிழ்விளங்கு முடிச்சென்னிப்
பொன்மாலை மார்பனென் புதுநலமுண்(டு) இகழ்வானோ.

4. 12. 1

(ஆண்டவனை) சொற்களை அடுக்கித் (துதிக்கின்றது போலப்) பாடுகின்ற குயிற்கூட்டங்களே (நீங்கள் அவனுக்கு என் நிலைமைப்) எடுத்துச் சொல்ல மாட்டீர்களா; பல கோடுகளையுடைய வண்டுகள் வரிசையாக இசை பாடுதற்கு இடமான திருப்பழனத்தலத்தில் எழுந்தருளியவனும், அந்திமாலையில் (அழகாக) ஒளி வீசுகின்ற பிறைச் சந்திரன் விளங்குகின்ற சடைமுடியைத் தரித்த சிரசை உடையவனும், (யான் அணிந்த) பொன் நிறமான (கொன்றை) மாலையைச் சூடிய மார்பை யுடையவனும் (ஆன எம்பெருமான்) என்னுடைய புதிய இன்பத்தை அநுபவித்த பின் (என்னைப் பிரிந்து சென்று) அலட்சியம் செய்வானோ?

சொன் மாலை.......சொல்லீரே - தனக்கு ஈசன் மீதுள்ள காதலினால் குயில் இயல்பாகக் கூவுதலையும் தனது நாயகனைப் பற்றிப் பாடிக்கொண்டிருப்பதுபோலப் பாவித்து ஈசனோடு சம்பந்தப்பட்டதாகக் கருதி அவைகளைத் தூது விடுகின்றாள். நகு . திங்கள்... . மார்பன் - சரணமடைந்த சந்திரனுக்குப் புகலாய் ஆதரித்தமைக்கு அறிகுறியாகச் சந்திரனைச் சூடியிருந்ததைக் கண்டு யான் அவர்க்கு மாலையிட அம்மாலையை அங்கீகரித்தவன்; முடியில் அழகான சந்திரனையும், மார்பில் அழகிய பொன் மாலையையும் காட்டி என்னை மயக்கியவன் எனினுமாம். என் புது நலம் ......இகழ்வானோ - புதியவளாகிய என்னோடு கூடி இன்பம் அநுபவித்த பின், இவள் இனிப் பழையவளாகி விட்டாள் என்று கருதி என்னை இகழ்ந்து அகன்று விடுவானோ என்றவாறு.

ஒப்பிடுக:

என் நலனும் என் நிறைவும் என் சிந்தையும்
என் வளையும் கொண்டு என்னையாளும் கொண்டு

பொன் அலர்ந்த நறுஞ் செருந்திப் பொழிலின் ஊடே
புனல் அரங்கம் ஊரென்று போயினரே.
—திருமங்கையாழ்வார் திருநெடுந்தாண்டகம் 25.

12. 'என்ன குறையுடையேன்'

பூங்கழல்தொழு தும்பரவியும் புண்ணியாபுனி தாஉன்
பொற்கழல்
ஈங்(கு)இருக் கப்பெற்றேன் என்னகுறை யுடையேன்
ஓங்குதெங்கிலை யார்கமு(கு)இள வாழைமாவொடு மாதுளம்பல
தீங்கனி சிதறுந் திருவாரூர் அம்மானே. 4. 20. 4.

புண்ணிய மூர்த்தியே, மலமற்ற பரிசுத்தனே, உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கியும் துதித்தும் பொன்மயமான அத்திருவடிகள் இங்கே (என் மனத்தில்) நீங்காது நிலைபெற்று இருக்கும் பேறு பெற்றேன்; (அதனால் நான்) என்ன குறையை உடையேன். (ஒரு குறையுமில்லை.) (வானளாவ) உயர்ந்த தென்னை (வளப்பமான) மட்டைகளையுடைய கமுகு, இளமையான வாழை, மா, மாதுளை, பலா (முதலிய) மரங்கள் இனிய பழங்களைச் சிந்துகிற (வளம் மிக்க) திருவாரூர்ப் பெருமானே!

தொழுதும்........பெற்றேன் - ஈசனது திருவடிகளை வணங்கியும் பாடியும் வருவார், அவை மனத்தே நிலையாக இருக்கப்பெறுவார் என்றும், அவர்க்கு ஒரு குறையும் இல்லை என்றும் தமது உறுதியை வெளியிடுகிறார். தீங்கனி சிதறும்....அம்மானே - அவ்வூரைப் போன்று நீயும், பல வகை ரசங்களும் அமைந்த கனிபோன்ற நின் அடிகளைத் தந்தாய் என்று குறித்தவாறு.

13. 'இழித்தேன் பிறப்பினை'

பிறத்தலும்பிறந் தாற்பிணிப்பட வாய்ந்(து) அசைந்து
(உ)டலம் புகுந்து நின்(று)
இறக்குமாறு (உ)ளதே இழித்தேன் பிறப்பினை நான்
அறத்தையே புரிந்த மனத்தனாய் ஆர்வச்செற்றக் குரோத
நீக்கியுன்
திறத்தனாய் ஒழிந்தேன் திருவாரூர் அம்மானே. 4. 20. 8.

(பிறப்பு மிக இழிவானது என்பதைக் கருதாது உலகத்திலே) பிறத்தலையும் செய்தால், (உயிர்) ஓர் உடம்புக்குள் புகுந்து (அங்கே) தங்கி, நோய்வாய்ப்பட இசைந்து (மிகவும்) தளர்ந்து இறத்தலும் (கூடவே) இருக்கின்றதே! (ஆதலால்) நான் பிறப்பினை வெறுக்கின்றேன். திருவாரூர்ப் பெருமானே, (நல்ல) தருமத்தையே விரும்பிய மனமுடையவனாய் ஆசை, பகை, கோபம் (இவற்றை) நீக்கி உன் வசப்பட்டவனாய்விட்டேன். (என்னைக் கைவிடாது ஆண்டருள்க).

பிறத்தலும்.........நான் - யான் பிறந்த சிறிது காலத்திற்குள், பிறப்போடு இறப்பும் வருமே யென்று உணர்ந்து, பிறவியை வெறுத்தேன் என்றுமாம். அப்பர் இளமையிலே உலகம் நிலையாமையை உணர்ந்து, அறங்களைச் செய்து துறவு பூண்டமை இங்கு ஞாபகத்தில் வைக்கத் தக்கது.

14. 'பரமனே பரம யோகி'

பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் பரமனே பரம யோகி
எத்தினாற் பத்தி செய்கேன் என்னை நீ இகழ வேண்டாம்
முத்தனே முதல்வா தில்லை அம்பலத்(து) ஆடுகின்ற
அத்தாஉன் ஆடல் காண்பான் அடியனேன் வந்த வாறே.

4. 23. 1.

(நான் உண்மையான) பக்தனாய் உன்னைப் பாட மாட்டாதவன். பரம்பொருளே, (யோகிகளுக்கெல்லாம்) மேலான யோகியே! உன்னிடத்து நான் எவ்வகையால் பக்தி செய்வேன்! (ஆயினும், அவ்வகை அறியாதவன் என்று) என்னை நீ இகழ்ந்து தள்ளிவிட வேண்டாம். முத்தியை அளிக்க வல்லவனே, (யாவர்க்கும்) முதல்வனே, தில்லைச் திருச்சிற்றம்பலத்தில் (ஆனந்தத்) தாண்டவம் செய்யும் (என்) அப்பனே! உன்னுடைய (அந்தத் திவ்விய) நடனத்தைக் காணும்பொருட்டே அடியவனாகிய நான் இப்பொழுது வந்தேன். (அருள் புரிவாயாக.)

உண்மையான பக்தராயிருந்தும் நாயனுர் தம்மை இவ்வாறு கூறியதற்குக் காரணம்: (1) தம்மைத் தாழ்வாகக் கருதும் இயல்பு; (2) பூரண பக்தியையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்க்குத் தம்மிடத்திலுள்ள பக்தி குறைவாகத் தோன்றுதல்; (3) இறைவனது அருள் இல்லாத போது பக்தி உண்டாகாமையே மனித இயல்பு என்பது; (4) பக்தியில்லாத உலகத்தாரோடு தாம் ஒன்றியிருந்து கூறியது. இவைகளுள் ஒன்றையேனும் பலவற்றையும் கொள்ளலாம்.

15. 'கரும்பினிற் கட்டி போல்வார்'

பெரும்புலர் காலே மூழ்கிப் பித்தர்க்குப் பக்த ராகி
அரும்பொடு மலர்கள் கொண்டு (ஆ)ங்(கு) ஆர்வத்தை உள்ளேவைத்து
விரும்பிநல் விளக்குத் தூபம் விதியினுல் இடவல் லார்க்குக்
கரும்பினிற் கட்டி போல்வார் கடவூர்வீ ரட்டனுரே. 4. 31. 4.

(விடியற் காலத்தில்) நீராடி, (அருட்) பித்தராகிய பெருமானிடத்துப் பக்தியுடையவராய், அரும்புகளேயும் பூக்களேயும் கைக்கொண்டு (அருச்சனே செய்வதில்) ஆசையை மனத்தினுள் வைத்து, உள்ளன்போடு திருவிளக்கையும் தூபத்தையும் முறைப்படி இட வல்லவர்க்குத் திருக்கடவூர் வீரட்டத்துப் பெருமான் கரும்பினின்றும் பெற்ற வெல்லக்கட்டிபோல் இனியவரா யிருப்பார்.

காலே மூழ்கல் சரியையையும், மலர்களே இடுதலும் தூபமிடுதலும் கிரியையையும், ஆர்வத்தை உள்ளே வைத்தலும் பித்தர்க்குப் பத்தராதலும் யோகத்தையும், கரும்பினிற் கட்டி போல இறைவனே அநுபவித்தல் ஞானத்தையும் குறிப்பன. சரியை, கிரியை, யோகம் எனும் மூன்று படிகளிலும் நின்று மேல் வருவார்க்கு ஞானம் கிட்டும் என்றுர்.

16. 'கலந்தபின் பிரிவதில்லை'

தொண்டலால் துணையு மில்லை தோலலா து(உ)டையு மில்லை
கண்டலா தருளு மில்லை கலந்தபின் பிரிவ தில்லை
பண்டைநான் மறைகள் காணுப் பரிசின னென்றென்
றெண்ணி
அண்டவா னவர்க ளேத்தும் ஐயன்ஐ யாற னார்க்கே. **4. 40. 4.**

பழமையான நான்கு வேதங்களும் கண்டறிய முடியாத தன்மையுடையவன் என்று எண்ணி எண்ணிப் பல அண்டங்களிலும் உள்ள தேவர்களெல்லாம் துதிக்கும் தலைவராகிய திருவையாற்றுப் பெருமானுக்கு (அடியார்களுடைய) தொண்டையன்றித் துணை வேறில்லை; தோலையன்றி வேறு உடையும் இல்லை; அவர் அடியார்க்குச் செய்யும் அருள், காட்சி தருதலன்றி வேறில்லை. (அவர் அடியார் மனத்தினுள்ளே) கலந்தபின் (அவ்விடத்தை விட்டு) நீங்குதலும் இல்லை.

தொண்டலால் துணையுமில்லை - மெய்யடியார்களல்லாது அவனுக்கு வேண்டியவர்கள் வேறு இல்லை எனினுமாம்.

17. 'உணர்வை நல்காய்'

மனமெனும் தோணி பற்றி மதியெனுங் கோலை ஊன்றிச்
சினமெனும் சரக்கை ஏற்றிச் செறிகடல் ஓடும்போது
மதனெனும் பாறை தாக்கி மறியும்போ(து) அறிய
வொண்ணு(து)
உனையுனும் உணர்வை நல்காய் ஒற்றியூர் உடையகோவே.
4: 46. 2.

மனம் என்று சொல்லப்படும் தோணியைக்கொண்டு புத்தி என்னும் ஓடக்கோலை ஊன்றி (நிறுத்தி) கோபம் என்னும் சரக்கை (அத் தோணியில்) ஏற்றிக்கொண்டு (உலக வாழ்க்கையாகிற) துன்பம் மிக்க கடலிலே போகும் போது, அகங்காரம் என்னும் பாறையில் மோதிக் கவிழும் நிலையில் (கலக்கத்தாலே புத்தி எதையும்) அறிய முடியாது;

(அப்போதும் எப்போதும்) உன்னை நினைக்கும் நல் உணர்வை அளித்தருள்வாயாக ; திருவொற்றியூரை ஆளும் அரசே !

பிறவிக் கடலிலே செல்லும் மக்கள் வாழ்க்கையாகிய படகிலே ஏற்றியுள்ள சரக்குகள் காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாத்சர்யம் என்பவைகளே யாம். இப்படகு அகங்காரம் எனும் பாறையில் மோதிக் கவிழ்தல் திண்ணம். ஆதலின் கடைத்தேறும் வழி ஆண்டவனைத் தியானிப்பதே என்கிறார்.

18. 'உபாயம் பற்றி உகக்கின்றேன்'

மெய்யுளே விளக்கை ஏற்றி வேண்டள வுயரத் தூண்டி
உய்வதோர் உபாயம்பற்றி உகக்கின்றேன் உகவாவண்ணம்
ஐவரை அகத்தே வைத்தீர் அவர்களே வலியர் சாலச்
செய்வ(து) ஒன்று அறியமாட்டேன் திருப்புக லூரனீரே.

4. 54. 9.

என் உடம்பின் உள்ளே (உனது அருளாலே ஞான) விளக்கை ஏற்றி, அதை வேண்டிய அளவு மேலே தூண்டி (அதன் உதவியால்) உய்விக்கும் ஓர் உபாயத்தை (அறிந்து) கடைப்பிடித்து, (அதனாலே சிறிது) மகிழ் கின்றேன். இம்மகிழ்ச்சிக்கு இடையூறாக (ஐம்புலன்க ளாகிய துஷ்டர்) ஐந்து பேரை என்னுள்ளே இருக்கச் செய்துள்ளீர் ; அவர்களே (என்னிலும்) மிக வலியவர்கள். (ஆதலால்) இன்னது செய்வதென்று அறியமாட்டாதவனா யிருக்கிறேன், திருப்புகலூர்ப் பெருமானே !

19. 'உய்யலாம் நெஞ்சினீரே'

மனைவிதாய் தந்தை மக்கள் மற்றுள சுற்றமெனறும்
வினையுளே விழுந்த முந்தி வேதனைக் கிடமா காதே
கனையுமா கடல்சூழ் நாகை மன்னுகா ரோணத் தானை
நினையுமா வல்லி ராகில் உய்யலாம் நெஞ்சினீரே. 4. 71. 1.

மனமுடையீர் ! மனைவி, தாயார், தகப்பனார், குழந் தைகள், பிற சுற்றத்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிற

வினைக்கடலிலே அகப்பட்டு (வெளியேற மாட்டாமல்) அழுந்தித் துன்பப்படுவதற்கு இடமாகாமல், இரைச்சலிடும் பெரிய கடல் சூழ்ந்த நாகப்பட்டினத்தில் உள்ள காரோகணத்தானை முறைப்படி நினைக்க (தியானிக்க) வல்லீராயின் (நீர்) உய்யலாம்.

நெஞ்சினீரே — உய்யும் மனமுடையோரே என்றுமாம். உய்யவேண்டும் என்னும் விருப்பம் ஒன்றே போதும். விருப்பமிருப்பின் இறைவனை நினைப்பீர்கள். நினைக்க முடியுமாயின் உய்வது உறுதி என்றவாறு.

ஒப்பிடுக:

தந்தைதாய் மக்களே சுற்றமென்று உற்றவர் பற்றிநின்ற
பந்தமார் வாழ்க்கையை நொந்துநீ பழியெனக் கருதினையேல்
அந்தமாய் ஆதியாய் ஆதிக்கு மாதியாய் ஆயனாய
மைந்தனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய்
மருவுநெஞ்சே. 9. 7. 1.

—பெரிய திருமொழி.

20. 'கழல் அடி காணலாமே'

உடம்(பு)எனும் மனை அகத்துள் உள்ளமே தகளியாக
மடம்படும் உணர்நெய் அட்டி உயிர்எனும் திரி மயக்கி
இடம்படு ஞானத் தீயால் எரிகொள இருந்து நோக்கில்
கடம்பமர் காளை தாதை கழல்அடி காணலாமே. 4. 75. 4.

உடம்பு என்னும் வீட்டுக்குள்ளே மனமே அகலாக, அறியாமை நீங்குதற்குக் காரணமான நல் உணர்வாகிய நெய்யை ஊற்றி, உயிர் எனப்படும் திரியைச் சேர்த்து விசாலமான (ஆத்ம) ஞானமாகிய தீயால் (விளக்கை) பற்றச் செய்து (அவ்வொளியில்) இருந்து (ஆழ்ந்து) பார்த்தால் கடப்பமலர் மாலையை விரும்பும் முருகனுடைய தந்தையாரின் வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளை (அங்கே) காணலாம்.

உணர் - உலகம் நிலையற்றது, சிவம் மெய்ப்பொருள் என்று தெளிந்த அறிவு. உயிர் எனும் திரி - உயிரினிடம் தெளிவான அறிவு உண்டாகும்போது, சிவத்தின்

அருளொளி அதனிடம் சேருமாதலின், உயிர் திரியாயிற்று.

21. 'காயமே கோயிலாக'

காயமே கோயி லாகக் கடிமனம் அடிமை யாக
வாய்மையே தூய்மை யாக மனமணி இலிங்க மாக
நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீ ரமைய ஆட்டிப்
பூசனை ஈச னார்க்குப் போற்றவிக் காட்டினோமே. 4. 76. 4.

உடம்பே கோவிலாகவும், (புலன்களின் வழிப்படாது) காக்கப்படுகிற மனம் (கோவிலில் தொண்டுகள் செய்யும்) அடிமையாகவும், வாய்மையே (கோவிலின்) பரிசுத்தமாகவும், (அப்பரிசுத்தம் பெற்ற) மனத்திலுள்ள ஒளியே அழகிய இலிங்கமாகவும் (கொண்டு), அன்பே (பக்தியே) நெய்யும் பாலுமாக நன்கு நிறைய அபிஷேகம் செய்து துதியை உணவாக்கி, ஈசனுக்குப் பூசனை செய்யும் முறையைக் காட்டினோம்.

முதலில் இவ்வாறு அபிஷேகம் நடத்தி மானஸிகமாகத் திரு ஆராதனம் செய்வோம் என்றவாறு. போற்றவி - போற்று (துதியை) அவி (உணவு) (ஆக); மனமணி - மனத்தில் உள்ள (இறைவனது) (ஞான) ஒளி, ஒளிவடிவமான இறைவன்..

22. 'சிந்தித்து எழு மனமே'

சிந்தித்(து) எழுமன மேநினை யாமுன் கழுமலத்தைப்
பந்தித்த வல்வினை தீர்க்கவல் லானைப் பசுபதியைச்
சந்தித்த கால மறுத்துமென் றெண்ணி யிருந்தவர்க்கு
முந்தித் தொழுகழல் நாடோறும் நந்தமை ஆள்வனவே.
4. 82. 5.

(என்) மனமே, திருக்கழுமலத் தலத்தை எப்போதும் நினைத்திரு. தன்னை நினைக்கு முன்னமே (ஒரு முறை நினைத்த மாத்திரத்திலே நம்மை) பீடிக்கும் கொடிய வினைகளைத் தீர்க்க வல்லவனும் (உயிர்களாகிய பசுக்களுக்குத் தலைவனாதலால்) பசுபதியாகிய எம்பெருமானை நேரே

தெரிசிக்கும் காலத்திலே தாம் வினையை அறுப்போம் என்று எண்ணி, (அவனைத் தெரிசிக்க இயலாமலும் நினையாமலும் வறிதே) இருப்பவர்களுக்கு முந்தி (நீ) வணங்கு; திருக்கழுமலப் பெருமானுடைய வீரக் கழல் அணிந்த திருவடிகளே எந்த நாளும் நம்மை ஆட் கொள்வன.

சிந்தித்தெழு........கழுமலத்தை - (உறங்கி விழித்த தும்) (வேறு ஒன்றை) நினைக்கு முன்பே திருக்கழுமலத் துப் பெருமானைத் தியானித்து எழுந்திரு எனினுமாம். சந்தித்த காலமறுத்தும்........இருந்தவர்க்கு - (சிவபெரு மான் இருப்பதை யாம் அறியோமாதலின்) அவனைக் கண்டபின் நமது பாவங்களைப் போக்க வழிதேடிக் கொள்ளலாம் என்று துணிந்து நாத்திகராய்க் காலங் கழிப்பவருக்கு, உரிய காலம் (வரும்போது வினையை) அறுத்துக்கொள்வோம், (இது காலமன்று) என்று எண்ணிச் சும்மா இருந்தவர்க்கு எனினுமாம்.

23. 'அருள்தரு கை கொடுத்து ஏற்றும்'

இருள்தரு துன்பப்படல மறைப்பமெய்ஞ் ஞானமென்னும்
பொருள்தரு கண்ணிழந்(து) உண்பொருள் நாடிப்
புகல்இழந்த
குருடருந் தம்மைப் பரவக் கொடுநர கக்குழிநின்(று)
அருள்தரு கைகொடுத்(து) ஏற்றும் ஐயாறன் அடித்தலமே.
4. 92. 4.

திருவையாற்றுப் பெருமானுடைய திருவடிகள் (புத் திக்கு) மயக்கத்தைத் தரும் துன்பத் திரை மறைப்பதினு லேயே மெய்ஞ்ஞானம் என்னும் உண்மைப் பொருளை அறிவிக்கும் (அகக்) கண்ணை இழந்து, (உலகத்திலே) போக்கியமான (பொய்ப்) பொருள்களை விரும்பி (சிறந்த) புகலிடத்தைக் கைவிட்ட குருடர்களும், தம்மைத் துதித்த மாத்திரத்திலே (அவர்களைக்) கொடிய நரகத்தினின்றும் அருளாகிய கையைக் கொடுத்துக் கரை ஏற்றும். (ஆத லால் அத்திருவடிகளைச் சரணமடையுங்கள் என்றவாறு.)

24. 'தோன்றாத் துணையாய் இருந்தனன்'

ஈன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாயுடன் தோன்றினராய்
மூன்றா யுலகம் படைத்து(உ)கந் தான்மனத் துள்இருக்க
ஏன்றான் இமையவர்க்(கு) அன்பன் திருப்பா திரிப்புலியூர்த்
தோன்றாத் துணையாய் இருந்தனன் தன்னடியோங் களுக்கே.
4. 94. 1.

எல்லா உயிர்கட்கும் பெற்ற தாயும் ஆகித் தந்தையும் ஆகி, உடன் பிறந்தவர்களும் ஆகி, சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் மூன்று வகையான உலகங்களையெல்லாம் படைத்தலை விரும்பினான். மனத்துள்ளே (சென்று) இருக்க மேற்கொண்டுள்ளான். தேவர்களுக்கும் அன்புடையவன். தன் அடியார்கள் பொருட்டுத் திருப்பாதிரிப்புலியூரிலே (கண்ணுக்குத்) தோன்றாத் துணையாக எழுந்தருளியிருக்கின்றான்.

இறைவன் ஈன்றாளுமாய் உலகம் படைத்துகந்தான். படைத்தபின் உயிர்களின் நன்மையைக் கருதித் தந்தையுமாய் உயிர்களின் நெஞ்சத்தில் இருக்க விரும்பினான். உடன் தோன்றியவரைப் போன்று இமையவர் மீது அன்புடையவனாய் அவர்க்கு நேரும் துன்பங்களை நீக்குபவன் ஆனான். தன் அடியார்கட்குத் தாயும் தந்தையும் உடன் பிறந்தாருமாக நின்று மறைவாகக் காப்பவன் என்றவாறு. கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டிக் கடலிலே போடப்பெற்ற வாகீசர், பெருமானை நினைத்துத் துதித்த பொழுது அக்கல்லே தெப்பமாகி மிதக்க, அதன் உதவியால் திருப்பாதிரிப்புலியூரின் சமீபத்திலே கரை சேர்ந்து ஆநந்த மேலீட்டோடு அவ்வூர்ப் பெருமானைத் துதித்துப் பாடியது, 'ஈன்றாளுமாய்' என்று தொடங்கும் இப்பதிகம்.

25. 'வழுவாதிருக்க வரந்தரவேண்டும்'

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்அடி என்மனத்தே
வழுவா(து) இருக்க வரந்தர வேண்டும்இவ் வையகத்தே

தொழுவார்க்(கு) இரங்கி யிருந்தருள் செய்பா திரிப்புலியூர்ச்
செழுநீர்ப் புனற்கங்கை செஞ்சடை மேல்வைத்த தீ
வண்ணனே. 4. 94. 8.

புண்ணிய மூர்த்தியே! (நான்) புழுவாகப் பிறந்தாலும் (அப்பிறவியிலும்) உன் திருவடிகள் என் மனத்தினின்றும் நழுவாமல் இருக்க (உன் திருவடித் தியானத்தை நான் மறவாமல் இருக்க) எனக்கு வரம் தந்தருள வேண்டும். இவ்வுலகத்திலே (உன்னை) வழிபடும் அடியவர்க்கு இரங்கித் திருப்பாதிரிப்புலியூரிலே கோயில் கொண்டு இருந்து (அவர்களுக்கு) அருளைச் செய்கின்ற வளப்பமிக்க நீரையுடைய கங்கையைச் சிவந்த சடையிலே தரித்துள்ள தீப்போலும் செந்நிறமுடையவனே.

உன் திருவடி என் மனத்தே வழுவாதிருக்க வரம் பெற்றால், புழுப்போன்ற எப்பிறவியாயினும் அதனை அஞ்சேன் என்கிறார். பிறக்கினும்—உன் அருளைப்பெற்ற எனக்கு இனிப் பாவத்தால் பிறவி வராது என்பது திண்ணம்; ஒருகால் உனது திருவுள்ளத்தால் எனக்குப் பிறவி வந்தாலும்.

ஒப்பிடுக :

'எழுவகைத் தோற்றத்து இன்னாப் பிறப்பின், என்பொழி யாக்கை சேர்ப்பினும், அவர்பால் அன்பொழியாமை அருண் மதி யெனக்கே'—(திருவரங்கக் கலம்பகம்) (அவர்பால் - அடியார்கள்பால்).

அகலிகை சாப விமோசனம் அடைந்தபின், இராம பிரான் வரங் கேட்குமாறு அருள, அவள், 'உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளில் இடையறாது பக்தி வாய்க்குமாயின், பன்றிப் பிறவியை எடுப்பதற்கும் அஞ்சேன்' என்றாள்.

'ஞானமற்றவர்க்குச் சிற்றின்பங்களிலுள்ள பிரீதியைப் போன்று இடைவிடாத பிரீதி எனக்கு உன்மேல் உண்டாகும்படி வரந்தருக' என்று பிரஹ்லாதரும் இறைவனை வேண்டினர்.

26. 'உன்தாள் என்தன் நெஞ்சத்து எழுதியவை'

வெம்மை நமன்தமர் மிக்கு விரவி விழுப்பதன்முன்
இம்மைஉன் தாள்என்தன் நெஞ்சத்(து) எழுதியவை
ஈங்கிகழில்
அம்மை அடியேற்(கு) அருளுதி என்பதிங்(கு) ஆர்அறிவார்
செம்மை தருசத்தி முற்றத்(து) உறையுஞ் சிவக்கொழுந்தே.
4. 96. 6.

கொடிய யமதூதர்கள் மிகவும் நெருங்கி (என்னை) இறக்கச் செய்தற்கு முன்னம், இவ்வுலகத்து வாழும் போதே உன் திருவடிகளை என் மனதிலே பதியவைத்து அருள்வாயாக. (அவ்வாறின்றி) (இம்மையில் அருளாது போயின்) மறுமையில் நீ எனக்கு அருள் செய்வாய் என்பதை யார் அறிவார்கள்? (தன்னிடத்தே வாழ்வோர்க்கு) சிறப்பைத் தருகின்ற திருச்சத்தி முற்றமென்னும் தலத்தில் எழுந்தருளிய சிவக்கொழுந்தீசனே.

இம்மை........அறிவார் - இறக்குமுன்பே இவ்வாழ்க்கையிலேயே அருள் செய்க; 'இறந்தபின் நீ அருள் செய்வாய் என்பதை இவ்வுலகத்தார் எப்படி அறிந்து தாமும் உய்வர்? எனக்கு இவ்வுலகத்தில் நீ அருள் செய்வையாயின் உன்னை நம்பும் அடியார்க்கு நீ அருள் செய்வதை உலகம் அறிந்து உன்னிடம் ஈடுபடும்; செய்யாயாயின், உலகத்தார் நீ எனக்கு அருள் செய்வதைக் காணாது ஒழிவார் என்றவாறு. நீ காப்பதில் உலகத்தார்க்கு நம்பிக்கை வருமாறு அருள் செய் என்பதன் வாயிலாகத் தமது பெருங் காதலையும் ஆற்றாமையையும் தெரிவிக்கிறார் எனினுமாம். இத்தலத்திலே அப்பர் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தம் உள்ளத்தில் பதியவைக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ள, இவ் வேண்டுகோள் அடுத்ததாகிய திருநல்லூர் என்னும் தலத்திலே நிறைவேற்றி வைக்கப் பெற்றார். அத்தலத்துப் பதிகத்தின் திருப்பாடல்தோறும் இறுதியில் 'திருவடி என் தலைமேல் வைத்தார் நல்லூர் எம்பெருமானார் நல்லவாறே' என்று 'ஒழியாத்தனம்

பெரிதும் பெற்று உவந்த வறியோன் போல' மனந் தழைத்துப் பாடியுள்ளார்.

27. 'இரங்காய் கச்சி ஏகம்பனே'

கருவுற்ற நாள்முத லாகஉன் பாதமே காண்பதற்கு
உருகிற்(று)என் உள்ளமும் நானுங் கிடந்தழிந் தெய்த்
தொழிந்தேன்
திருவொற்றியூரா திருவால வாயா திருவா ரூரா
ஒருபற்(று) இலாமையுங் கண்(டு)இரங் காய்கச்சி ஏகம்பனே.
4. 99. 6.

திருவொற்றியூரிலும், திருவாலவாய் எனப்படும் மதுரையிலும், திருவாரூரிலும், திருக்கச்சி யேகம்பத்திலும் (ஒருங்கே) எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! கர்ப்பத்திலே பொருந்திய நாள் முதலாக உன்னுடைய திருவடிகளையே காண என் மனம் உருகுகின்றது. நானும் பலவாறு (பிறவிக்கடலில்) கிடந்து உழன்று சலித்துவிட்டேன். (அவ்வாறு துன்புற்றதையும், எனக்கு உன்னையன்றி வேறு) ஒரு பற்றும் இல்லாமையையும் அறிந்து எனக்கு இரங்கியருள் புரிவாயாக.

28. 'இன்னல் களைவன...இணையடியே'

மன்னு மலைமகள் கையால் வருடின மாமறைகள்
சொன்ன துறைதொறுந் தூப்பொருளாயின தூக்கமலத்
தன்ன வடிவின அன்புடைத் தொண்டர்க் கமுதருத்தி
இன்னல் களைவன இன்னம்ப ரான்றன் இணையடியே.
4. 100. 1.

திரு இன்னம்பரில் எழுந்தருளிய பெருமானுடைய இரண்டு திருவடிகளும் நிலைபெற்ற பார்வதி தேவியாரின் திருக்கரங்களால் தடவப்பெற்றவை; சிறந்த வேதங்கள் சொல்லிய பல மார்க்கங்களிலும் (ஒன்றாக விளங்கும்) சுத்த (சத்துவப்) பொருளாகியுள்ளன; தூய்மையான தாமரைப் பூப்போலும் வடிவமுடையன; தம்மிடத்து அன்பு (பக்தி) உடைய அடியார்களுக்கு (சிவாநந்தமாகிய)

அமுதத்தை ஊட்டி (அவர்களுடைய) பிறவித் துன்பங்களை யெல்லாம் போக்குவன.

தூப்பொருளாயின - வேதம் இருடியர்களின் வாயாற் பலவாறு கூறப்படினும் எச்சிற்படாத தூய்மை பொருந்தியனவாம் ; எவ்வாறெனின் வேதங்கள் இறைவனைப் பற்றிக் கூறும்பொழுதெல்லாம் அவனது தன்மை மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதது என்று கூறி வருதலின்.

ஒப்பிடுக.

, பரம்பொருள் ஒன்றே எச்சில் இல்லாதது, ஏனெனில் அது மனிதரது வாயினல் சொல்ல முடியாதது.

—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.

29. 'சிவலோகத்து இருத்திடுமே'

தன்னைச் சரணென்று தாள்அடைந் தேன்றன் அடியடையப்
புன்னைப் பொழில்புக லூர் அண்ணல்செய்வன
கேண்மின்களோ
என்னைப் பிறப்(பு) அறுத்(து) என்வினைகட்டறுத்து
ஏழ்நரகத்(து)
என்னைக் கிடக்கவொட் டான்சிவ லோகத் திருத்திடுமே.
4. 105. 1.

அவனைச் சரணமாக நம்பி, அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தேன். அவ்வாறு நான் அடி அடையவே, புன்னைச் சோலைகள் மிக்க திருப்புகலூர்ப் பெருமான் (எனக்கு) செய்யும் நன்மைகளைக் கேளுங்கள் ; என்னைப் பிறப்பினின்றும் நீக்கி, என்னுடைய (இரு) வினைகளையும் களைந்து தொலைத்து என்னை எழுவகை நரகத்திலே (விழுந்து) கிடக்கவொட்டாதவனாய்ச் சிவலோகத்திலே இருக்கச் செய்வான்.

30. 'திருவடிக்கு ஒன்றுண்டு விண்ணப்பம்'

பொன்னார் திருவடிக்கொன் றுண்டு
விண்ணப்பம் போற்றிசெய்யும்
என் ஆவி காப்பதற்(கு) இச்சைஉண்
டேல்இருங் கூற்(று) அகல

மின்னாரு மூவிலைச் சூலமென்
மேற்பொறி மேவுகொண்டல்
துன்னார் கடந்தையுள் தூங்கானை
மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே. 4. 109. 1.

(உன்னுடைய) பொன் போன்ற திருவடிகளுக்கு (நான் செய்துகொள்ளும்) விண்ணப்பம் ஒன்று உளது. (அதாவது உன்னை அன்போடு) துதிக்கும் என் உயிரைப் பாதுகாப்பதற்கு (உனக்கு) விருப்பமுண்டானால், பெரிய (கொடிய) யமன் (என்னிடம் நெருங்காமல்) விலகும்படி, மின்னல் ஒளி மிக்க (உனது) மூன்று (கவர்ந்த) இலை வடிவமான சூலத்தை (திரிசூல முத்திரையை) என் தோளில் பதியச் செய்வாயாக. (மேலே பொருந்திய) மேகங்கள் நெருங்குவதற்கு இடமான (சிறப்பு) மிக்க பெண்ணாகடம் என்னும் ஊரிலேயுள்ள திருத்தூங்கானை மாடமென்னும் ஆலயத்தில் அமர்ந்த ஒளிப்பிழம்பாகிய இறைவனே.

இருங்கூற்று அகல - பிறப்பு இறப்புகளினின்றும் நீங்க. இங்கே வாகீசர், சிவ தீக்ஷைக்குரிய சின்னங்களாகிய இடப முத்திரை திரிசூல முத்திரை இவற்றைத் தம்மீது பதிக்கும்படிப் பெருமானை வேண்ட, அவரும் அவ்வாறே அவ்வேண்டுகோளை நிறைவேற்றினர்.

31. ‘அல்லல் என் செயும்’

அல்லல் என்செயும் அருவினை என்செயும்
தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தான் என்செயும்
தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம் பலவனார்க்கு
எல்லை இல்லதோர் அடிமை பூண்டேனுக்கே. 5 1. 4.

தில்லையாகிய சிறந்த நகரத்திலே சிற்றம்பலமுடைய பெருமானிடத்து அளவற்ற அடிமைபூண்ட என்னை (இப்பொழுது வரக்கூடிய) துன்பங்கள் என்ன செய்யும்? கொடிய பாவம் என்ன செய்யும்? பழமையான வலிய வினைத் தொடர்புதான் (கர்மபந்தம்) என்ன செய்ய முடியும்? (எவையும் ஒரு தீங்கும் செய்யமாட்டா.)

அல்லல் - சாதாரணமாக விளையும் துன்பம், அருவினை - தடுக்க முடியாதபடித் துன்பத்தை விளைக்கும் பழவினைகள். தொல்லை........தொந்தம் - அநாதியாகத் தொடர்ந்து வருவதும் பிறவிகளை மீண்டும் மீண்டும் எடுக்கச் செய்வதுமான கருமத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானத் தொடர்பு. அல்லல், அருவினை, வல்வினைத் தொந்தம் - முறையே பிராரத்தம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம் ஆகவுமாம். தம்மை எவ்வகைத் துன்பங்களும் அணுகமாட்டா என்னும் உறுதியைத் தெரிவிக்கிறார்.

32. 'மறந்து உய்வனோ'

பனைக்கை மும்மத வேழம் உரித்தவன்
நினைப்ப வர்மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்து வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனைத்
தினைத்த னைப்பொழு தும்மறந்(து) உய்வனோ. 5. 2. 1.

பனை போன்ற துதிக்கையையும் மூன்று மதங்களையும் உடைய (தாருகவனத்து இருடிகள் ஏவிய) யானையை (கொன்று அதன் தோலை) உரித்தவனும், தன்னை (அன்போடு) தியானிப்பவர் மனத்தை (எப்போதும் தனக்கு) இருப்பிடமாகக்கொண்டு வீற்றிருப்பவனும், (அவரவர் நினைக்கும்) எல்லா வடிவமும் கொள்பவனுமான, சிற்றம்பலத்திலே கூத்தாடும் பெருமானை, ஒரு தினையளவு நேரமும் நினையாது மறந்தால் (நான்) உய்வடைவேனோ.

பனைக்கை........கொண்டவன் - தன்னோடும் பகைமை கொண்டு எதிர்ப்பாரை எளிதில் வெல்பவனாயினும், தன்னை அன்போடு சிந்திப்பாரிடத்துத் தான் பேரன்பு கொண்டு, அவரது மனத்தையே கோயிலாகக் கருதி விரும்பி வாழ்பவன் என்றவாறு. தினைத்தனை........மறந்துய்வனோ - என் நெஞ்சில் பேரன்போடு குடியாக வாழ்பவனை ஒரு கணம் நான் மறப்பினும் அது செய்ந்நன்றி கொன்றமை யாகுமாதலின் நான் உய்ய முடியுமோ?

ஒப்பிடுக :

ஏந்நன்றி கொன்றூர்க்கும் உய்வுண்டாம்—உய்வில்லைச்
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. —திருக்குறள்.

அவனை மறவாதிருப்பதினாலேயே, அவனைப் பற்றிய நினைவு இருப்பதினாலேயே, நான் உலக நினைவுகளில் நீங்கியிருக்கிறேனாதலின், அவனை மறந்தால் ஐம்புல வசப்பட்டு அல்லற்படுவது திண்ணம் என்றுதலுமாம். அவன் எனக்கு உயிர் போன்று இன்றியமையா திருப் பதினால் அவனை ஒரு கணம் மறந்தாலும் என் உயிர் தரியாது என்று தமது அன்பின் திறத்தை அறிவிக்கிறூர் எனினுமாம்.

33. 'என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே'

நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்அடி யேனையும் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே. 5. 19. 9.

நமது முருகக் கடவுளைப் பெற்றவளான உமா தேவியை ஒரு பக்கத்திலுடையவனும், தெற்கேயுள்ள திருக்கடம்பூர்த் தலத்திலுள்ள திருக்கரக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமான பெருமான் தன்னுடைய கடமையாவது, (கேவலமான) அவனது அடிமையான என்னையும் பேணிப் பாதுகாத்தலாம். எனது கடமை யாவது, அவருக்கு (இடைவிடாது) திருத்தொண்டு செய்து, எனக்கென ஒன்றுமில்லாது, எல்லாம் அவனே யென்று கிடத்தலே.

இறைவனுக்கும் எனக்கும் அழியாத ஒரு சம்பந்தம் உண்டு ; அது யாதெனில், அவன் ஆண்டான், நான் அவனது அடிமையென்பது. (தாஸ மார்க்கத்தை நிலை நாட்டவே அப்பர் சுவாமிகள் அவதரித்தார்.) இருவர்க்கும் உறவு உள்ளமையால், இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் செய்யவேண்டிய கடமைகளைப் பெற்றுள்ளவர். ஆண்

டவனது கடன், தகுதியில்லாத என்னையும் தனக்கே அடைக்கலமான அடிமையென்றெண்ணி, அருளால் என்னைத் தீநெறியில் விழவிடாது ஆதரித்துக் காத்து உய்யும்படிச் செய்தலே. எனது கடன் ஆண்டவனுக்கு மனமுவந்த பணிவிடைகளைச் செய்து, எல்லாம் அவனருள் என்று பற்றிக் கிடத்தலே. செய்து கிடத்தலே - ஆண்டவன் மீதுள்ள அன்பால் எல்லாத் தொண்டுகளையும் செய்யினும், 'எல்லாம் அவன் செயல், ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே' என்று நினைந்து உயிரற்ற பொருள் போலத் தனக்கென ஒன்றும் இன்றிக் கிடத்தல் வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கும். படுத்தல் உயிருள்ள பொருளின் தொழில். ஆனால் கிடத்தல் உயிரற்ற பொருளின் தொழில். பணி செய்தல் ஞானத்தாலும் அன்பாலும் உண்டாவது; கிடத்தல், நமது ஆன்மாவுக்கு அவன் உயிராதலின், அவனது துணையில்லாத போது ஆன்மா உயிரற்ற உடலே போன்றது என்னும் மெய்ஞ் ஞானத்தால் தற்போதம் ஒழிந்து நிற்றல்.

ஒப்பிடுக :

(1) 'நம் இருவர்க்கும் இடையே ஓர் ஒப்பந்தம் உள்ளது.' (ஈசன் உயிரை நோக்கிக் கூறுவதாகப் பைபிளில் கூறப்பட்டுள்ளது.) (2) 'எல்லா அறங்களையும் விட்டுவிட்டு என்றனையே சரண் புகுக. நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களினின்றும் முற்றும் விடுவிப்பேன், துயருறுதே' (கண்ணபிரான் அருச்சுனர்க்குக் கூறிய உபதேசம் - கீதை 18-66; இதில் இருவரது கடமைகளையும் உற்று நோக்கி ஒப்பிடுக). (3) 'படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே' (குலசேகரர்).

34. 'என்னிலும் இனியான் ஒருவன்'

என்னி லாரும் எனக்கினி யாரில்லை
என்னி லும்இனி யான்ஒரு வன்உளன்
என்னு ளேஉயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்(கு)
என்னு ளேநிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே. 5. 21. 1

என்னைவிட எனக்கு இனிமையானவர் (மானுடரில் எவரும்) இல்லை; (ஆனால்) என்னையும்விட இனியவன் ஒருவன் இருக்கின்றான். (அவன் யாரெனில்) உடன் உடம்புக்குள்ளே ஆவி (மூச்சு) ஆகி வெளியிலே வந்தும் உள்ளே போகியும் எனக்குள் (அந்தர்யாமியாய்) நிற்கும் திரு இன்னம்பர்ப் பெருமானே யாவான்.

என்னிலாரும்........இனியாரில்லை - பிறரிடத்து ஒருவன் பிரியம் செய்வதெல்லாம் தனது சந்தோஷத்துக்காகவேயாகும்; தன்மேல் உள்ள இனிமையினால் தான் பிறரிடம் பிரியமாயிருக்கிறானதலின், தன்னிலும் இனிய பிறர் ஒருவர்க்கு இல்லை. என்னிலும்........உளன் - யான் என்னிடத்துக் கொள்ளும் பிரியத்திலும், மிக்கப் பிரியம் என்னிடம் கொண்டு எனது நன்மையையே (நான் அறியாதபோதும்) கோரி முயன்று வருதலின் ஈசன் என்னைக்காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவன்; என்னை அறியாமையால் யான் கெடுக்க நினைத்தாலும் அதற்கு இடங்கொடாதவன் ஈசன். உயிர்ப்பாய் - உயிர் தருபவனாய்; உயிர்க்கு உயிராய் இருப்பவனாய் என்றலுமாம். புறம் போந்து........ஈசன் - எனக்கும் புறத்தே கண் காணத் தோன்றி நிற்பவனும், மீண்டும் என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்து நிற்பவனும் ஆன ஈசன். ஈசன் உள்ளும் புறமும் தமக்குக் காட்சி தருதலின் இவ்வாறு கூறினார் என்னலுமாம்.

35. 'வானங் காட்டுவர்'

ஞானங் காட்டுவர் நன்னெறி காட்டுவர்
தானங் காட்டுவர் தம்மடைந் தார்க்கெலாம்
தானங் காட்டித்தன் தாள்அடைந் தார்கட்கு
வானங் காட்டுவர் போல்வன்னி யூரரே. 5. 26. 3.

திருவன்னியூர்ப் பெருமான் தம்மை அடைந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஞான ஒளியைக் காட்டுவார். (அதைப்

பெறுதற்குரிய) நல்ல பக்தி மார்க்கத்தைக் காட்டுவார். உயர்ந்த நிலையைக் காட்டுவார். அப்படிக் காட்டியபின் தமது திருவடிகளை அடைந்தவர்களுக்கு அழியாத நாடாகிய கைலாயத்தையும் காட்டுவார்.

சிவபெருமானுர் தம்மை அடைந்தவர்க்கு முதலில் அறிவொளியைக் கொடுத்து, அதனுல் பிறவித் துன்பத்தை உணர்த்தி அதை ஒழிக்கும் சிகிச்சையை உண்டு பண்ணுவார்; பின் அதற்குரிய நல்ல பக்தி நெறியைக் காட்டுவார். பின் பக்தி நெறியின் உயர்ந்த நிலையாகிய சிவாநந்தப் பெரும்பேற்றைக் காட்டுவார். அதன்பின் அந்த ஆனந்தத்தை எப்போதும் இடைவிடாது அநுபவித்தற்குரிய இடமாகிய திருக்கைலாயமெனும் முக்தியுலகையும் காட்டுவர் (தருவர்). இவ்வாறு படிப்படியாக உயிர்களை உயர்த்தி வருவார் என்றபடி.

36. 'அருகு நின்றிடும்'

திருகு சிந்தையைத் தீர்த்துச்செம் மைசெய்து
பருகி யூறலைப் பற்றிப் பதமறிந்(து)
உருகி நைபவர்க்கு ஊனமொன்(று) இன்றியே
அருகு நின்றிடும் ஆனைக்கா அண்ணலே. 5. 31. 2.

குற்றமுள்ள மனத்தை, அக் குற்றத்தினின்றும் விலக்கித் திருத்தி (ஒரு வழி நிறுத்தி) உள்ளே சிவானந்த ஊற்றைக் கண்டுபிடித்து, அதன் நீரைக் குடித்து, அதன் இனிமையை அறிந்து மிகவும் உருகுகின்றவர்களுக்கு திருவானைக்காப்பெருமான் குறைவொன்றுமின்றி (எப்போதும்) அருகே நின்று தன் (வடிவம் காட்டி) நிற்பான்.

சிந்தையில் உள்ள குற்றமாவது ஐம்புல இன்ப விருப்பே. அதை நாடாது மனதைத் தடுத்தல் முதற்படி; புறமுகமாய் ஒடும் மனதை அகமுகமாக்கித் திருத்துதல் இரண்டாம்படி. மனதை ஒருநிலைப்படுத்திச் சிவாநந்த ஊற்றைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, அவ்வானந்தத்தைச்

சிறிது அநுபவித்தல் மூன்ரும்படி. அதன் இனிமையை உணர்ந்து அதையே சதா அநுபவிப்பதற்காக உள்ளம் குழைந்து மெலிந்து சிவனை வேண்டி, அதன் பயனுக எப்போதும் எளிதாகக் காட்சிபெற்று ஆனந்தத்தில் நிலைத்தல் நான்காம்படி. திருகு சிந்தையைத் திருத்தல் சரியை; செம்மை செய்தல் கிரியை; ஊறலைப் பற்றிப் பருகல் யோகம்; பதமறிந்து உருகி நைதல் ஞானம்; ஆக நான்கு படிகளும் கூறப்பட்டவாறு.

37. 'அஞ்சேல், உன்னை அழைக்க வந்தேன் என்ருர்'

தஞ்சே கண்டேன் தரிக்கிலா தாரென்றேன்
அஞ்சேல் உன்னை அழைக்கவந் தேன்என்ருர்
உஞ்சேன் என்று(உ)கந்தே எழுந் தோட்டந்தேன்
வஞ்சே வல்லரே வாய்மூர் அடிகளே. 5. 50. 3.

எனக்குப் பற்றுக்கோடாக ஒருவரைக் கண்டேன். (அவரை இன்னுர் என்று நிதானித்து அறிந்துகொள்ளாமல்) அவசரப்பட்டு 'நீர் யார்?' என்றேன். 'பயப்படாதே; உன்னை (திருவாய்மூருக்கு) அழைத்துப்போக வந்தேன்' என்று (அவர்) விடை கூறினுர். 'நான் பிழைத்தேன்' என்று மனமுவந்து எழுந்து ஓடிவந்தேன்; (அவர் மறைந்துவிட்டார்.) திருவாய்மூர்ப் பெருமான் கணக்கிலா மாயத் திருவிளையாடலில் வல்லவராயிருக்கிருர்.

அப்பர் திருமறைக்காட்டி லிருக்கும்போது, சிவபெருமான் ஒரு வேதியராய் அப்பர்முன் தோன்றி, 'திருவாய்மூருக்கு வா' என்று கட்டளையிட்டு முன்னே சென்ருர். அவ்வாறே அப்பர், சம்பந்தரும் உடன்வர, வேதியரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றபோது, வாய்மூரைச் சமீபித்தவுடன் வேதியர் மறைந்துவிட, அப்பொழுது பாடப்பட்டது இப்பதிகம்.

38. 'உள்ளத்தே மாதும் தாமும் மகிழ்வார்'

ஏதும் ஒன்றும் அறிவில ராயினும்
ஓதி அஞ்செழுத் தும்உணர் வார்கட்குப்
பேத மின்றி அவர் அவர் உள்ளத்தே
மாதுந் தாமும் மகிழ்வர்மாற்பேறரே. 5. 50. 1.

எவ்வகையிலும் ஒரு சிறிதும் (சாஸ்திர) அறிவில்லாதவர்களாயினும் (நின்) ஐந்தெழுத்தை, அதன் பொருளை (பக்தியோடு) ஓதி அறியும் அடியவர்க்கு (ஒரு) வித்தியாசம் இல்லாமல் அவரவர் மனத்திலே உமையாளும் தா(முமாக மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருப்பார் திருமாற்பேற்றுப் பெருமான்.

ஒன்றும் அறிவிலராயினும் - (சிவபெருமானுடைய சிறப்பியல்பை அறிந்து, அவரோடு இரண்டறக் கலக்கக் கூடும் என்னும்) மெய்யறிவு இல்லாதவராயினும்; இவர்களும் அஞ்செழுத்தை ஓதினல் பயனடைவரோ என்ற ஐயம் நிகழ வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தியவாறு.

39. 'உயக்கோள்ளும் காண்மினே'

வந்து கேண்மின் மயல்தீர் மனிதர்காள்
வெந்த நீற்றன் விசயமங் கைப்பிரான்
சிந்தை யால்நினை வார்களைச் சிக்கெனப்
பந்து வாக்கி உயக்கொளுங் காண்மினே. 5. 71. 9.

ஆசைகளைவிட்ட மனிதர்களே, (சிரத்தையோடு) வந்து (நான் கூறுவதைக்) கேளுங்கள், நெருப்பிலே வெந்து தூயதான திருநீற்றை அணிந்தவனுகிய திருவிசயமங்கைப் பெருமான், மனத்தால் (பக்தியோடு) தன்னை நினைப்பவர்களை (உடனே) உறுதியாகத் தன்னுடைய உறவினராக்கி (அவர்கள்) உய்வடையும் வண்ணம் ஆட்கொண்டருளுவான், (இதை நீங்கள் அனுபவத்திலே) காணுங்கள்.

மயல்தீர் மனிதர்கள் - உலக மாயையிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள விரும்பும் மனிதர்களே என்றுமாம். சிந்தையால்........பந்துவாக்கி - தன்னை நினைப்பவரை ஈசன் தனது உறவினராகக் கருதி, அவர்க்கு வரும் துன் பத்தைப் போக்கத் தானே முயல்வான் என்றவாறு.

40. 'பருகலாம் பரமாய ஓர் ஆனந்தம்'

பெருக லாந்தவம் பேதைமை தீரலாம்
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக லாம்பர மாயதோர் ஆனந்தம்
மருக லானடி வாழ்த்தி வணங்கவே. 5. 88. 1.

தவத்தில் மேம்படலாம், அறியாமை நீங்கப் பெற லாம்; மாறுபட்ட மனத்தைத் திருத்திக்கொள்ளலாம்; (எதற்கும்) மேலானதொரு சிவானந்தம் (ஆகிய தேனை) உண்டு அனுபவிக்கலாம்; திருமருகற் பெருமானுடைய திருவடிகளை (வாயினால்) துதித்து, உடம்பினால் வணங்கின மாத்திரத்திலே.

திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்குதலே மெய்யன்பை வளர்க்கும். அவ்வாறு மெய்யன்பு பெருகுதலே உண்மை யான தவமாம். இத் தவம் முற்ற முற்ற அறியாமைதானே நீங்கும்; அதன் பலனாக மனத்திலுள்ள மாறுபாடு அடி யோடு அழியும்; மனம் திருந்தும்; அவ்வாறு திருந்திய மனத்தில் பேராநந்தம் பெருக்கெடுத்தோடும் என்றவாறு.

41. 'எந்தை இணையடி நீழலே'

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே. 5. 90. 1.

குற்றமில்லாத வீணை யிசையும், மாலையில் உதிக்கும் பூர்ண சந்திரனது குளிர்ச்சியும், (மென்மையாக) வீசு

கின்ற தென்றற் காற்றின் இனிமையும், (இன்பம்) மிக்க இளவேனிற்காலத்தின் அனுபவமும் (நெருங்கி) மொய்க்கும் தேன் வண்டுகள் பாடுகின்ற (மலர்ப்) பொய்கையின் (மனங்கவரும்) மாட்சியும் (ஒருங்கே கலந்தது போன்றதாகும்) எம் தந்தையாகிய பெருமானுடைய இரண்டு திருவடிகளின் நிழல்.

செவி கண் மெய் முதலிய ஐம்புலன்களுக்கும், மனத்துக்கும் இனிமையைத் தருவனவாக உலகத்தார் கருதும் எப்பொருளினும் மிக்க இன்பம் தருவது இறைவன் திருவடி நிழல். ஆதலின் அப் பேரின்பத்தை இடைவிடாது அநுபவிப்பவர்க்கு உலகத் துன்பம் எதுவும் தோன்ருது ஒழிகின்றது என்பதாம். வாசுதேவனுடைய திருவடி நிழல் மிக்க வெம்மையும் மிக்க குளிரும் இன்றி மிதமாய், இன்பமாய் இருப்பது என்று கூறினுர், அனந்தாழ்வார் என்னும் வைணவ அடியார். சமணர் திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையில் இட்டபோது அவர் பாடியது இப் பதிகம்.

42. 'மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்'

விறகில் தீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்நட் டுணர்வு கயிற்றினுல்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே. 5. 90. 10.

விறகில் (அரணிக் கட்டையினிடத்தில்) உள்ள தீயைப் போலவும், நல்ல பாலில் உள்ள நெய்யைப் போலவும் (பெருமான் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் வெளிப்படாமல்) மறைவாக நிலேத்திருக்கின்ருன். அவன், சிறந்த ரத்தினத்தில் உள்ள சோதியைப்போலும் இருக்கிருன். அவனிடத்து உறவு (பக்தி) என்னும் கோலே நட்டு, உணர்வு (விவேகம்) என்னும் கயிற்றினுல் நன்ருக இழுத்

துக் கடைந்தால் (அவ்வாறு கடைபவர்க்கு) அவன் எதிரே வெளிப்பட்டு நிற்பான்.

விறகிலுள்ள தீயும் பாலிலுள்ள நெய்யும் மணியிலுள்ள சோதியும் வெளியில் தோன்ருது மறைந்து நிற்பது போல, இறைவன் தமது கண்ணுக்குத் தோன்ருது மறைந்திருக்கின்ருன் என்கிருர். விறகில் உள்ள தீ 'முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்கும்;' அதுபோல் தாமத குணமுள்ளவர்க்கு இறைவன் மிக்க பிரயாசைப்பட்டுத் தம் மனத்தே பக்தியை நிலே நாட்டித் தீவிரமாக விவேகத்தால் உண்மைப் பொருளே மீண்டும் மீண்டும் சிந்திப்பதன், பயனுக, விளங்குவான். பாலில் உள்ள நெய் 'வாங்கிக் கடைய முன் நிற்கும்;' அதுபோல், இராஜஸ குணமுள்ளவர்க்கு இறைவன் அவ்வளவு பிரயாசையின்றிப் பக்தியோடும் விவேகத்தால் மீண்டும் மீண்டும் சிந்திப்பதால் விளங்குவான். மணியிலுள்ள சோதி 'கடைய முன் நிற்கும்'; அதுபோல, சத்துவகுணமுள்ளவர்க்குச் சிறிது முயற்சியோடு தியானித்த உடனே பக்தியால் விளேயும் விவேகத்திஞல் அவன் தோன்றுவான். தமது மனத்திற்குள்ளேயே மறைந்து நிற்கும் ஈசன் மனத்தைத் தியானத்தால் கடையும்போது வெளிப்படுகிருன். அதற்குப் பக்தியைக் கோலாகவும், தூய அறிவைக் கயிருகவும் கொள்ளவேண்டும். ஈசனிடத்து ஏதேனும் ஓர் உறவு (அடிமை) மகன், தோழன், நாயகி முதலிய உறவுகளில் ஒன்று கொண்டாடும்போது, பக்தி எழும். ஈசனே பரம்பொருள்; மற்றவை யாவும் நிலேயற்ற பொருள்களாம் என்ற உறுதியே தூய அறிவு அல்லது விவேகம் எனப்படும். பக்தியோடும் விவேகத்தோடும் இறைவனேத் தியானிப்பார்க்கு இறைவன் காட்சியளிப்பான் என்பது முடிந்த பொருள். மனத்தைப் பக்திக் கோலாலும் விவேகக் கயிற்ருலும் கடைந்து ஈசனேப் பெற்றுப் பிறப்பும் இறப்பும் அறுதலே, வாழ்க்கையின் பயனுகும்.

ஒப்பிடுக:

புகையினுல் அக்கினியும், அழுக்கினுல் கண்ணுடியும், கருப்பையினுல் கருவும் மறைக்கப்படுவதுபோல உண்மைப் பொருள் மறைக்கப்படுகிறது. கீதை (3-38)

43. 'பிரான் என்று அறிந்தேனே'

என்னை ஏதும் அறிந்திலன் எம்பிரான்
தன்னை நானுமுன் ஏதும் அறிந்திலேன்
என்னைத் தன்னடி யான்என்(று) அறிதலும்
தன்னை நானும் பிரான்என்(று) அறிந்தேனே.
5. 91. 8.

எம்பெருமான் என்னைத் தன் அடியவனுக (முதலில்) சிறிதும் சங்கற்பிக்கவில்லை; அதுவரை நானும் எம்பெருமானை முதலில் சிறிதும் அறிந்துகொள்ளவில்லை. (பெருமான்) என்னைத் தனது அடியவனுகக் கருதியவுடன் நானும் அவரைத் தலைவரென்று அறிந்துகொண்டேன்.

பெருமானை அறிதற்கும் அவர் திருவருளே வேண்டுமாதலாலும் அது இன்றி எதுவும் நிகழா தாதலாலும் இவ்வாறு கூறினுர்.

ஒப்பிடுக :

அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி. —திருவாசகம்

44 'நெஞ்சுள் நின்று நினைப்பிக்கும் நீதியை'

துஞ்சும் போதும் சுடர்விடு சோதியை
நெஞ்சுள் நின்று நினைப்பிக்கு நீதியை
நஞ்சு கண்டத்(து) அடக்கிய நம்பனை
வஞ்ச னேன்இனி நான்மறக் கிற்பனே. 5. 93. 8.

(நான் மறந்திருக்கும்) போதும் என் மனத்துள்ளே ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் சோதி சொரூபியாய், (மனத்துள்) எப்போதும் இருந்து தன்னை நினைக்கச் செய்யும் நேர்மையுடையவனும், உயிர்கள் எல்லாம் பிழைத்தர்

பொருட்டு ஆலகால விஷத்தைக் கழுத்திலே அடக்கிக் கொண்டவனுமான நம்பெருமானை வஞ்சகனுகிய நான் மறக்கக் கூடுமோ? (ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது.)

வஞ்சனேன் - ஈசன் என்மீது அன்பு கொண்டிருந்தும் அவனை மறந்து திரிந்த வஞ்சகமுடையேன்; முன்பு சமண சமயத்திருந்தமையைக் குறித்தது. நம்பன் - ' நண்பன் ' என்பது ' நம்பன் ' என மருவிற்று என்னலுமாம்.

45. 'கெடும் தடுமாற்றமே'

ஞமனென் பான்நர கர்க்கு நமக்கெல்லாம்
சிவனென் பான்செழு மான்மறிக் கையினன்
கவனஞ் செய்யுங் கனவிடை ஊர்தியான்
தமர்என் ருலும் கெடும்தடு மாற்றமே. 5. 97. 18.

வளமான மான் குட்டியை ஏந்திய கையையுடைய பெருமான், நரகத்துக்கு ஆளாகும்படிப் பாவம் செய்தோர்க்கு யமனென்று சொல்லும்படி (அச்சத்தை உண்டு பண்ணுபவனுய்) இருப்பான். (அடியவரான) நமக்கெல்லாம் சிவன் (மங்களம் செய்பவன்) என்று சொல்லப்படுவான். விரைவாகச் செல்லும் பெரிய ரிஷிப வாகனத்தையுடையவனுக்கு உறவினர் (பக்தர்) என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் உலகத்தில் உழலும் தடுமாற்றம் நீங்கிவிடும்.

ஊர்தியான்........தடுமாற்றமே - சிவபெருமானைச் சேர்ந்தவர்கள் யாம் என்ற உறுதியுணர்ச்சி இருந்தாலும் நமக்கு உலக வாழ்க்கையில் மனத்தடுமாற்றம் உண்டாகாது.

46. 'கங்கை யாடி லென்'

கங்கை யாடிலென் காவிரி யாடிலென்
கொங்கு தண்கும ரித்துறை யாடிலென்
ஓங்கு மாகடல் ஓகநீ ராடிலென்
எங்கும் ஈசன்என் னுதவர்க்(கு) இல்லையே. 5. 99. 2.

புண்ணிய (தீர்த்தங்களான) கங்கையில் நீராடினுல் என்ன, காவேரியில் நீராடினுல் என்ன, மணமுள்ள குளிர்ந்த கன்னியாகுமரித் துறையில் நீராடினுல் என்ன, (அலைகள்) ஓங்குகின்ற பெரிய கடல் நீரிலே மூழ்கினுல் என்! ா, எங்கும் அச்சிவபெருமான் உளன் என்னும் நினைவு இல்லாதவர்க்கு ஒன்றும் பயனில்லை.

எத்தகைய புண்ணிய காரியங்களைச் செய்யினும் சிவத்தியான மில்லாவிடில் பயனில்லை என்பது இப்பதிகத்தின் பாடல்களிற் கூறப்படுகிறது.

ஒப்பிடுக :

'இங்கு (உள்ளத்தில்) இல்லாவிடில் (சிவபெருமான்) எங்கும் இல்லை (காண முடியாது.) —*ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணதேவர்.*

47. 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே'

அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தை யானை
அருமறையின் அகத்தானை அணுவை யார்க்கும்
தெரியாத தத்துவனைத் தேனைப் பாலைத்
திகழ்ஒளியைத் தேவர்கள்தங் கோனை மற்றைக்
கரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக்
கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்துநின்ற
பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானைப்
பேசாத நாள்எல்லாம் பிறவா நாளே. 6. 1. 1.

கிட்டுவதற்கு அருமையானவனும், (எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும்) அந்தணருடைய மனத்தில் (எப்போதும்) இருப்பவனும், அரிய வேதத்தினுள் இருப்பவனும், அணுவடிவானவனும், எவருக்கும் அறிய முடியாத (ஆத்ம) தத்துவமாயிருப்பவனும், தேனும் பாலும் போல் இனியவனும், விளங்குகின்ற ஒளிமயமானவனும், தேவர்கள் தலைவனுகிய இந்திரன், கரிய திருமேனியுடைய திருமால் நான்கு முகங்களையுடைய பிரமன்

(என்னும்) இவர்கள் வடிவானவனும், தீ, காற்று, ஓசையிடும் கடல், சிறந்த மலைகள் இவற்றிலெல்லாம் கலந்தும் (கடந்தும்) உள்ள பெருமையுடையவனும் ஆன பெரும்பற்றப் புலியூர் (சிதம்பரம்) வாழும் பெருமானைத் துதித்துப் புகழாத நாட்களெல்லாம் (இவ்வுலகத்திலே யான்) பிறவாத நாட்களே.

சாதாரண மக்களாற் கிட்டுவதற்கு அரியவனாயினும், அறத்தின் வழி நிற்கும் அந்தணரது நெஞ்சில் இருப்பவனாகிறான்; அவர்கள் ஓதும் வேதத்தின் உட்பொருளாகவுமிருப்பவன்; அவ்வாறு இருப்பினும், அந்தணர்க்கும் வேதங்கட்கும் யார்க்கும் அருளாலன்றி அறியமுடியாத (நுட்பமானவற்றுள்ளும் மிக) நுட்பமான தத்துவ வடிவமாயிருப்பவன்.

ஒப்பிடுக:

'அணுவுக்குள் அணுவாய் இருப்பவன்.' —வேதம்

'வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற
நுண்ணியனே.'
—மாணிக்கவாசகர்.

அவ்வளவு உயர்ந்த வடிவுடையவன் அவனது அடியார்களுடைய அநுபவத்திற்கு எட்டுபவனாகி, தேனும் பாலும் போன்று மிக்க இன்பம் தருபவனாயும், அவர்களது அறிவிற்குள் ஞான ஒளியாய்த் திகழ்ந்து தனது இயல்பை விளக்குபவனாயும் இருப்பான். அக உலகில் முற்கூறியவாறு தோன்றுபவன் புற உலகில் பிரம்மா விஷ்ணு தேவேந்திரன் முதலிய எல்லா உயிர்களிடத்தும், எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் உள் நின்று கலந்து ஆட்டிவைக்கும், எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் பெரியானும் ஆகிறான்.

ஒப்பிடுக:

'எப்பொருட்கும் எவ்வுயிர்க்கும் உள்ளகத்தும் புறத்தும் இயலுண்மை யறிவின்ப வடிவாகி நடிக்கும் மெய்ப்பொருளாம் சிவம்.' —திரு அருட்பா

புலியூரானை........நாளே - சிற்றம்பலவனைப் புகழும் ஞானம் உண்டாகுமுன் (பிறந்ததன் பயனைப் பெறுமுன்) தம்மைப் பிறந்ததாக நாயனர் நினையார். ஞானப் பிறவியே பிறப்பாகும். ஞானம் பெறுமுன் பிறந்திருந்தும் எவரும் பிறவாதவரே யாவர்.

ஒப்பிடுக:

'அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்.'
—திருமழிசைஆழ்வார்

48. 'தவநெறிகள் சாதிக்க வல்லான் தன்னை'

முந்தி யுலகம் படைத்தான் தன்னை
மூவா முதலாய மூர்த்திதன்னைச்
சந்த வெண்திங்கள் அணிந்தான் தன்னைத்
தவநெறிகள் சாதிக்க வல்லான் தன்னைச்
சிந்தையில் தீர்வினையைத் தேனைப் பாலைச்
செழுங்கெடில் வீரட்டம் மேவி னானை
எந்தை பெருமானை ஈசன் தன்னை
ஏழையேன் நான்பண்(டு) இகழ்ந்த வாறே. 6. 3. 3.

(யாவர்க்கும்) முதல்வனாய் இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் படைத்தவனும், (எப்போதும்) மூப்பில்லாத முதற் பொருளாயிருக்கும் வடிவுடையவனும், (அடைக்கலம் புகுந்த) அழகிய வெண்மையான (பிறைச்) சந்திரனை (முடியிலே) சூடியவனும், தவம் செய்யும் வழிகளை (அவை களின் முடிவுகளை)த் தவம் செய்வார்க்கு அருளவல்லவ னும், (அடியார்) தியானத்திலே (உண்டாகும் இடையூறு களை) ஒழிக்கும் (நல்) முயற்சியாய் (அருள்வடிவாய்) இருப்பவனும், தேனும் பாலும்போல இனிமையானவனும், செழுமை பொருந்திய கெடில நதியை அடுத்துள்ளதாகிய (திருவதிகை) வீரட்டானத்திலே விரும்பி வீற்றிருப்பவனும்

என் தந்தையும் தலைவனும் (ஆகிய) ஈசனே, அறிவிலி யான நான், முன்னே (அவன் பெருமை அறியாமல்) இகழ்ந்திருந்தது என்ன மூடத்தனம் !

சாதிக்க வல்லான்—செய்து காட்டியருள வல்லவன். சிவபெருமான் யோகிகட்குத் தலைவனும் உதாரணமாக வும் விளங்குதலின், வாகீசர் தாம் சைவ மதத்தைத் துறந்து சமண மதத்திலே சேர்ந்திருந்த காலத்தை நினைத்து இவ் வாறு கூறுகிறார்.

49. 'அழகு எழுதலாகா அருட்சேவடி'

அரும்பித்த செஞ்ஞாயி றேய்க்கும்அடி
அழ(கு) எழுத லாகா அருட்சேவடி
சுரும்பித்த வண்டினங்கள் சூழ்ந்தவடி
சோமனையும் காலனையும் காய்ந்தவடி
பெரும்பித்தர் கூடிப் பிதற்றும்அடி
பிழைத்தார் பிழைப்பறிய வல்லவடி
திருந்துநீர்த் தென்கெடில நாடன்அடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன் அடி. 6. 6. 4.

(காலையில்) உதிக்கும் செம்மையான (பால) சூரியனை ஒத்ததிருவடி ; (தன்) அழகை (சித்திரத்தினாலோ அல்லது வருணித்தோ) எழுத முடியாததும் (சிந்திப்பவர்க்கு) அருள் செய்வதுமாகிய செவ்விய திருவடி ; இசைபாடும் வண்டுக் கூட்டங்கள் (தாமரைப்பூ என நினைத்துச்) சுற்றுதற்கு இடமான திருவடி ; சோமனையும் யமனையும் கோபித்து உதைத்த திருவடி ; பெரிய (பக்திப்) பித்து உடையவர்கள் சேர்ந்து (பக்தி மேலீட்டால் தம்மை மறந்து பரவசராகித் துதிகளை முறைகெடப் பல படியாக) வாய்விட்டுக் கூறுதற்குரிய திருவடி ; தவறு செய்தவர் களுடைய தவற்றை அறிந்து (அவர்களை மன்னித்து) ஆதரிக்கவல்ல திருவடி ; நல்ல நீரையுடைய இனிமையான கெடில நதி பாயும் (நடு) நாட்டை ஆள்பவனது திருவடி ;

(திருவதிகை) திருவீரட்டானத்தில் (அமர்ந்துள்ள) எம்முடைய (குணச்) செல்வனாகிய பெருமானது திருவடி.

50. 'என் கண்ணுளானே'

மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கின் உள்ளான்
வாயாரத் தன் அடியே பாடுந் தொண்டர்
இனத்தகத்தான் இமையவர்தம் சிரத்தின் மேலான்
ஏழண்டத்(து) அப்பாலான் இப்பாற் செம்பொன்
புனத்தகத்தான் நறுங்கொன்றைப் போதி னுள்ளான்
பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான் காற்றில் உள்ளான்
கனத்தகத்தான் கயிலாயத் (து)உச்சி உள்ளான்
காளத்தி யான் அவன்என் கண்ணு ளானே.

6. 8. 5.

அடியார் மனத்துள் இருப்பவனும், அவர்கள் சிரசிலே இருப்பவனும், (துதிப்பவர்) வாக்கில் உள்ளவனும், தன்னுடைய திருவடிகளை வாயாரப் பாடித் துதிக்கும் தொண்டர் கூட்டத்தில் உள்ளவனும், தேவர்கள் தம் சிரசின் மேலே கொள்ளப் பெற்றவனும், ஏழு உலகங்களுக்கும் அப்பால் (கடந்து) நிற்பவனும், இப்பூமியிலே பொன் மயமான தில்லை வனத்துள் உள்ளவனும், நல்ல வாசனையுள்ள கொன்றைப் பூவில் உள்ளவனும், மலை, தீ, காற்று இவற்றில் உள்ளவனும் மேகத்தில் உள்ளவனும், திருக்கயிலாய மலையின் உச்சியில் உள்ளவனும் திருக்காளத்திப் பெருமானே. அவன் என் இரு கண்களிலும் நிறைந்துள்ளான்.

மனத்தகத்தான்....தலை மேலான் - அடியார்களது மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்று கரணங்களிலும் இருப்பவன்.

51. 'திருவடி என் தலைமேல் வைத்தார்'

நினைந்து(உ)ருகும் அடியாரை நையவைத்தார்
நில்லாமே தீவினைகள் நீங்க வைத்தார்
சினந்திருகு களிற்று(உ)ரிவைப் போர்வை வைத்தார்
செழுமதியின் தளிர்வைத்தார் சிறந்து வானோர்
இனந்துருவி மணிமகுடத் தேறத் துற்ற
இனமலர்கள் போதவிழ்ந்து மதுவாய்ப் பில்கி
நனைந்தனைய திருவடிஎன் தலைமேல் வைத்தார்
நல்லூர்எம் பெருமானார் நல்லவாறே. **6. 14. 1.**

திருநல்லூரில் கோயில் கொண்ட எம்பெருமானார் (தம்மை எப்போதும்) நினைத்து (மனம்) உருகுகின்ற தொண்டர்களை இன்னும் மனந் தளரச் செய்தார்; (அவர்களுடைய பாவங்கள் அவர்களிடத்து) நிற்காமல் நீங்கும்படி செய்தார்; கோபம் மிக்க யானையை உரித்து அணிந்த தோலாகிய போர்வையை உடையவர்; (ஒளி) வளம் மிக்க சந்திரனது கொழுந்தை (பிறையை)த் திரு முடியிலே வைத்துள்ளார். (எவற்றினும்) மேம்பட்டு, தேவர்கள் கூட்டங்கள் தேடி (தம்முடைய) அழகிய (பூவாலான) கிரீடத்திலே (படும்படி) நெருங்கிய மலர்கள் அரும்பி மலர்ந்து தம்மிடமுள்ள தேனைச்சிந்த (அதனால்) நனையப் பெற்றது போன்றுள்ள (சிறப்புடைய) திருவடிகளை என் தலைமேல் (பதிய) வைத்தருளினர்.

நினைந்து.......வைத்தார் - நினைந்து உருகும் அடியார்களுடைய மனத்தை வாடச்செய்து, அதனால் அவர்கள் செய்த பாவங்களை நீக்கியவர். 'ஈசனை நினைத்து மன முருகிச் சொரியும் கண்ணீர், சொரிவாருடைய வினைகளை அரித்துக்கொண்டு சென்று நீக்கிவிடும்' என்றார் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர். வானோர்........திருவடிகள் - ஈசனது திருவடிகளாகிய மலர்கள் அரும்பி மலர்ந்து தேனுகிய அருள் அமுதத்தைப் பொழிந்தனவோ என்னும்படி

அமைந்துள்ள் திருவடிகள் என்றுமாம். மகுடங்களின் மீதுள்ள பூக்கள் திருவடிகளின் மீது பட்டு மலர்ந்து தேனைச் சொரிந்தமையால் நனைந்தது போன்ற திரு வடிகள் எனினுமாம்.

52. 'அடியவர்கட்கு ஆரமுதமாகித் தோன்றும்'

ஆணாகிப் பெண்ணாய வடிவு தோன்றும்
  அடியவர்கட் காரமுத மாகித் தோன்றும்
ஊணாகி ஊர்திரிவா னாகித் தோன்றும்
  ஒற்றைவெண் பிறைதோன்றும் பற்றார் தம்மேல்
சேணாக வரைவில்லால் எரித்தல் தோன்றும்
  செத்தவர்தம் எலும்பினாற் செறியச் செய்த
பூணாணும் அரைஞாணும் பொலிந்து தோன்றும்
  பொழில் திகழும் பூவணத்(து)எம் புனிதனார்க்கே.

6. 18. 2.

சோலைகள் (செழித்து) விளங்குகின்ற திருப்பூவணத் தில் எழுந்தருளிய எம் புனித மூர்த்திக்கு (பாதி) ஆணாகி (மற்றொரு பாதி) பெண் ஆகிய (அர்த்தநாரீசுவர) வடிவம் தோன்றும். (அந்த வடிவம்) அடியார்களுக்கு அரிய தேவாமிர்தமாகித் தோன்றும். (ஒரு சமயம் அவர்) உணவுக்காக ஊரூராய்த் திரியும் பிச்சைக்காரனாகத் தோன்றுவார். (அவர் முடியிலே) வெண்மையான ஒரு பிறைச்சந்திரன் தோன்றும். (அவர் தோற்றத்திலே) விரோதிகளாகிய திரிபுர அசுரர்களை நெடுந்தூரத்தி லிருந்தவாறே மேருமலையாகிற வில்லை (வியாஜமாகக்) கொண்டு (சிரித்து) எரித்து அழித்த செயல் காணப்படும். அவர் திருமேனியிலே செத்தவர்களுடைய எலும்பினால் ஆகிய ஆபரண நாணும் (அரையிலே பாம்பாகிய) அரைஞாணும் (அழகாக) விளங்கித் தோன்றும்.

53. 'சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன் நானே'

வாயானை மனத்தானை மனத்துள் நின்ற
கருத்தானைக் கருத்(து) அறிந்து முடிப்பான் தன்னைத்
தூயானைத் தூவெள்ளை யேற்றான் தன்னைச்
சுடர்த் திங்கட் சடையானைத் தொடர்ந்து நின்றென்
தாயானைத் தவமாய தன்மை யானைத்
தலையாய தேவாதி தேவர்க் கென்றும்
சேயானைத் தென்கூடல் திருவா லவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன் நானே. **6. 19. 8.**

(துதிக்கும்) வாயில் இருப்பவனும், (நினைக்கும்) மனத்தில் இருப்பவனும், (அந்த) மனத்துக்குள்ளும் நிலைபெற்ற எண்ணமானவனும், (அடியார்) எண்ணங்களை அறிந்து (அவைகளை) நிறைவேற்றி வைப்பவனும், நிர்மலமானவனும், சுத்த வெள்ளையான ரிஷபத்தை (வாகனமாக) உடையவனும், ஒளி வீசும் சந்திரனைத் தரித்த சடையை உடையவனும், (என்னை விடாது) தொடர்ந்து நின்று என் தாய் போல் இருப்பவனும், தவம் போலப் பயன் அளிக்கும் தன்மையுடையவனும், (உலகத்திலே) முதல்வரான தேவ தேவர்க்கு (பிரமன் முதலியவர்களுக்கு எப்போதும் எட்டாத) தூரத்திலிருப்பவனும் ஆன தென் நாட்டிலுள்ள கூடல் எனப்படும் மதுரையிலே உள்ள திருவாலவாய் என்னும் ஆலயத்தில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் திருவடிகளையே நினைக்கும் பேறு பெற்றேன் நான். (எனக்கு அரியது ஒன்றும் இல்லை.)

54. 'படேன் உன் பணியில்'

விரைந்தாலும் நல்குரவே செல்வே பொல்லா
வெகுட்சியே மகிழ்ச்சியே வெறுப்பே நீங்கள்
நிரைந்தோடி மாநிலத்தை யரித்துத் தின்பீர்க்(கு)
இல்லையே நுகர்போகம் யானேல் வானோர்

கரைந்தோட வருநஞ்சை யமுது செய்த
கற்பகத்தைத் தற்பரத்தைத் திருவா ரூரில்
பரஞ்சோதி தனைக்காண்பேன் படேன்நும் பண்பிற்
பரிந்தோடி யோட்டந்து பகட்டன்மின்னே. 6. 27. 8.

விரைவாக (மக்களைப் பற்றி) அடிமையாக்கும் வறுமையே, செல்வமே, பொல்லாத கோபமே, மகிழ்ச்சியே, வெறுப்பே! நீங்களெல்லாம் வரிசையாக (ஆறுபோல்) ஓடி, இப்பெரிய உலகத்தையே அரித்துத் தின்றுவிடக்கூடியவர்கள்; அத்தகைய உங்களுக்கு அநுபவிக்கத்தக்க இன்பம் (என்னைவிட வேறிடத்தில்) இல்லையா? (நானோ) தேவர்களெல்லாம் (அச்சத்தால் மனம்) சிதறி ஓடும்படி (கடுமையாக) வந்த ஆலகால விஷத்தை (அவர்களைக் காக்கும்பொருட்டுக் கருணையினால்) உண்டருளிய, கற்பகம் போன்றவரும், தானே பரம்பொருளானவரும், திருவாரூரில் எழுந்தருளிய பெரிய ஜோதி ஸ்வரூபியும் ஆன பெருமானை எப்போதும் தரிசித்து மகிழ்ந்திருப்பவன்; (அதனால்) உங்களுடைய (கெட்ட) குணத்தில் (ஈடுபட்டு) உங்கள் வசப்பட மாட்டேன். (என்னைப் பற்றலாமென்று வீணே) ஆசை கொண்டு (என்னிடம்) ஓடிவந்து பகட்டாதீர்கள். (உங்கள் முயற்சி பயன்படாது.)

55. 'திருவையாறு அகலாத செம்பொற்சோதி'

எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே
ஏகம்பம் மேவி யிருந்தாய் நீயே
நல்லாரை நன்மை யறிவாய் நீயே
ஞானச் சுடர் விளக்காய் நின்றாய் நீயே
பொல்லா வினைகள் அறுப்பாய் நீயே
புகழ்ச் சேவடி என்மேல் வைத்தாய் நீயே
செல்வாய செல்வம் தருவாய் நீயே
திருவையா(று) அகலாத செம்பொற் சோதி.
6. 38. 7.

பூமி சுவர்க்கம் முதலிய எல்லா உலகங்களும் ஆனது நீயே. திருவேகம்பத்தில் விரும்பி அமர்ந்திருந்ததும் நீயே. நல்லவர்களிடத்து அவர்களுடைய நன்மையை அளந்தறிபவன் நீயே. ஞான ஒளி வீசும் விளக்காய் நிற்பவன் நீயே. பொல்லாத பாவங்களைப் போக்குபவன் நீயே. கீர்த்தி மிக்க உன் திருவடியை என் தலையிலே சூட்டி (என்னை) ஆட்கொண்டவனும் நீயே. (உண்மைப் பொருளான) முத்திச் செல்வத்தைத் தருபவனும் நீயே. (ஆதலால் உன்னை அன்றி ஒன்றும் இல்லை.) திருவையாற்றை விட்டு நீங்காத நல்ல பொன்னொளி போன்ற சோதிமயமான எம்பெருமானே!

செல்வாய........நீயே - சென்று அடைதற்குரிய குறிக்கோளாகிய முத்திச் செல்வம் தருபவனும் ஆனாய்; செல்வமாகிய செல்வம் தருபவனும் ஆனாய் எனினுமாம். பெருமான் திருவடி சூட்டித் தம்மை ஆட்கொண்டமையை இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் குறிக்கின்றார்.

56. 'கல்லாதனவெல்லாம் கற்பித்தானை'

நில்லாத நீர்சடைமேல் நிற்பித் தானை
நினையாஎன் நெஞ்சை நினைவித் தானைக்
கல்லா தனஎல்லாம் கற்பித் தானைக்
காணா தனஎல்லாம் காட்டி னானைச்
சொல்லாதன எல்லாம் சொல்லி என்னைத்
தொடர்ந்(து) இங்(கு) அடியேனை ஆளாக்கொண்டு
பொல்லாஎன் நோய்தீர்த்த புனிதன் தன்னைப்
புண்ணியனைப் பூந்துருத்திக் கண்டேன் நானே.

6. 43. 1.

(ஓரிடத்தில்) நில்லாமல் (வேகமாய் வந்த) (கங்கை) நீரை (அடக்கிச்) சடையில் நிற்கச் செய்தவனும், (தன்னை) நினையாமல் இருந்த என் மனத்தைத் தன்னை

நினைக்குப்படி செய்வித்தவனும், (நான்) கற்க முடியாதவற்றையெல்லாம் கற்கச் செய்தவனும், (என்னால்) அறிய முடியாதவற்றையெல்லாம் அறியச் செய்தவனும், எனக்குச் சொல்லத் தகாதவற்றையெல்லாம் சொல்லி என்னை வலியத் தொடர்ந்துவந்து பின்பு, (தன் கருணையாலே) தன் திருவடியில் அன்புகொண்ட என்னை அடிமையாகக் கொண்டு எனது பொல்லாத (வயிற்று) நோயோடு (பிறவி நோயையும்) தீர்த்த பரிசுத்தனும், புண்ணிய மூர்த்தியும் (ஆன எம்பெருமானை) நான் திருப்பூந்துருத்தியிலே கண்டேன்.

புனிதன் தன்னைப் புண்ணியனை - இயல்பாகவே மலமற்றவனை, புண்ணிய வடிவினனை (உயிர்கட்கு நன்மை செய்யும் வினையையே செய்கின்றவனை.)

57. 'திகழ் ஒளியே...உன் அபயம் நானே'

மூத்தவனாய் உலகுக்கு முந்தி னானே
    முறைமையால் எல்லாம் படைக்கின் றானே
ஏத்தவனாய் ஏழ்(உ)லகும் ஆயி னானே
    இன்பனாய்த் துன்பங் களைகின் றானே
காத்தவனாய் எல்லாந்தான் காண்கின் றானே
    கடுவினையேன் தீவினையைக் கண்டு போகத்
தீர்த்தவனே திருச்சோற்றுத் துறையு ளானே
    திகழ்ஒளியே சிவனேஉன் அபயம் நானே.

6. 44. 1.

(எவர்க்கும்) முதல்வனாகி உலகத்துக்கே முந்தித் தோன்றியவனே, (அவ்வாறு முதலில் தோன்றிப் பின்பு) வரிசையாக எல்லாவற்றையும் படைக்கின்றவனே (யாவராலும்) துதிக்கப்படுகிறவனாகி ஏழு உலகங்களிலும் நிறைந்தவனே, இன்பவடிவாகித் துன்பங்களைப் போக்குகின்றவனே, (படைத்த உலகத்தைக்) காப்பவனும் (தானேயாகி) எல்லாவற்றையும் தான் ஒருவனாகவே

காண்பவனே, கொடிய பாவியாகிய எனது பாவத்தைக் கண்டு (அது முற்றும்) தொலேந்து போகும் வண்ணம் தீர்த்தவனே, திருச்சோற்றுத் துறையில் அமர்ந்தவனே, விளங்குகின்ற சோதியே, சிவபெருமானே, உன் அடைக் கலம் நான். (என்னைக் கைவிடாது ஆண்டருள்).

58. 'யான் ஆயும் பெரியோய் நீயே'

மண்ணல்லே விண்ணல்லே வலய மல்லே
மலேயல்லே கடலல்லே வாயு வல்லே
எண்ணல்லே எழுத்தல்லே எரியு மல்லே
இரவல்லே பகலல்லே யாவு மல்லே
பெண்ணல்லே ஆணல்லே பேடு மல்லே
பிறிதல்லே யானுயும் பெரியாய் நீயே
உண்ணல்லே நல்லார்க்குத் தீயை யல்லே
உணர்வரிய ஒற்றியூர் உடைய கோவே. 6. 45. 9.

(ஒருவராலும் எவ்வகையிலும்) அறிதற்கு அருமை யான திருவொற்றியூர்ப் பெருமானே (நீ) இப்பூமியாக இல்லே. ஆகாசமில்லே. (எந்த) மண்டலமும் இல்லே. மலேயாக இல்லே. கடலாக இல்லே. காற்ருக இல்லே. எண்ணுக இல்லே. எழுத்தாக இல்லே. தீயுமில்லே. இரவாக இல்லே. பகலாக இல்லே. எப்பொருளும் இல்லே. பெண்ணும் இல்லே. ஆணும் இல்லே. பேடும் இல்லே. வேருென்றும் இல்லே. (இவ்வாறு) நான் ஆராயும் பெரிய வன் நீயே. (நீ) நல்லவர்களுக்கு நல்லவனுக அவர்களுக் குள்ளேயே இருக்கின்ருய்.

எவர்க்கும் ஒருக்காலும் தீமை செய்பவன் அல்லே. உலகத்திலுள்ள பல பொருள்களும் மட்டும் அல்ல இறைவன் என்றவர், அவைகளேக் கடந்து அப்பாலாயும் நிற்கும் பெரியோன் அவன் என்கிருர். நல்லார்க்கு இறைவன் நல்லவனுய் இருப்பினும் அல்லாதவர்க்குத் தீயனும் அல்லன் என்கிருர்.

59. 'அடைந்து உய்ந்தேனே'

நம்பனை நால்வேதங் கரைகண் டானை
ஞானப் பெருங்கடலை நன்மை தன்னைக்
கம்பனைக் கல்ஆல் இருந்தான் தன்னைக் கற்பகமாய்
அடியார்கட்(கு) அருள்செய் வானைச்
செம்பொன்னைப் பவளத்தைத் திரளு முத்தைத்
திங்களை ஞாயிற்றைத் தீயை நீரை
அம்பொன்னை ஆவடுதண் துறையுள் மேய
அரன்அடியே அடிநாயேன் அடைந்து(உ)ய்ந் தேனே.

6. 46. 1.

கடவுளும், நான்கு வேதங்களையும் கரைகண்டவனும், பெரிய ஞானக் கடலானவனும், நன்மையின் வடிவமாகவே யிருப்பவனும் (திருக்கச்சி) ஏகம்பத்தானும், கல்லால விருட்சத்தின் கீழிருந்து (தக்ஷிணா மூர்த்தியாய் சனகாதியருக்கு உபதேசித்தவனும்) கற்பக விருக்ஷமாகி (நன்) அடியவர்கள் வேண்டுவதை அநுக்கிரகம் செய்பவனும், நல்ல பொன் நிறமானவனும், பவள நிறமானவனும் உருட்சியையுடைய (நல்ல) முத்தானவனும், சந்திர சூரியர்கள், தீ, நீர் இவைகளின் வடிவானவனும், அழகிய செல்வமானவனுமான திருவாவடு துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் திருவடிகளையே, கீழ்ப்பட்ட அடிமையாகிய நான் (தஞ்சமாக) அடைந்து (பிறவித் துன்பத்தினின்றும்) பிழைத்தவன் ஆனேன்.

நால்வேதம்....கண்டானை - நான்கு வேதங்கட்கும் அப்பாலானவனை, முடிவானவனை.

60. 'அடியார்க்கு முக்திகாட்டும் ஏணியை'

பேணியநற் பிறைதவழ்செஞ் சடையினானைப்
பித்தராம் அடியார்க்கு முக்திகாட்டும்
ஏணியை இடர்க்கடலுட் சுழிக்கப் பட்டு(இ)ங்கு
இளைக்கின்றேற்(கு) அக்கரைக்கே ஏறவாங்குந்

தோணியைத் தொண்டனேன் தூய சோதிச்
சுலாவெண் குழையானைச் சுடர்பொற் காசின்
ஆணியை ஆவடுதண் துறையுள் மேய
அரன்அடியே அடிநாயேன் அடைந்து(உ)ய்ந்
தேனே. 6. 46. 4.

தன்னால் ஆதரிக்கப்பட்ட நல்ல பிறைச் சந்திரன் விளங்குகின்ற செந்நிறமுள்ள (செவ்வானம் போன்ற) சடையை உடையவனும், தன்னிடம் பேரன்பினால் பித்தங் கொண்டவராகிய அடியவருக்கு முத்திக்கு வழி காட்டும் (ஏற்றி விடத் தக்க) ஏணியானவனும் (உலக பாச) துன்பமாகிய கடலிலே சுழற்றி அமிழ்த்தப்பட்டுத் தளர்கின்ற தொண்டனான எனக்கு அக் கடலினின்றும் அக்கரைக்கே (முத்திக் கரைக்கே) ஏற்றிச் செல்வதும் பின் பிறவிக்கு மீளாதபடி நீக்கப்படுவதுமான தோணி யானவனும், தூய ஜோதி மயமாய் விளங்குகின்ற வெள்ளிய (சங்கு) குண்டலங்களை அணிந்தவனும், ஒளி வீசுகின்ற பொற் காசுக்கும் உரையாணியான மேன்மை பெற்றவனுமாகிய திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் திருவடிகளையே அடிமையாகிய நான் (தஞ்சமாக) அடைந்து உஜ்ஜீவித்தேன்.

ஏணி - கீழே இருந்து மேலுள்ள இடத்திற்குச் செல்லும் நெறி காட்டும். தோணி - கடலைக் கடக்கச் செய்ய உதவும். பித்தராம் அடியார்......ஏணியை - பேரன்பு இயல்பாகவே உதிக்கப் பெறும் அடியார்க்கு அவர்கள் அடைந்து செல்லுதற்குரிய முக்திப்படிகளை முறையாகக் காட்டுபவரை, இடர்....தோணியை - உயிர்கள் தமது இயலாமையை உணர்ந்து தவித்துத் தன்னையே புகலாகப் பற்றும்போது தோணியாய் அமைந்து அவர்களை முத்திக் கரைக்கு ஏற்றிச் செல்பவனும், சென்றபின் மீண்டும் பிறவிக் கடலுட் புகவிடாது காப்பவனுமாகிய பெருமானை. முன்கூறிய அடியார்கள் இருவகையினருள், முன்னவர் பக்தரெனப்படுவர், பின்னவர் பிரபன்னர் எனப்படுவார் ;

முன்னவர் தாமே இறைவனைப் பற்றி உய்பவர்கள் ; பின்னவர் இறைவனாற் பற்றப்பட்டு உய்விக்கப்படுவார்கள்.

61. 'தானன்றி வேறென் றில்லாத் தத்துவனை'

மிக்கானைக் குறைந்தடைந்தோர்மேவ லானை
வெவ்வேறாய் இருமூன்று சமய மாகிப்
புக்கானை எப்பொருட்கும் பொது ஆனானைப்
பொன்உலகத் தவர்போற்றும் பொருளுக்(கு)
எல்லாந்
தக்கானைத் தான் அன்றி வேறுஒன்(று) இல்லாத்
தத்துவனைத் தடவரையை நடுவுசெய்த
திக்கானைத் திருவீழி மிழலையானைச்
சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின் றாரே. 6. 50. 7.

எப்பொருளுக்கும் மேலானவனும், குறை உடையவர்களாய்த் தன்னை அடைந்தவர்களை விரும்பி ஆதரிப்பவனும், தனித்தனியே அறுவகை (அக)ச் சமயங்களாகி அவைகளில் இருப்பவனும், எல்லாப் பொருளுக்கும் பொதுவாக இருப்பவனும், தேவலோகத்தார் துதிக்கும் எல்லாப் பொருளுக்கும் தகுதியுடையவனும், தன்னைத் தவிர வேறு ஒன்று (மேலாக) இல்லாத பரதத்துவமானவனும், பெரிய (மேரு) மலையை நடுவாகக் கொண்ட (எட்டு) திக்குகளாய் இருப்பவனும் ஆகிய திருவீழிமிழலைப் பெருமானைப் புகல் அடையாதவர்கள் கெட்ட வழிகளிலேயே செல்லுகின்றார்கள். அந்தோ! துன்பத்தையே அடைகின்றார்கள்.

62. 'மெய்த்தவன் காண்'

மெய்த்தவன் காண் மெய்த்தவத்தில் நிற்பார்க் கெல்லாம்
விருப்பில்லா இருப்புமன வினையர்க் கென்றும்
பொய்த்தவன்காண் புத்தன் மறவா தோடி யெறிசல்லி
புதுமலர்க ளாக்கி னான்காண்

உய்த்தவன்காண் உயர்கதிக்கே உள்கினரை
உலகனைத்தும் ஒளித்துஅளித்திட்(டு) உய்யச்
செய்யும்
வித்தகன்காண் வித்தகர்தாம் விரும்பி யேத்தும்
விண்இழிதண் வீழி மிழலை யானே. 6. 52. 8.

உண்மையான தவ மார்க்கத்திலே நிற்பவர்க்கெல்லாம் மெய்யான தவ வடிவாயிருப்பவன்; பக்தியில்லாத இரும்பு போலும் கடின முடையவர்களுக்குக் கடவுள் இல்லை (பொய்) என்று சொல்லும்படித் தோன்ருதிருப்பவன்; சாக்கிய நாயனர் (தினந்தோறும்) மறவாமல் (உள்ளன்புடன்) ஓடி வீசியெறிந்த சிறு கற்களைப் புதிய பூக்களாக்கிக் கொண்டவன்; தன்னை நினைப்பவரை உயர்ந்ததான சிவ கதியில் செலுத்துபவன்; (தான்) மறைந்து நின்று உலகம் முழுவதும் காத்து உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் ஞான சொரூபி. ஞானிகள் விரும்பித் துதிக்கும் மழை (பொய்யாது) பெய்யும் குளிர்ச்சியுடையதான திருவீழிமிழலையில் எழுந்தருளிய பெருமான்.

மெய்த்தவன்.....கெல்லாம் - அன்போடு மனமுருகித் தியானிக்கும் தவமுடையார்க்கு உண்மைப் பொருளாய்த் தோன்றுபவன் என்றுமாம்.

உய்த்தவன்......வித்தகன் - தன்னைப் புகலாக நினைப்பவர்க்கு உயர்ந்த கதியை அளிப்பவனும் தன்னை நினைப்பார் நினையாதார் என்னும் வேறுபாடு இல்லாது உலகத்துள்ள எல்லா உயிர்களின் உள்ளத்திலும் (அவர்கள் காணுது) மறைந்து நின்று காத்து அவர்களை நல்வழிக்குச் செலுத்தும் பேரறிவு வடிவானவனும்.

ஒப்பிடுக :

மெய்யர்க்கே மெய்யனுகும் விதியிலா என்னைப் போலப்
பொய்யர்க்கே பொய்யனுகும் புட்கொடி யுடைய
கோமான். 15.
—திருமாலை.

63. 'கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி'

பண்ணின் இசையாகி நின்றாய் போற்றி
பாவிப்பார் பாவம் அறுப்பாய் போற்றி
எண்ணும் எழுத்தும்சொல் ஆனாய் போற்றி
என்சிந்தை நீங்கா இறைவா போற்றி
விண்ணும் நிலனுந்தீ யானாய் போற்றி
மேலவர்க்கும் மேலாகி நின்றாய் போற்றி
கண்ணின் மணியாகி நின்றாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி. 6. 55. 7.

பண்ணிற் பொருந்தும் இசைகளாகி நின்றவரே, (அன்போடு) தியானிப்பவரது பாவங்களை ஒழிப்பவரே, எண்ணுகின்ற எழுத்துக்களும் சொற்களும் ஆனவரே, அடியேன் மனத்தை நீங்காத இறைவரே, ஆகாயமும் பூமியும் தீயும் ஆனவரே, மேலோருக்கும் மேலாகி நின்றவரே, கண்ணின் கருவிழியாகி நின்றவரே, திருக்கயிலை மலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவரே, உம்மைத் துதிப்போமாக. (வாழ்த்துவோமாக.)

64. 'கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டேன்'

வானவனை வானவர்க்கும் மேலா னானை........
வணங்குமடி யார்மனத்துள் மருவிப் புக்க
தேனவனைத் தேவர்தொழு கழலான் தன்னைச்
செய்குணங்கள் பலவாகி நின்ற வென்றிக்
கோனவனைக் கொல்லைவிடை யேற்றி னானைக்
குழல்முழவம் இயம்பக்கூத் தாட வல்ல
கானவனைக் கற்குடியில் விழுமி யானைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டேன் நானே.
6. 60. 8.

முக்தி யுலகிற்கு உரியவனும், தேவர்கள் எல்லோருக்கும் மேலானவனும், தன்னை வழிபடும் அடியவர்களுடைய மனத்தினுள்ளே புகுந்து கலந்த தேனானவனும், தேவர்கள்

வணங்கும் திருவடிகளை உடையவனும், (பல தொழிலை யும்) செய்வதற்குக் காரணமான பல குணங்களின் வடிவ மாகி நிலைபெற்ற வெற்றியுடைய தலைவனும், கொல்லைகளில் மேயும் வீறு தங்கிய இடபத்தை உடையவனும், குழலும் மத்தளமும் ஒலிக்க (தாளத்துடன்) நர்த்தனம் செய்ய வல்ல கீத சொரூபியும், திருக்கற்குடியில் எழுந்தருளிய பெரியோனும் (அடியார் குறை தீர்ப்பதில்) கற்பகம் போன் றவனுமான பெருமானை நான் (என்) கண்ணுரத் தரிசித் தேன்.

65. 'கன்றுப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே'

எவரேனுந் தாமாக இலாடத்திட்ட
திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டால் உள்கி
உவராதே அவரவரைக் கண்ட போது
உகந்து(அ)டிமைத் திறநினை ந்(து)அங் குவந்து நோக்கி
இவர்தேவர் அவர்தேவ ரென்று சொல்லி
இரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமே பேணி
கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சின் உள்ளே
கன்றுப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே. 5. 61. 3.

நெற்றியில் இட்ட விபூதியும் (உருத்திராக்கம் முதலிய) சிவ சின்னங்களும் (ஒருவரிடத்திலே) கண்டால், (அன் பால்) மனமுருகி (வியந்து அவர் எத்தன்மையராயினும்) மனம் வெறுப்பின்றி, அவரவரைக் கண்டபோது மன மகிழ்ந்து (அம் மெய்) அடியார்களது அடிமைத் திறத்தை நினைந்து ஆனந்தத்தோடு பார்த்து, இவர் சிறந்த அடியார் அவர் சிறந்த அடியார் என்று (வேற்றுமை பாராட்டி) பலபட நினையாமல் சிவபெருமானுடைய அடியாராயிருக் கும் மேன்மையையே போற்றி, மனம் மாறுபடாது வழி படும் (சீவன் முத்தரான) அடியவருடைய மனத்தினுள்ளே திருக்கன்றுப்பூர் இலிங்கப் பெருமானைக் காணலாம்.

சிவனடியார்களுடைய திருவேடத்தைக் கொண்டு அவர்களை அரனெனத் தொழல் வேண்டும் என்று

சிவஞானபோதம் கூறுகின்றது. எவரேனும்...கண்டால்— சிவ சின்னங்களைக் காணும்போதே சிவனைக் கண்டாற் போல அன்பு பெருகுதல் வேண்டும் என்பதும், சாதி குலம் பால் நிறம் எனும் வேறுபாடின்றி யாரிடத்து அவை களைக் காண்கிலும் அவ்வாறு ஒழுகுதல் வேண்டும் என் பதும் குறிக்கப்பட்டன.

உகந்து அடிமை...நோக்கி - சிவ சின்னம் தரித் தவர்களை அடியார்கள் என எண்ணி, அவர்கட்கு மனமு வந்து தொண்டு செய்ய விரும்பி, அக் குறிப்புத் தோன்ற அன்போடு அவர்களை நோக்கி.

இவர் தேவர்....பேணி—பல மெய்யடியார்களை ஒப்பிட் டுச் சீர்தூக்கிக் குற்றம் குறைகளை ஆராய்தல் அபசார மாகும்; அதை நீக்கி அனைவரையும் சிவனுகக் கருதித் தம்மை அவ்வடியார்கட்கு அடிமைகளாகக் கருதி வணங் கல் வேண்டும் என்றவாறு.

நெஞ்சினுள்ளே........காணலாமே – அடியார்களான சீவன் முத்தர்களுடைய உள்ளத்தில் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்து, அவர்களைச் சிவமேயாக்கி அவர்க ளோடு இரண்டறக் கலந்து விளக்கியிருப்பவன் ஆதலின், அவ்வுள்ளத்திலே சிவபெருமானைக் காணலாகும்; அந்த அடியார்கள் சிவபெருமானுக்கு நடமாடும் கோயில்கள் ஆவார் என்றவாறு. ஓர் அன்பால் வழிபாட்டிற்காக நடப் பட்ட கட்டை அந்த அன்பரது அன்பினுல் சிவலிங்கமாக மாறியது என்று திருக்கன்ருப்பூர்த் தலபுராணம் கூறும்; ஆக, நடுதறி என்பது இலிங்கப் பெருமான் என்று பொருள்படலாயிற்று.

66. 'எத்தாயர் எத்தந்தை'

எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற் றத்தார்
எம்மாடு சும்மாடாம் ஏவர் நல்லார்
செத்தால்வந்(து) உதவுவார் ஒருவர் இல்லை
சிறுவிறகால் தீமூட்டிச் செல்லா நிற்பர்

சித்தாய வேடத்தாய் நீடு பொன்னித்
திருவானைக் காஉடைய செல்வா என்றன்
அத்தாஉன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்
அல்லகண்டங் கொண்டடியேன் என்செய்கேனே.
6. 62. 1.

(எத்தனையோ பிறப்பில் வந்த) எந்தத் தாய்மார், (அவ்வாறே வந்த) எந்தத் தந்தைமார், (பிற) சுற்றத்தார், மற்ற எவர் நல்லார்? (உற்றதுணை யாவார்?). அல்லது, எந்தச் செல்வம் சும்மாடாகும் (பயன்படும்). நாம் இறந்த பிறகு போகும் வழிக்குக் கூடவந்து உதவுகிறவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. சிறிய (சுள்ளி) விறகுகளால் (நம் உடலுக்குத்) தீயை மூட்டிவிட்டு (திரும்பிப் பாராமல்) போய்விடுவார்கள். சித்ஸ்வரூபியே! பெருகுகின்ற (நீண்ட) காவிரிக் கரையில் உள்ள திருவானைக்காவை (இடமாக) உடைய செல்வனே! என் அப்பனே! உன்னுடைய பொன்போலும் திருவடியை அடையப் பெற்றால், துன்பத்திற்கு இடமாயிருக்கின்ற உடலினால் நான் என்ன பயனை அடைவேன். (ஒரு பயனுமில்லை என்றபடி.)

சிவனது திருவடியை அடையப் பெற்றபின், உடலால் அடையத்தக்க பயன் ஒன்றுமில்லை. வினைப்பயனை அனுபவித்தற்கே உடல் வேண்டும்; வினை நீங்கி மெய்ஞ் ஞானம் பெற்றுத் திருவடியடைந்தபின், உடல் வேண்டப் படுவதில்லை என்பது கருத்து.

67. ‘பரந்தவன் காண்’

பரந்தவன்காண் பல்உயிர்களாகி எங்கும்
பணிந்தெழுவார் பாவமும் வினையும் போகத்
துரந்தவன்காண் தூமலரங் கண்ணி யான்காண்
தோற்ற நிலையிறுதிப் பொருளாய் வந்த

மருந்(து) அவன்காண் வையகங்கள் பொறைதீர்ப்
பான்காண்
மலர்தூவி நினைந்(து) எழுவார் உள்ளம் நீங்காது
இருந்தவன்காண் எழிலாரும் பொழிலார் கச்சி
ஏகம்பன்காண் அவன்என் எண்ணத் தானே.
6. 64. 2.

(உலகத்தின்) பல உயிர்களாயே எங்கும் பரவியிருப்பவன். (தன்னை) வழிபடுபவர்களுடைய பாபமும் (எல்லா) கருமங்களும் (விலகிப்) போகும்படித் துரத்தியவன்; தூய (கொன்றைப்) பூவாலாகிய மாலையுடையவன்; ஆதி, நடு, முடிவு ஆகிய முக்காலங்களிலும் உள்ள, மெய்ப்பொருளான (பிறவிப் பிணிக்கு) மருந்தானவன்; எல்லா உலகங்களிலும் (உள்ள) பாரத்தைத் தீர்ப்பவன்; பூவால் அருச்சித்துத் தியானிப்பவருடைய மனத்தை (விட்டு) நீங்காமல் இருப்பவன்; அழகு மிக்க சோலைகள் நிறைந்த காஞ்சீபுரத்திலுள்ள திருவேகம்பத்தில் எழுந்தருளியவன்; அத்தகைய பெருமான் என் நினைவில் (எப்போதும்) இருப்பவன்.

68. 'சிலம்பொலிகள் ஆர்ப்பக் கண்டேன்'

அடியார் சிலம்பொலிக ளார்ப்பக் கண்டேன்
அவ்வவர்க்கே ஈந்த கருணை கண்டேன்
முடியார் சடைமேல் அரவ மூழ்க
மூரிப் பிறைபோய் மறையக் கண்டேன்
கொடியார் அதன்மேல் இடபங்கண்டேன்
கோவண முடை கீளுங் குலாவக் கண்டேன்
வடியாரும் மூவிலைவேல் கையில் கண்டேன்
வாய்மூர் அடிகளை நான் கண்டவாறே. 6. 77. 6.

திருவடிகளிலே பொருந்திய சிலம்பின் ஒலி பேரோசை செய்யக் கண்டேன். (அடியார்) அவரவர்க்கும் (தனித்தனியே பெருமான்)செய்த கருணையைக் கண்டேன். முடிப்பாகக் கட்டப்பட்ட சடையின்மேல் பாம்பு மூடிக் கொள்வதனால் வலிய பிறை (இருந்தவிடம் தெரியாமல்)

போய் மறைவதைக் கண்டேன். கொடியாகப் பொருந்திய அதன்மேல் (கொடியில்) ரிஷபத்தைத் தரிசித்தேன். (அரையிலே) கோவணமும் (அது கட்டுதற்குரிய) துணிக் கயிறும் (கீள்) விளங்கக் கண்டேன். கூர்மை பொருந்திய திரிசூலத்தைக் கையிலே கண்டேன். திருவாய்மூர்ப் பெருமானை நான் கண்டவகை இதுவாகும்.

சிவபெருமானது காட்சியைப்பெற்ற அப்பர் இப் பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இவ்வாறே பல திருச் சின்னங்களைக் கண்டேன் என்கிறார்.

69. 'தீர்த்தங்கள் ஆனார் தாமே'

ஒன்று உலகனைத்து மானார் தாமே
ஊழிதோ றூழி உயர்ந்தார் தாமே
நின்றாகி எங்கும் நிமிர்ந்தார் தாமே
நீர்வளி தீஆகாச மானார் தாமே
கொன்றுடுங் கூற்றை உதைத்தார் தாமே
கோலப் பழனை உடையார் தாமே
சென்(று) ஆடும் தீர்த்தங்கள் ஆனார் தாமே
திருஆலங் காடு(உ)றையுஞ் செல்வர் தாமே. 6. 78. 1.

திருவாலங்காட்டில் அமர்ந்துள்ள அஷ்ட ஐசுவர்யவானாகிய பெருமான் உலகம் முழுவதும் தாம் ஒருவரேயானவர்; ஒவ்வொரு கற்பகாலத்தும் (முடிவு இன்றி நின்று) மேம்பட்டவர்; (எப்போதும்) நிலையுடையவராய் எவ்விடத்தும் நிறைந்திருப்பவர். தண்ணீரும் காற்றும் நெருப்பும் ஆகாசமும் ஆனவர். (உயிர்களை யெல்லாம்) கொன்று மகிழும் யமனை (மார்க்கண்டேயனுக்காக) உதைத்தவர். அழகிய பழனை (திருப்பழனத்தை) என்னும் திருப்பதியை இருப்பிடமாக உடையவர். (உலகத்தவர்கள்) போய் நீராடும் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் ஆனவரும் அவரே.

ஒன்று—ஒன்றி என்றுமாம். உலகனைத்தும் ஆனார்-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உள்ளும் புறமும் நிலைபெற

நிற்றலின் அவையானுர்; 'மண்ண லீலே' யென்ற பாட்டில், உலகப் பொருள்களைக் கடந்து நிற்கும் தன்மையைக் குறித்தார்.

70. 'இரு விசும்பில் இருக்கலாமே'

தந்தையார் தாயா ருடன் பிறந்தார் தாரமார்
புத்திரரார் தாந்தா மாரே
வந்தவாறு எங்ஙனே போமா(று) ஏதோ மாயமாம்
இதற் கேதும் மகிழ வேண்டாம்
சிந்தையீர் உமக்(கு) ஒன்று சொல்லக் கேண்மின்
திகழ்மதியும் வாளரவுந் திளைக்குஞ் சென்னி
எந்தையார் திருநாமம் நமச்சிவாய
என்றெழுவார்க்(கு) இரு விசும்பில் இருக்க லாமே.

6. 93. 10.

தகப்பன் யார்? தாய் யார்? கூடப் பிறந்தவர்கள் (யார்)? மனைவி யார்? மக்கள் யார்? தாமே (அவரவர்) யார்? (எல்லோரும் இவ்வுலகத்திலே) வந்த வகை எவ்வாறு? (திரும்பவும்) போகும் வகை எதுவோ! (எல்லாம்) மாயமாகும். இத்தகைய மாயமாகிய (உலக உறவைக்) குறித்துச் சிறிதும் மகிழ வேண்டாம். பந்தங்களிலே உழன்று (எப்போதும்) கவலையுடையவர்களே! உங்களுக்கு நான் ஒன்று சொல்வதைக் கேளுங்கள். விளங்குகிற சந்திரனும் ஒளி பொருந்திய பாம்புகளும் கலந்து விளையாடும் சடை முடியை உடைய (உலகுக்கு) தந்தையாகிய சிவபெருமானுடைய திருநாமத்தை 'நமச்சிவாய' என்று (அடிக்கடி ஒவ்வொரு செயலிலும்) சொல்லிக்கொண்டிருப்பவருக்கு, பெரிய மோக்ஷ உலகத்தில் இருப்பது இலகுவாகும்.

உண்மையான தந்தை தாய் முதலிய எல்லா உறவினரும் சிவபெருமானே என்பது கருத்து.

ஒப்பிடுக :

நீயே தாயும் தந்தையும்
நீயே உறவும் தோழனும்
நீயே வித்தையும் செல்வமும்
எனது தேவ தேவனே நீயே எல்லாம்

—*பிரபன்ன கீதை*

71. 'இன்றாகி நாளையாகி நிமிர்...அடிகள்'

இரு நிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாய்அட்டமூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிற வுருவுந் தம்உருவந் தாமே யாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்றவாறே. 6. 94. 1.

பெரிய பூமியாகியும், நெருப்பாகியும், தண்ணீராகியும் வீசும் காற்றாகியும், ஆகாயமாகியும், அரிய நிலைமையை உடைய சந்திர சூரியர்களாகியும் (இவர்களின் மேம்பட்ட) யஜமானன் (புருஷதத்துவம்) ஆகியும், (இவ்வாறான) எட்டு (அஷ்ட) மூர்த்தியாகியும், பெரிய நன்மையும் (அதற்கு மாறான) குற்றமும், பெண்ணும் (அதற்கு மாறான) ஆணும், (உலகத்திலுள்ள) பிறர் (ஜீவர்கள்) வடிவமும் தமது திருவடிவமும் தாமே யாகியும், நேற்று இன்று நாளை என்னும் முக்காலமாகியும் ஓங்கிய அச்சந்தரும் சடாதாரியாகிய எம் கடவுள் (உயிர்களின் பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்து) நிற்கும் வகை என்ன வியப்புடையது!

பெருநிலமும் குற்றமும் - வீட்டின்பமும் கட்டுப்படுதல் ஆகிய குற்றமும்; 'பந்தமும் வீடுமாயினார்'— (மாணிக்கவாசகர்) நெருநலை........நாளையாகி – காலதத்துவத்தை இயக்குமவனாகி.

72. 'மண்ணாகி விண்ணாகி'

மண்ணாகி விண்ணாகி மலையு மாகி
வயிரமுமாய் மாணிக்கந் தானே யாகிக்
கண்ணாகிக் கண்ணுக்கோர் மணியு மாகிக்
கலையாகிக் கலைஞானந் தானே யாகிப்
பெண்ணாகிப் பெண்ணுக்கோர் ஆணுமாகிப்
பிரளயத்துக்(கு) அப்பால்ஓர் அண்ட மாகி
எண்ணாகி எண்ணுக்கு ஓர் எழுத்துமாகி
எழுஞ்சுடராய் எம்அடிகள் நின்ற வாறே. 6. 94. 2.

பூமியாகியும் ஆகாசமாகியும் மலைகளாகியும் வயிரம் மாணிக்கம் முதலிய நவமணிகளாகியும் (உயிர்களுக்கும்) கண்ணாகியும், அக்கண்ணில் கருமணி ஆகியும், (பல) கலைகளாகியும் அக்கலைகளை அறியும் அறிவும் தானே ஆகியும், பெண்வடிவாகி அப்பெண்ணுக்கு ஏற்ற ஓர் ஆணும் ஆகியும் (உலகமெல்லாம் அழியும்) பிரளய காலத்தின் பின்னும் (மீள எல்லாம் தோன்றுதற்குக் காரணமான) ஓர் அண்டமாகியும், (உயிர்களுடைய) எண்ணங்களாகி, அவ் வெண்ணங்களை எழுதி (வெளி யிட்டுக்) காட்டுவதற்குரிய எழுத்துக்களும் ஆகியும், (மேன்மேல்) ஓங்கும் சோதி வடிவாகியும் எம் கடவுள் நிற்கும் வகை என்ன வியப்புடையது!

73. 'அப்பன் நீ அம்மை நீ'

அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐய னும்நீ
அன்புடைய மாமனும் மாமி யும் நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொருளும்நீ
ஒருகுலமும் சுற்றமும் ஓர்ஊ ரும்நீ
துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவுந் தோற்று வாய்நீ
துணையாயென் நெஞ்சந் துறப்பிப் பாய்நீ
இப்பொன் நீ இம்மணிநீ இம்முத் தும்நீ
இறைவன்நீ ஏ(று)ஊர்ந்த செல்வன்நீயே.

6. 95. 1.

தகப்பன் நீ; தாய் நீ; ஆசானும் நீ; அன்புள்ள மாமன் மாமிகளும் நீ; (குடித்தனத்துக்கு) தகுதியுள்ள பெண்களும் சிறந்த செல்வமும் நீ; (எல்லார்க்கும்) பொதுவான ஒப்பற்ற ஒரே பரம்பரையும் (அதற்கேற்ற) சுற்றமும் (ஒவ்வொருவருக்கு) ஒவ்வோர் ஊரும் நீ; அனுபவிக்கும் (போகப்) பொருள்களும் (பிறவி நோயினின்று) கடைத்தேறச் செய்யும் பொருள்களும் தோன்றச் செய்பவன் நீ; எனக்குத் துணையாயிருந்து என் மனத்தை (அனைத்தையும்) துறக்கச் செய்பவன் நீ; (யாவரும் விரும்பும்) இந்தப் பொன் நீ; இந்த நவரத்தினங்கள் நீ; இந்த முத்துக்களும் நீ, (எங்கும்) தங்கியிருப்பவன் நீ; ரிஷபத்தை வாகனமாக உடைய ஈசுவரனும் நீயே.

அப்பன் - நன்மையைக் கோருதலின்; அம்மை - பிரியத்தைச் செய்தலின்; ஐயன் - அறியாமையை நீக்குதலின், அன்புடைய மாமனும் மாமியும் - கொடுத்தற்கு உரிமை பூண்டு கொள்ளலை விரும்பாதிருத்தலின்; மாதரும் ஒண்பொருளும் - உலக இன்பங்களைத் தருதலின் (அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றிற்கும் காரணமாதலின்); ஒரு குலமும்...ஓர் ஊரும் நீ - அழியாததும் எல்லார்க்கும் பொதுவாக உரியதும் ஆன ஆதிப் பொருளும் அனாதியான உறவும் முடிவில் அடைதற்குரிய (அல்லது) ஆதியில் நமக்குச் சொந்தமான இடமும் ஆதலின்; துய்ப்பனவும் - வினைப்பயனை விளைவிப்பவனும் வினையறுத்து விடுவிப்பானும் ஆதலின்; துணையாய்...துறப்பிப்பாய் - ஞானத்திற்கு ஆணிவேர் போன்ற துறவைப் பெறத் துணை செய்தும், துறக்கும்படிக் கட்டாயம் செய்தும் வருதிலின்; இப்பொன்....நீயே - இவ்வுலகச் செல்வமாயும், அவைகட்கு அப்பாலாய் ஆணவத்தை அடக்கியாளும் பரவுலக ஞானச் செல்வமாயும் இருத்தலின்.

74. 'ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே'

ஆட்டுவித்தால் ஆர்ஒருவர் ஆடா தாரே
அடக்குவித்தால் ஆர் ஒருவர் அடங்கா தாரே
ஒட்டுவித்தால் ஆர்ஒருவர் ஓடா தாரே
உருகுவித்தால் ஆர்ஒருவர் உருகா தாரே
பாட்டுவித்தால் ஆர்ஒருவர் பாடா தாரே
பணிவித்தால் ஆர்ஒருவர் பணியா தாரே
காட்டுவித்தால் ஆர்ஒருவர் காணு தாரே
காண்பார்ஆர் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே.

6. 95. 3.

(நீ) ஆட்டுவித்தால் ஆடாமல் இருப்பவர் ஒருவர் யார் ? அடங்கச் செய்தால் அடங்காமலிருப்பவர் ஒருவர் யார் ? (நீ பல விடங்களிலும் அலைந்து) ஓடும்படி செய்தால் ஓடாதவர் ஒருவர் யார் ? நீ மனம் உருகச் செய்தால் (பக்தி கொண்டு) உருகாத ஒருவர் யார் ? (உன்மீது) பாடச் செய்தால் பாடாதவர் ஒருவர் யார் ? (அதுபோலவே) உன்னைப் பணியும்படி செய்தால் பணியாதவர் ஒருவர் யார் ? உன்னை (நீயே) காண்பித்தால் காணுதவர் ஒருவர் யார் ? (நீயே) நெற்றிக் கண்ணனைக் காட்டாவிட்டால் உன்னைக் காண்பவர் யார் ? (உன்னுடைய சங்கற்பம் இன்றி உலகத்து ஒன்றும் நடைபெறுது.)

உள்ளிருந்து மக்களின் மனத்தை ஆட்டுவித்து அவர்களை ஆடவும் அடங்கவும் ஓடவும் உருகவும் பாடவும் பணியவும் காணவும் ; செய்பவன் நீயே யாகின்றனை என்றவாறு.

ஒப்பிடுக :

'எல்லாம் உன்னுடைய செயலே'
'எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல்'

—தாயுமானவர்

75. 'நற்பதத்தார் நற்பதமே'

நற்பதத்தார்நற்பதமே ஞான மூர்த்தி
நலஞ்சுடரே நால்வேதத்து அப்பால் நின்ற
சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்து நின்ற
சொலற்கரிய சூழலாய் இதுஉன் தன்மை
நிற்பதுஒத்து நிலையிலா நெஞ்சந் தன்னுள்
நிலவாத புலால்உடம்பே புகுந்து நின்ற
கற்பகமே யான்உன்னை விடுவேன் அல்லேன்
கனகமா மணிநிறத்துஎங் கடவுளானே. 6. 95. 4.

நல்ல பதவியை நாடுபவர்க்கு (அந்த) நல்ல பதவியாயிருப்பவனே, ஞானமயமானவனே, நல்ல ஜோதிவடிவே, நான்கு வேதங்களுக்கும் அப்பால் உள்ளதான—சொல் வன்மையுடையவர்கள் (குறித்துச்) சொல்லும் நிலையையும் கடந்து நின்றதான (எவரும் குறித்துச்) சொல்ல முடியாத இடத்தில் இருப்பவனே! இது உன் இயற்கை. (அவ்வாறாயினும்) (ஒரு நிலையில்) நிற்பதுபோலத் தோன்றி (எப்போதும் ஒரு) நிலையில்லாத (சஞ்சலமுள்ள) மனத்தினுள்ளே (அதுவும்) அழியுந் தன்மையுள்ள புலால் மயமான (என்) உடம்பினிடத்தே புகுந்து நிலைத்துள்ள கற்பகம் போன்றவனே! பொன்னும் மாணிக்கமும் போன்ற (சிவந்த) திருமேனியையுடைய எம்பெருமானே, (உன் உள்ளே புகுந்த) உன்னை இனி நான் எங்கும் போகவிடமாட்டேன்.

மனம் வாக்குக்கு எட்டாத அழிவற்ற பரம்பொருள் தமது நிலையற்ற உடலினும் தங்கித் தமக்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் தருதலின், நாயனர் அந்த அருமையை உணர்ந்து அவரைப் போகவிடமாட்டேன் என்கிறார்.

ஒப்பிடுக:

'யான் உனைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே' —திருவாசகம்

76. 'அவியற்றூர் பிறந்தவாற ஏதோ'

திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ் செப்பாராகில்
தீவண்ணர் திறம்ஒருகால் பேசா ராகில்
ஒருகாலுந் திருக்கோயில் சூழா ராகில்
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட்டு உண்ணூராகில்
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீறு அணியா ராகில்
அளியற்றூர் பிறந்தவாறு ஏதோ வென்னிற்
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்தும்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றூரே. 6. 95. 6.

(இறைவனது) சிறந்த நாமமாகிய ஐந்தெழுத்தையும் (பஞ்சாட்சரத்தை) (அடிக்கடி) சொல்லாதவர்களானுல், நெருப்புப் போலும் சிவந்த திருமேனி நிறமுடைய பெருமானுடைய பெருமைகளை ஒருமுறையேனும் பேசாதவர்களானுல், அவருடைய திருக்கோயிலை ஒருமுறைகூட வலம் வராதவரானுல், (தினமும்) தாம் உண்பதற்கு முந்திச் சில பூக்களைப் பறித்துப் பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அருச்சித்து விட்டுப் பின்பு உண்ணுதவரானுல், அரிய நோய்கள் தீரும்பொருட்டு வெண்மையான திருநீற்றை (உடம்பில்) அணியாதவரானுல், சிவபெருமானிடத்து அன்பில்லாத இம்மாதிரி மக்கள் உலகத்திலே பிறந்தது எதற்காக என்றுல், பெரிய (கொடிய) நோய்கள் தம்மை வருத்த, மீண்டும் மீண்டும் இறந்து, பிறப்பதே தொழிலாகி (பிறவிப்பிணி நீங்காமல்) இறந்து ஒழிகின்றூர்கள்; (இதன்பொருட்டே அவர்கள் பிறந்தது.)

77. 'அவர் கண்டீர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே'

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வானுளத் தருவ ரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போ மல்லோம்
மாதேவர்க்(கு) ஏகாந்த ரல்லா ராகில்

அங்கமெலாங் குறைந்(து) அழுகு தொழுநோ யராய்
ஆவுரித்துத் தின்று(உ)ழலும் புலைய ரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்(கு) அன்ப ராகில்
அவர்கண்டீர் நாம்வணங்கும் கடவு ளாரே. 6.95.9.

சங்கநிதி பதுமநிதி (எனப்படும்) நிதிகள் இரண்டையும் எமக்குக் கொடுத்து, இப்பூமியோடு சுவர்க்கத்தையும் ஆளும்படித் தருவார்களாயினும், அவர்கள் மகாதேவனன பெருமானுக்கு அந்தரங்க பக்தர்களல்லாவிடின், (விரைவில் எல்லாம்) மங்கிப் போகத் தக்கவர்களான அவர்களுடைய செல்வத்தை மதிக்கமாடடோம். உடம்பு முழுதும் அழுகிக் குறைந்துபோகிற குட்டநோய் உடையவர்களாய், பசுவையே உரித்துத் தின்று திரியும் புலையர்களாயினும், கங்கையை நீண்ட சடையிலே அடக்கியுள்ளவராகிய பெருமானுடைய பக்தர்களானல், அவர்களே நாம் வணங்கத்தக்க தெய்வம்.

நிலையான பக்திச் செல்வம் பெருது, நிலையற்ற உலக மனைத்தையும் பெற்ருலும், அவ்வுலகச் செல்வத்தை ஒரு பொருளாக நினைக்கமாட்டோம் என்கிருர்.

ஒப்பிடுக :

'ஆன்மாவை மட்டும் இழந்துவிட்டு உலக முழுவதையும் பெற்ருலும், அதன் பயன் என்ன ?'

—இயேசுநாதர்

பக்தி இருப்பின் இழிவான பிறப்பினரும் வணங்கு தற்குரியரே என்கிருர்.

ஒப்பிடுக :

பாதியா யழுகியகால் கைய ரேனும்
பழிதொழிலும் இழிகுலமும் படைத்தோ ரேனும்
ஆதியா யரவணையா யென்ப ராகில்
அவரன்ரே யாம்வணங்கும் அடிக ளாவார்

சாதியா லொழுக்கத்தால் மிக்கோ ரேனும்
சதுர்மறையால் வேள்வியால் தக்கோ ரேனும்
போதினன் முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்
பொன்னரங்கம் போற்றுதார் புலையர் தாமே.

—திருவரங்கக் கலம்பகம்

78. 'எழுதிக் காட்டொணுதே'

மைப்படிந்த கண்ணுளுந் தானுங் கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையான் என்னின் அல்லான்
ஒப்புடையன் அல்லன் ஒருவ னல்லன்
ஒர்ஊரன் அல்லன் ஒர்உவமன் இல்லி
அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண் ணமும்
அவன்அருளே கண்ணுகக் காணின் அல்லால்
இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண் ணத்தன்.
இவன்இறைவன் என்(று)எழுதிக் காட்டொ ணுதே.

6. 97. 1.

'மை எழுதப்பட்ட கண்களையுடைய உமையும் தானுமாகத் திருக்கச்சி மயானம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியவன், நீண்ட சடையையுடையவன்' என்று சொல்வதையன்றி, தனக்கு ஒப்பாக ஒருவரை உடையவன் அல்லன். (பாதிப் பெண் வடிவு உடைமையால்) தான் ஒருவனேயானவனு மல்லன். ஒர் ஊரில் இருப்பவன் அல்லன்; ஒர் உவமையும் இல்லாதவன். (அவனுடைய) அந்தத் திருவடிவமும், அந்த நிறமும், அவ்வழகும் அவனுடைய திருவருளையே கண்ணுகக் (கொண்டு) (நேரே) பார்த்தாலன்றி, இத்தகைய வடிவமுடையவன், இன்ன நிறமுடையவன், இத்தகைய அழகுடையவன்— இவன்தான் தலைவன் என்று (அவனுடைய திருவடிவம் முதலியவற்றை) வருணித்துக் காட்டமுடியாது.

79. 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்'

நாமார்க்குங் குடிஅல்லோம் நமனை அஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணிஅறியோம் பணிவோம் அல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்ப மில்லை

தாம்ஆர்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழைஓர் காதிற்
கோமாற்கே நாம்என்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடிஇணையே குறுகி னோமே.

6. 98. 1.

நாம் (அரசர்) ஒருவருக்கு (உட்பட்ட) குடியல்லோம், யமனுக்கும் அஞ்ச மாட்டோம். (அவனால்) நரகத்திலே (தள்ளப்பட்டுத்) துன்பப்பட மாட்டோம். (உலகத்தில் எம்மிடம்) பொய் வாழ்வு இல்லை. (எவரும் எம்மை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று) இறுமாந்திருப்போம். மலத்தால் பிணிக்கப்படுதலை அறியமாட்டோம். (பந்தம் இங்கே சாராது.) (எவருக்கும்) தாழமாட்டோம். (எமக்கு) எந்த நாளும் இன்பமேயன்றித் துன்பம் என்பது இல்லை. (ஏனெனில்) தாம் ஒருவருக்கும் (உட்பட்ட) குடியல்லாத தன்மையுடையவரும், சங்கரன் எனப்படுகிறவரும், நல்ல வெண்மையான சங்குக் குண்டலத்தை ஒரு காதிலே உடையவருமான (எம்) தலைவருக்கே (நாம்) எந்நாளும் மாறுபடாத அடிமையாகி, (அவருடைய) பூக்கள் நிறைந்துள்ள செம்மையான இரண்டு திருவடிகளையே (கதியாக) அடைந்துவிட்டோம். (சிவத்தன்மை பெற்றுவிட்டோம்.)

பிறர்க்குத் தாம் அடிமைப்படாது பிறரைத் தம் அடிமைகளாகக்கொண்ட சுந்திரமூர்த்தியான சிவபெருமானுக்கு மாறாத அடிமையாய், அவரது திருவடிகளையே அப்பர் புகலாகப் பற்றினார். அதனால், அவர் பிறர்க்குப் பணியவேண்டாத பெருமையையும், நோயும் துன்பமும் துன்புறுத்த முடியாத நிலைமையையும் அடைந்த இறுமாப்பைத் தெரிவிக்கிறார். சமண மதத்தைப் பின்பற்றிய அரசன், நாவுக்கரசரை அழைத்து வரும்படி தன் ஆட்கள் சிலரை அனுப்ப, அவர்கள் வந்து அழைத்தபொழுது அவர்களுக்கு மறுமொழி கூறும் முறையில் பாடியது இப் பதிகம். அதனால் ‘மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்’ என்னும் பெயருடையது. ‘நாம்........குடியல்லோம்’

(1) தன்வசமா யிருக்கும் தன்மையையும், 'நமனை அஞ்சோம்' (2) தூய உடம்புடைமையையும், 'நரகத்தில் இடர்ப்படோம்' (3) இயற்கை யுணர்வுடைமையையும், 'நடலையில்லோம்' (4) பாசங்களின் நீங்குதலையும், 'ஏமாப்போம்' (5) பொருளுடைமையையும், 'பிணி யறியோம்' (6) முற்றுமுணர்தலையும், 'பணிவோ மல்லோம்' (7) வரம்பிலாத ஆற்றலுடைமையையும், 'இன்பமே எந்நாளும்' (8) வரம்பிலாத பேரின்ப முடைமையையும் குறிக்கும் என்றும், ஆக அப்பர் சுவாமிகள் இறைவனோடு கலந்திருந்தமையினால், இறைவனது எண்குணங்களும் தம்மிடத்துப் பதியப்பெற்றார் என்றும் உரைப்பர். குறுகினோமே - சீவத்தன்மை குறுகினால் சிவத்தன்மை வருமன்றோ? ('சீ' இன் குறுக்கம் 'சி') அடியை அடைந்து ஐக்கியம் பெற்றோம்.

80. 'உன் அடிக்கே போதுகின்றேன்'

எண்ணுகேன் என்சொல்லி எண்ணு கேனோ
எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணின் அல்லால்
கண்இலேன் மற்றோர் களைகண் இல்லேன்
கழல்அடியே கைதொழுது காணின் அல்லால்
ஒண்ணுள்ளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
ஒக்கஅடைக் கும்போ(து) உணர மாட்டேன்
புண்ணியா உன்அடிக்கே போது கின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே. 6. 99. 1.

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே நினைப்பதல்லாமல் வேறு எதை எண்ணுவேன்? எவ்வாறு என்ன சொல்லி எண்ணுவேன்? உன்னுடைய வீரக் கழல் அணிந்த திருவடியைக் காணுவதல்லாமல், வேறொன்றையும் பார்ப்பதில் என் கண்கள் செல்லா; வேறு பற்றுக்கோடும் எனக்கு இல்லை. அறிவுக்குள்ளே (அது வெளிச் சென்று உணரும்படி) ஒன்பது வாசலை (ஒன்பது துவாரங்களை)ப் படைத்துள்ளாய். (செயல்கள்) எல்லாம் ஒடுங்கும்போது (மரண காலத்தில்) உன்னை உணர

முடியாதவனுவேன். புண்ணியனே, திருப்பூம்புகலூரில் ஏழுந்தருளியுள்ள புண்ணிய மூர்த்தியே, உன் திருவடியையே புகலாகப் பற்றிக்கொண்டு உன்னிடமே வருகின்றேன்.

இப்பதிகத்தைத் திருப்பூம்புகலூர் என்னும் தலத்தில் நாயனுர், 'என்னை இனி உம்முடைய திருவடியின் கீழ் அமர்த்தி யருளவேண்டும்' என்ற பிரார்த்தனையோடு பாடி, சிவானந்த ஞானவடிவாகித் திருவடியில் அமர்ந்தருளினுர்.

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்

1. 'எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன்'

பித்தாபிறை சூடிபெரு மானேஅரு ளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர்
அருள்துறையுள்
அத்தாவுனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே. 1. 1.

பொழிப்புரை: (அடியார்க்கு அருள் புரியும் வகையில் பெருங் கருணையால்) பித்தர் போன்றவனே, (திருவடிகளைத் தஞ்சம் என்று அடைந்த) பிறைச் சந்திரனை (உன் இயல்பாகிய கருணையினுலே) முடியில் சூடிக்கொண்டவனே, (அன்பர்களுக்கு எளியவனுயினும்) எல்லா உயிர்களுக்கும் தலைவனே, அருளையே செல்வமாக உடையவனே (இனி உன்னை நான்) எவ்வகையிலும் மறவாமல் (இடைவிடாது) தியானிப்பேன். (அவ்வாறு நினைக்கின்ற என்) மனத்திலே எழுந்தருளியுள்ளாய், பெண்ணையாற்றின் தென் கரையில் உள்ளதாகிய திருவெண்ணெய்நல்லூரிலே 'திருவருட்டுறை' என்னும் ஆலயத்தில் அமர்ந்தருளிய என் அப்பனே! இனி நான் உனக்கு என்றென்றும்

அடிமை என்று தெளிந்த பிறகும், அல்லேன் என்று கூறுதல் கூடுமோ ?

பித்தர் அடியார்கள் மீதுள்ள அளவுகடந்த பெருங் காதலினல் பித்தனைப் போன்றவர். அடியார்களுடைய அற்பமான உடல் பொருள்களுக்குப் பதிலாக ஒப்புயர் வற்ற தம்மையே அளிப்பதனுலும் பித்தனைப் போன்றவர். பிறை சூடி அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைத் தகுதி கருதாது கை தூக்கி ஆளும் இயற்கையைப் பிறை சூடிய கதையில் காண்க. பெருமானே - எல்லா உயிர்களையும் தம் உடைமையாகக் கொண்டவர். இதில் ஆண்டான் அடிமைத் திறம் காண்க. அருளாள - அருளினல் ஆள் கின்றவன் என்னலுமாம். பித்தனுனபடியினுல் பிறை சூடினுன் ; ஆண்டான் அடிமை உறவினுல் அருள் புரிகிருன். மனத்துள் வைத்து (எழுந்தருளி) எத்தாலும் மறவாது நினைக்கச் செய்வதும் அருளே. தடுத்தாட் கொண்டு காட்சி தந்து அருளியதால் பண்டைக்கயிலாய வாழ்க்கை நினைவுவர 'ஆளாய் இனி அல்லேன் எனல்' இயலாது என்கிருர்.

2. 'இறை போதும் இகழ்வன்போல் யானே'

வெய்தாய வினைக்கடலில் தடுமாறும் உயிர்க்கு
மிகஇரங்கி அருள்புரிந்து வீடுபே(று) ஆக்கம்
பெய்தானைப் பிஞ்ஞகனை மைஞ்ஞ்விலுங் கண்டத்(து)
எண்டோளெம்பெருமானைப் பெண்பாகம் ஒருபால்
செய்தானைச் செக்கர்வான் ஒளியானைத் தீவாய்
அரவாடு சடையானைத் திரிபுரங்கள் வேவ
எய்தானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே.
38. 7.

(உயிர்களை மீண்டும் மீண்டும் பிறவியில் புகுத்து வதனுல்) கொடியதாகிய (புண்ணியம் பாவம் எனப்படும்

இரு) வினைக் கடலில் (கரை காண அறியாது) தடுமாறு கின்ற உயிர்களுக்கு (இயல்பாகிய) கருணையினால் மிகவும் இரங்கி அருள் செய்து, முத்தி பெறுதலாகிய பெருஞ் செல்வத்தைத் தருபவனும், (தீமையை) அழிப்பவனும் (உலகை அழிக்க வந்த ஆலாலவிடத்தை அருளால் உவந்து ஏற்றுத் தங்குவித்தலினாலே) கருநிறம் பொருந்திய திருக்கழுத்தையும் எட்டுத் திருக்கரங்களையும் (உடைய) எந்தலைவனும், (தன் திருமேனியில்) ஒரு பாதியை (சத்தி யாகிய) பெண்ணின் பாகமாகச் செய்து கொண்டவனும், அந்திக் காலத்துச் செவ்வானம்போல (இனிய திருமேனி) ஒளியுடையவனும், தீப்போலும் விடம் பொருந்திய வாயை யுடைய பாம்பு (படமெடுத்து) ஆடப் பெற்ற சடையை உடையவனும், ஆகாயத்திலே திரிகின்ற அசுரர்களுடைய மூன்று நகரங்கள் வெந்தொழியும்படி (தன் புன்னகை யைச்) செலுத்தி அழித்தவனும், கரையை அழிக்கின்ற கெடிலநதியின் வடபால் உள்ள (திருவதிகை) வீரட்டானம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமான எம்பெரு மானை ஒரு கணப்பொழுதும் நான் மறந்து அலக்ஷியம் செய்வேனோ?

கடலைச் சித்தமாகவும், வினைகளை விருத்திகளாகவும் கொள்வது யோக நூல் மரபு. இவைகளே பிறப்பிறப் புக்குக் காரணமாம். இன்னாததாகிய விஷத்தைத் தான் உவந்து உண்டு இனியதாகிய அமுதத்தை உலகுக்கு அளிப்பது இறைவனுடைய இயல்பு என்பதைத் திருநீல கண்டம் விளக்குகிறது. திரிபுரம் எரித்தல் என்பது அசுரர் போலத் தீங்கிழைக்கும் உட்பகையாகிய முக்குணம் மும் மலம் மூவுடல் போன்றவைகளையும் அழித்து அருள் செய் தலைக் குறிக்கும். "இகழ்வன் போல்"—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருத்தொண்டு செய்த திருவதிகையை மிதித் தற்கு அஞ்சி அருகிலிருந்த சித்திவடமடத்தில் புகுந்து நித் திரை செய்கையில் சிவபெருமான் ஒரு விருத்தப் பிராமண ராக வந்து அவருடைய தலையைத் தமது காலால் தீண்ட,

வந்தவர் இவறவன் என்பதை அறியாது கோபித்து இகழ்ந்ததைக் குறிக்கிருர்.

3. 'சிவக்கொழுந்தினைச் சென்றடை மனனே'

பிணிகொள் ஆக்கை பிறப்பிறப் பென்னும்
இதனை நீக்கி ஈசன் திருவடி யிணைக்காள்
துணிய வேண்டிடிற் சொல்லுவன் கேள்நீ
அஞ்சல் நெஞ்சமே வஞ்சர்வாழ் மதில் மூன்(று)
அணிகொள் வெஞ்சிலை யால்உகச் சீறும்
ஐயன் வையகம் பரவிநின் றேத்தும்
திணியும் வார்பொழில் திருத்தினை நகருள்
சிவக்கொழுந்தினைச் சென்றடை மனனே. **64. 2**

(பல) நோய்களைக் கொண்டதாகிய இவ்வுடல் பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெருந் துன்பங்களை நீக்கி எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு ஆளாகும் வகையை (நீ) துணிவாகக் கொள்ள விரும்பின் (அதற்கு நான் ஒன்று) சொல்வேன் கேள்; (என்) நெஞ்சே; நீ இது நம்மால் இயலாததென்று) அஞ்சாதே; வஞ்சகரான அசுரர் (மூவர்) வாழ்ந்து திரியும் கோட்டைகள் மூன்றும் அழிய, அழகைக் கொண்ட (பொன் மயமான) கொடிய (மேரு மலையாகிய) வில்லாலே கோபித்து அழித்த தலைவர்கள் ஆகிய, உலகத்தார் புகழ்ந்து நின்று துதிக்கும் அடர்ந்த பெரிய சோலைகளையுடைய திருத்தினை நகருள் (எழுந்தருளிய) சிவக்கொழுந்தீசனைப் போய் (தஞ்சமென்று) அடைவாயாக என் மனமே.

உடற்பிணி நீங்கச் சில பச்சிலைக் கொழுந்துகள் உதவுவதுபோலப் பிறவியாகிய பெரும்பிணி நீங்கச் சிவக் கொழுந்து உதவுதல் உற்று நோக்கற்பாலது. வஞ்சர் வாழ்மதில்....உகச்சீறும் - மும்மலங்களால் பிறப்பிறப்புக் களைக் கருணையால் ஒழித்தல் இதன் குறிப்பாகும். சிவக் கொழுந்து - சிவனைக் கொழுந்தென்றமை மென்மை இனிமை அழகு விரும்பப்படும் தன்மைபற்றி.

4. 'ஐயனை......கண்டு கொண்டேன்'

வரும்பெரும் வல்வினை யென்றிருந் தெண்ணி
வருந்தலுற் றேன்மற வாமனம் பெற்றேன்
விரும்பியென் மனத்திடை மெய்குளிர்ப் பெய்தி
வேண்டிநின் றேதொழு தேன்விதி யாலே
அரும்பினை அலரினை அமுதினைத் தேனை
ஐயனை அறவனென் பிறவிவேர் அறுக்கும்
கரும்பினைப் பெருஞ்செந்நெல் நெருங்கிய கழனிக்
கழுமல வள நகர்க் கண்டுகொண் டேனே. 58. 6.

(பிறப்புக்குக் காரணமாகிய) பெரிய கொடிய வினைகள் (விடாது தொடர்ந்து) வருமே என்று (நிதானமாக) இருந்து நினைத்து வருந்தலுற்ற நான், (பெருமானருளால் அவனை என்றும்) மறவாத மனத்தைப் பெற்றேன். காதல் கொண்டு என் மனத்திடைத் தியானித்து (அந்த ஆனந்தத்தால்) உடம்பு முழுதும் குளிரப்பெற்று (உன்னையே) வேண்டி நிலையாகத் தொழுதேன் ; (உனது) அருளாலே (தொழுவார்க்கு மனத்திடையே முதலில்) அரும்பாகி(த் தோன்றி, பின்பு விரிந்த) மலராகி, அமுதம்போல் இனித்து, (தன்னிடத்துப் பக்தி வெறியினைத் தரும்) தேனும் ஆகிய தலைவனும், தரும சொரூபியும், என் பிறவி(யாகிய செடியின்) வேரை அறுக்கும் (எனக்கு மிகவும் இனிய) கருப்பஞ்சாறுகிய வனுமான எம்பெருமானை, ஓங்கி வளர்ந்த செந்நெற் பயிர்கள் அடர்ந்த வயல்களையுடைய திருக்கழுமலமென்னும் வளம் மிக்க ஊரிலே நான் கண்டுகொண்டேன்.

கண்டு கொண்டேன் - சம்பந்தப் பெருமானது திரு அவதாரத் தலமாகிய சீகாழியை மிதித்தற்கு அஞ்சிச் சுந்தரர் அதன் புறஎல்லையில் ஊரை வலம் வரும்போது, சிவபெருமான் காட்சியருளியதைக் குறிக்கிறது. அரும்பினை........கரும்பினை - வல்வினை வரும் என்று வருந்தலுற்றபோது, இறைவனைப் பற்றிய நினைவு அரும்பியது;

மறவா மனம்பெறலும், அது அலர்ந்தது; விருப்பம் எழுந்ததும், அது அமுதமாயிற்று; மனத்திடைத் தியானிக்க ஆனந்தம் பொழிந்து மெய் குளிர்ப்பித்தலின், தேனுயிற்று. இறைவனையே வேண்டியது, அவன் ஐய னுகிய அறவனுதலின்; அவனை நிலையாக எண்ணியது, பிறவி வேரறுக்கப்படுதலின்; அவனைத் தொழுதல் (அதாவது, இனிய தொண்டுகளைச் செய்தல்) அவன் கரும்பு போன்றவனு யிருத்தலின்.

5. 'அடியார்க்கும் அடியேன்'

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
பரமனையே பாடுவார் எல்லார்க்கும் அடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க் கடியேன்
முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் கம்மானே. **39. 10.**

(சிவ) பக்தர்களாய் (சிவ பெருமானை) வழிபடுவோர் எல்லார்க்கும் (நான்) அடிய்வன். பரம்பொருளாகிய அவனையே பாடிப் புகழ்வார் எல்லார்க்கும் (நான்) அடியவன். (பிறக்க முக்தி தரும் தலமாகிய) திருவாரூரிலே பிறந்தவர் எல்லார்க்கும் (நான்) அடியவன். காலை, நண்பகல், மாலை என்னும் முக்காலங்களிலும் (பெருமா னது) திருமேனியைத் தொட்டு (அபிடேகம் அருச்சனை முதலான செய்யும் பேறுடையராகிய) ஆதி சைவர்க்கும் (நான்) அடியவன். பெருமை மிக்க திருநீற்றைப் பூசிய முனிவர்களுக்கும் (நான்) அடியவன். (தமிழ் நாட்டுக்கு அப்புறத்திலும் இறைவனடியை அடைந்த பெரியாருடைய அடியவர்க்கும் நான் அடியவன். நம்பியாரூரனுகிய யான்

திருவாரூரின் பெருமானுக்கு எப்போதும் அடிமையே (என்பது சொல்லாமலே அமையும்).

"திருத்தொண்டத் தொகை" என்ற இப்பதிகம் நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிய திருவந்தாதிக்கும், சேக்கிழார் சுவாமி அருளிய பெரிய புராணத்துக்கும் மூலம்.

6. 'அட்டித்தரப் பணியே

நீள நினைந்தடியேன் உனைநித்தலுங் கைதொழுவேன்
வானள கண்மடவாள் அவள்வாடி வருந்தாமே
கோளிலி எம்பெருமான் குண்டையூர்ச் சிலநெல்லுப்
பெற்றேன்
ஆளிலை எம்பெருமான் அவைஅட்டித் தரப்பணியே. **20. 1.**

(உமது அடியவனாகிய நான் உம்மை நெடுக) நினைத்துத் தினந்தோறும் (விடாது) முறையாகத் தொழுவேன். (ஆடவர் நெஞ்சை அறுத்தலின்) வாள் போலும் கண்களையுடையவளாகிய அப்பரவை (பசியால்) வாடி வருந்தா வண்ணம், திருக்கோளிலியில் எழுந்தருளிய எம்பெருமானே, குண்டையூரில் உமது அருளால் சிறிது நெல்லைப் பெற்றுள்ளேன். அதனைத் திருவாரூரிற் கொண்டு சேர்க்க ஆள் இல்லை. எம்பெருமானே, அதனைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கக் கட்டளையிட்டருளுவீராக.

7. 'உகவீராகிலும் உகப்பன்'

ஐவாய் அரவினை மதியுடன் வைத்த
அழகா அமரர்கள் தலைவா
எய்வான் வைத்ததோர் இலக்கினை அணைதர
நினைந்தேன் உள்ளமுள் ளளவும்
உய்வான் எண்ணிவந் தும்மடி அடைந்தேன்
உகவீ ராகிலும் உகப்பன்
நைவான் அன்றுமக் காட்பட்ட தடியேன்
நாட்டியத் தான்குடி நம்பி **15. 7.**

(ஐம்பொறிகள் போன்ற) ஐந்து வாய்களை (தலைகளை) உடைய கொடிய பாம்பை (அதனால் விழுங்கப்படும் பகைமை பொருந்திய) சந்திரனுடனே (நின் பெருமை தோன்றத்) திருமுடியிலே வைத்துள்ள அழகனே, தேவர்கள் தலைவனே, (அம்பால்) எய்வதற்கு (வைத்த தொரு குறிபோல நான் அடைவதற்கு என் மனத்தில்) வைத்துள்ள ஒரு குறியை (முத்தியை) அடைவதற்கு நினைத்தேன், என்னுள்ளத்தால் முடியுமளவும். (அவ்வாறு அந்த இலக்கினை அடைந்து நான்) கடைத்தேறக் கருதி வந்து உம்முடைய திருவடிகளை(ப் பற்றுக) அடைந்தேன். நீர் என்னை விரும்பீராகிலும் (நான் உம்மை விடாது) விரும்பி வருவேன். (நீர் அன்று என்னைத் தடுத்து ஆட் கொண்டபொழுது என்னிடத்து உண்டாக்கிய) மனக் கசிவால் அன்றோ உமக்கு அடியேன் ஆளானது? திரு நாட்டியத்தான்குடியில் எழுந்தருளிய நம் பெருமானே.

8. 'கல்லியல் மனத்தைக் கசிவித்துக் கழலடி காட்டி'

நல்லிசை ஞானசம் பந்தனும் நாவினுக்
    கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை
சொல்லிய வேசொல்லி ஏத்துகப் பானைத்
    தொண்ட னேன்அறி யாமை அறிந்து
கல்இயல் மனத்தைக் கசிவித்துக் கழலடி
    காட்டிஎன் களைகளை அறுக்கும்
வல்லியல் வானவர் வணங்கநின் றானை
    வலிவ லந்தனில் வந்துகண் டேனே. 67. 5.

நல்ல புகழையுடைய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை யாரும், திருநாவுக்கரசரும் (தமது பத்திமேலீட்டாலே) பாடிய நல்ல தமிழ்ப் பாமாலைகளிலே சொல்லியவற்றையே சொல்லித் துதித்தலை விரும்பி (ஏற்பவனும்) அடியவனாகிய (எனது) அறியாமையைத் தெரிந்தும், கல்லின் தன்மையை

உடைய (கடினமான) என் மனத்தை இளகச் செய்து, வீரக்கழலை அணிந்த, (எவனும் காணுதற்கரிய) தனது திருவடிகள் (வலிய வந்து எனக்குக் காட்டியும், என் தலைமேல் சூட்டியும்) என் பாசங்களை வேரறுத்தவனும், (அமுதம் உண்டதினால்) வலிய தன்மையை உடைய தேவரும் வணங்கும் வண்ணம் (மேம்பட்டு) நிற்பவனும் (ஆன பெருமானை) திருவலிவலத்திலே வந்து (நான்) கண்டுகொண்டேன்.

9. 'சிவலோகம் ஆள்வதற்(கு) ஐயுற வில்லையே'

தம்மையே புகழ்ந்(து) இச்சை பேசினும்
சார்வினும் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்மை யாளரைப் பாடாதே எந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மை யேதரும் சோறும் கூறையும்
ஏத்தலாம்இடர் கெடலும் ஆம்
அம்மையேசிவ லோகம்ஆள்வதற்(கு) யாதும்
ஐயுற வில்லையே. 34. 1.

தம்மையே (மிகுதியும்) புகழ்ந்து இச்சகமாகப் பேசினாலும், (எப்போதும்) தம்மை அடுத்திருந்தாலும் (உண்மைத்) தொண்டருக்குச் சிறிதும் தரமாட்டாத பொய்ம்மையுடைய (அற்ப) மானுடரைப் பாடாமல், என்னப்பன் (எழுந்தருளிய) திருப்புகலூரைப் (பணிந்து) பாடுங்கள், புலவர்களே. அவ்வாறு பாடினால், இம்மையிலே (வேண்டுவனவாகிய நல்ல) உணவும் (சிறந்த) உடையும் அவன் தருவான். (இவ்வகையால் இறைவனைத்) துதித்தலும் ஆகும், அதனால் துன்பங்களையெல்லாம் போக்கிக் கொள்ளலும் ஆகும். மறுமையிலே சிவலோகத்தை நம்முடையதாக (அவனருளால் உரிமையுடன்) ஆளுவதற்கும் சிறிதும் ஐயமில்லை.

10. ‘உய்வகை அருளாய்’

நரைப்பு மூப்பொடு பிணிவரும் இன்னே
நன்றி யில்வினை யேதுணிந் தெய்த்தேன்
அரைத்த மஞ்சள தாவதை யறிந்தேன்
அஞ்சி னேன்நம னாரவர் தம்மை
உரைப்பன் நானுன் சேவடி சேர
உணரும் வாழ்க்கையை ஒன்றறி யாத
இரைப்ப னேனுக்கோர் உய்வகை அருளாய்
இடைம ருதுறை எந்தை பிரானே. 60. 2.

நரைப்பும் (நரைப்பை அறிகுறியாகக் கொண்ட) கிழத்தனமும், (எப்போதும் வருதற்குரிய) நோயும் விரைவிலே வரும். (இது தெரிந்தும் இதுவரை நான்) நன்மையில்லாத செயல்களையே துணிந்துசெய்து சலித்தேன். (என் வாழ்க்கை) அரைப்பட்ட மஞ்சளைப்போல் (அவலம்) ஆனதை அறிந்தேன். (ஆதலால்) இயமனுருக்கு அஞ்சுகின்றேன். (இவ்வாறு பல முறை வாயாற்) சொல்லுகின்றேன் நான். (ஆனல் அவ்வாறு அஞ்சாவண்ணம்) உன்னுடைய செம்மையான திருவடிகளைச் சேர்தற்கு (மெய்) உணர்வுடைய (திருந்திய) வாழ்க்கையை ஒரு சிறிதும் அறியாத (வீண் வாய்ச் சொற்களால்) இரையும் எனக்குக் கடைத்தேறும் (ஓர்) உபாயத்தை அருளிச் செய்வாயாக, திருவிடைமருதூரிலே யெழுந்தருளிய என் தந்தையாகிய பெருமானே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆண்டவனுல் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டு அவனை எப்போதும் மறவாத சிந்தையினராயினும், உலகத்தார்களின் மனநிலையைக் கண்டு, அவர்கள் அவலமாகும் தன்மைக்கு இரங்கி, அவ்வுலகத்தார் உய்யும்படி உபதேசிக்கிருர். அரைத்த மஞ்சளை உடனே உபயோகிக்காவிட்டால் பயனிலதாகும். சரீரம் நல்ல நிலைமையில் இருக்கும்போதே நாளைக்கென்று தள்ளி வைக்காமல் ஆண்டவனுடைய திருவடிகளை அடைய முயலவேண்டும்.

11. 'கடைமுறை உனக்கே பொறையானேன்'

அழிப்பர் ஐவர் புரவுடையார்கள்
ஐவ ரும்புர(வு) ஆசற ஆண்டு
கழித்துக் காற்பெய்து போயின பின்னைக்
கடைமு றைஉனக் கேபொறை யானேன்
விழித்துக் கண்டனன் மெய்ப்பொருள் தன்னை
வேண்டேன் மானுட வாழ்க்கை யீதாகில்
இழித்தேன் என்றனக்(கு) உய்வகை அருளாய்
இடைம ருதுறை எந்தை பிரானே. 60. 5.

என் மனமாகிய நிலத்துக்கு ஆட்சி உடையவரான ஐவர் (ஐம்பொறிகள்) அந் நிலத்தையே அழிக்கின்றனர். அவ் ஐவரும் (அந்) நிலத்தை (தமது) பற்று அற ஆண்டு கழித்து (இனிப் பயனில்லையென்று அங்கு நின்றும்) கால் வாங்கிப் போனபின் (மனம் செயலற்றபின்) கடைசியாக (உன்னை அடைந்து என்னைக் காக்கும் பொறுப்பை உன் மேல் ஏற்றி) உனக்கே சுமையானேன். (என் மனக்கண்) விழித்து (உண்மைப் பொருளாகிய உன்னைக்) கண்டேன். மனித வாழ்க்கை இத்தன்மையதாயின் (இதனை நான் இனிச் சிறிதும்) விரும்பேன். (இதனை) இகழ்ந்தேன். (ஆதலால் எனக்குக் கடைத்தேறும் வகையை அருளிச் செய்வாயாக. திருவிடைமருதூரிலே யெழுந்தருளிய என் தந்தையாகிய பெருமானே.

இளமையிலே, மனம் வலிமை யுள்ளபோதே, அதனைப் புலன்கள் வழிச் செல்லவொட்டாது தடுத்து உன்பால் திருப்புவதே முறை; ஆயினும் அவ்வாறு செய்யாது, மனம் அலைப்புண்டு சோர்ந்தபின் உனை யடைந்து உனக்குப் பாரமானேன் என்றார். உலகத்தாரது இயல்பைத் தம்மேல் ஏற்றிக் கூறியது.

12. 'என்றும் தொலேயாச் செல்வம்'

இலேயால் அன்பால் ஏத்தும் அவர்க்கு
நிலேயா வாழ்வை நீத்தார் இடமாம்
தலேயால் தாழும் தவத்தோர்க் கென்றும்
தொலேயாச் செல்வச் சோற்றுத் துறையே. 94. 9.

(இலகுவாகக் கிடைக்கும்) பச்சிலேயால் அன்போடு (அருச்சித்து) துதிக்கும் அடியவர்க்கு, நிலேயில்லாத (இவ்வுலக) வாழ்க்கைப் பற்றை நீக்கியருளுபவரான பெருமான் (அமர்தற்கு) இடமாய், தன்னே (ஒருமுறை) தலேயால் வணங்கும் தவம் உடையவர்க்கு என்றும் அழியாத (முத்திச்) செல்வத்தைத் தரவல்லது திருச்சோற்றுத் துறையாகும்.

ஒப்பிடுக :

பூவும் பெருவிடில் பச்சிலே யுண்டு புனலுண்டு

—பட்டினத்தார்.

13. 'உன்னே யல்லால் இனி யாரை நினேக்கேனே!'

பொன்னுர் மேனியனே புலித்தோலே அரைக்கசைத்து
மின்னுர் செஞ்சடைமேல் மிளிர்கொன்றை அணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே உன்னேயல்லால் இனியாரை நினேக்கேனே. 24. 1.

பொன்னே ஒத்த (சோதி பொருந்திய) திருமேனியுடையவனே, (தாருக வனத்தவர் ஏவிய) புலியின் உரித்த தோலே அரையிலே உடுத்து, மின்னல் போன்ற (ஒளியுடைய) செவ்விய சடையில் (பொன்போல்) ஒளி பிரகாசிக்கும் கொன்றைப் பூவைச் சூடியவனே, (என்றும்) நிலேயான அரசே, பெரிய இரத்தினமே, திருமழபாடியில் (எழுந்தருளிய விலேயில்லா) மாணிக்கமே, (அருட்சக்தியாகிய) உலகமாதா வடிவானவனே, உன்னே அன்றி வேறு யாரை (நான்) நினேப்பேன்!

பொன்னுர் மேனி காணுதற்கினிய வடிவழகையும், புலித்தோலே அரைக்கசைத்தல் சீறிவரும் ஐம்புல வேட்கையை அழிக்கும் திறலேயும், மின்னுர் செஞ்சடை தம்மைச் சார்ந்தாரது மலங்களே நீறுக்கும் செந்தீ போன்ற ஞானத்தையும், கொன்றை (பொன் சொரிவது போன்று, இருத்தலால்) வள்ளல் தன்மையையும், மன்னனுதல் உயிரகளே ஆட்கொள்ளும் பசுபதியான தன்மையையும், மாமணி (எடுத்தாளக்கூடிய) எளிமையையும் (சௌலப்யத்தையும்) மாணிக்கம் பெறுதற்கரிய பரமான தன்மையையும், அன்னேயாதல் பிரியத்தைச் செய்யும் பெருங் கருணேயையும் குறிக்கும். இனி யாரை நினேக்கேனே - பிறர் நினேத்தற்கு ஏதுவாகும் அழகு திறல் ஞானம் வண்மை உரிமை பெருமை பரத்வம் கருணே யாகிய குணங்களனேத்தும் உன்னிடம் உறைதலின்.

ஒப்பிடுக:

அததா ! அரியே ! என்று உன்னே அழைக்க
பித்தா வென்று பேசுகின்ருர் பிறர் என்னே
முத்தே ! மணி மாணிக்கமே ! முளேக்கின்ற
வித்தே ! உன்னே எங்ஙனம் நான் விடுகேனே ! 7. 1. 8.

—திருமங்கையாழ்வார்.

14. ‘பரமாய பரஞ்சுடரே’

கண்ணுய் ஏழு(உ)லகும் கருத்தாய அருத்தமுமாய்
பண்ணுர் இன்தமிழாய்ப் பரமாய பரஞ்சுடரே
மண்ணுர் பூம்பொழில் சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அண்ணு நின்னே அல்லால் இனி யாரை நினேக்கேனே. 24. 5.

ஏழு உலகங்களிலும் (உள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் அறிவைத் தருதலின்) கண்ணுகி, (அவ்வுயிர்கள் எல்லாம்) குறியாகக் கொள்ளுதற்குரிய மெய்ப் பொருளுமாகி, இசை நிறைந்த இனிய தமிழ் மொழியுமாகி, (எவற்றுக்கும்)

மேலாகிய பேரின்ப ஒளியும் ஆனவனே, மண் (வளம்) மிக்க பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த திருமழபாடியுள் (எழுந்தருளிய விலையில்லா) மாணிக்கமே, (மனத்திற்கு) எட்டாதவனே, உன்னையன்றி இனி வேறு யாரை நினைப்பேன்?

அறிவித்தாலன்றித் தானே அறியாத் தன்மையதான உயிர்க்குச் சிவபெருமான் பேரறிவாய் விளங்கி அறிவூட்டுதலின் 'கண்'ணாகியும், அதன் பயனாய் வாழ்க்கையில் குறியாகக் கொள்ளுதற்குரிய அன்பு வடிவான மெய்ப்பொருள் தானே என்பதை உணர்த்துதலின் 'கருத்தாய அருத்த'மாகியும், அன்பு பெருகும்போது அதற்குப் போக்கு வீடாக அதனை வெளியிடுதற்குத் துணையாகும் 'பண்ணார் இன் தமிழா'கியும், அவ்வாறு தமிழ்ப் பண்களால் பாடும்போது நிலையான பேரின்பமயமாதலின் 'பரமாய பரஞ்சுடராகியும் இருத்தலின்', 'இனியாரை நினைக்கேனே' என்றவாறு.

15. 'எம்மையும் ஆளுடையாரே'

தந்தை யாயுல குக்கோர் தத்துவன் மெய்த்தவத்தோர்க்குப்
பந்தமாயின பெருமான் பரிசுடை அவர்திரு வடிகள்
அந்தண் பூம்புனல் ஆனைக் காவுடை ஆதியை நாளும்
எந்தை யென்றடி சேர்வார் எம்மையும் ஆளுடையாரே 75. 4.

உலகத்து உயிர்கட்கு நலத்தைக் கருதலின் தந்தையாய் (நிற்கும்) ஒப்பற்ற (மூல) தத்துவம் ஆனவரும், உண்மைத்தவம் ஆகிய பேரன்பை வளர்க்கும் இயல்புடையவர்களுக்குப் பற்றுக்கோடாகிய தலைவரும், (அளவிலடங்காத மெய்யன்பாகிய) பரிசை (அருளால்) பெற்றவருக்கு (அவர்களை விட்டு நீங்காது நிற்கும்) பெருங் கடவுளும் (ஆன) அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய பூக்களைக் கொண்ட நீர் (வளம் மிக்க) திருவானைக்காவை (இடமாக) உடைய முதற்பொருளை எந்நாளும் 'எம் தந்தை' எனக்

கருதி (அவர்) திருவடிகளை (புகலாக) அடையும் மெய்யடியார் என் போல்வாரையும் ஆட்கொள்பவராவர்.

அறிவுக் கண்ணுல் நோக்குவோர்க்கு இறைவன் நன்மை புரியும் பரம்பொருளாதலின் 'தத்துவன்' என்கிருர். அன்புக் கண்ணுல் நோக்குவோர்க்குத் தலைவியின் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்ளும் குணங்களுடைய தலைவளுதலின் 'ப்ந்தமாயின பெருமான்' என்கிருர். தமக்கென வாழாது இறைவனுக்கென்றே வாழும் மெய்யன்புப் 'பரிசு' பெற்றவர்க்கு அவர்கள் செய்யும் தொண்டுகளை ஏற்கும் இன்பமயமான திருவடிகளை யுடையராதலின் 'அடிகள்' என்கிருர்.

16. 'திருவடிக் கடிமை'

வைத்தனன் தனக்கே தலையுமென் நாவும்
-நெஞ்சமும் வஞ்சமொன் றின்றி
உய்த்தனன் தனக்கே திருவடிக் கடிமை
உரைத்தக்கால் உவமனே ஒக்கும்
பைத்தபாம்(பு) ஆர்த்தோர் கோவணத்தோடு
பாச்சிலாச் சிரமத்தெம் பரமர்
பித்தரே ஒத்(து) ஓர் நச்சில ராகில்
இவரலாது இல்லையோ பிராணுர். 14. 1.

(பெருமான் என்) தலையையும், நாவையும், மனத்தையும் (திரிகரணங்களையும்) தமக்கே பணிசெய்யும் பொருட்டுத் தந்துள்ளார். (அவைகளை நானும்) வஞ்சகம் சிறிதுமில்லாமல் (சிவபெருமான் பணிக்கே) செலுத்தினேன். (அவ்வாறு) அவருக்கே (நான்) திருவடிகளில் அடிமை செய்பவன் என்று (இப்போது) சொல்லுமிடத்து (அது வெறும்) உபசார வார்த்தையாகவே முடியும். படத்தையுடைய பாம்பை (அரை நாணுகக்) கட்டிக்கொண்டு ஒரு கோவணத்துடனே (பித்தர் கோலங்கொண்டு) திருப்

பாச்சிலாச்சிரமத்தில் (எழுந்தருளியுள்ள) எம்முதல்வர், (உண்மைப்) பித்தரைப்போலவே (ஆகி) என் மீது ஒரு சிறிது பற்றும் இல்லாதவராய் நடிப்பின் இவரையன்றி வேறு தலைவர் எவரும் இல்லையோ ?

இவரலாது இல்லையோ பிரானுர் - 'அன்பு நீங்கா அச்சமுடன்' பணிசெய்யும் சுந்தரர் பொருள் வேண்டியும் பெருத காரணத்தால் மனம் புழுங்கித் தமது தோழமை பற்றிய உரிமையால் ஏசித் திருத்தொண்டர் முன்பு நின்று முறையிடுவார் போலக் கூறியது.

17 'நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே'

மற்றுப்பற்றெனக் கின்றிநின்திருப்
பாதமேமனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும்பிறந் தேன்இனிப்பிற
வாததன்மைவந் தெய்தினேன்
கற்றவர்தொழு தேத்தும்சீர்க்கறை
யூரிற்பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவாஉனை நான்மறக்கினும்
சொல்லும்நா நமச்சிவாயவே. 48. 1.

எனக்கு வேறு பற்று (ஒன்றும்) இல்லாமையின் உம் திருவடிகளையே என் மனதத்துள் எப்போதும் தியானிக் கிறேன். (அத்தன்மையை உமது அருளால்) பெற்ற போதே (பக்தி செய்ய) பிறந்தவனுனேன். இனிப் பிறக்காத தன்மையும் கைக்கூடப் பெற்றேன். அறிந்தவர் (எப்போதும்) வணங்கித் துதிக்கும் பெருமையையுடைய, கறையூரைச் சார்ந்த திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியிலே (எழுந்தருளியுள்ள உயிர்களின்) நன்மையை நாடுபவரே, உம்மை நான் மறந்தாலும் நமச்சிவாய என்னும் (உமது) ஐந்தெழுத்தை என் நாக்கு (எப்போதும் மறவாமல்) சொல்லும்.

பாவித்தேன் - இதுவே பிறவிப்பயன் ; பிறந்தேன் - பிறவிப்பயனை அடையாதவரை என்னைப் பிறந்ததாக நினையேன் என்றவாறு ; "பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே" (அப்பர்). பிறவாத... எய்தினேன் - அப்பயனைப் பெற்றபின், பிறக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்கிறார். நற்றவா - நற்றம் (நன்மை) உடையவனே ; 'குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞால நாதனே' (திருமழிசையாழ்வார்). 'சங்கரன்' என்பதன் பொருளைக் குறிக்கின்றது. மறக்கினும் - மறக்கவொண்ணு மையைக் குறிப்பது. சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே - நாமத்தின் இன்சுவையில் பழகிய நா தானே இடையருது கூறுகின்றது என்றவாறு. மற்றுப் பற்றென ....பாவித் தேன் - உன் திருவடிகளை எப்போதும் நினைப்பதின் பயனாக வேறு பற்றுக்கள் அற்றவனானேன் என்னலுமாம்.

ஒப்பிடுக :

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

—குறள்

கற்றவர் தொழுதேத்தும்—

கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்.

—குறள்

மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே - 'வழுக்கி வீழி னும் திருப்பெயரல்லால் மற்று நானறியேன் மறுமாற்றம்' என்பது வேறிடத்து இவருடைய திருவாக்கு.

18. 'மனை வாழும் வாழ்க்கையும் நினைப்பொழி'

பதியுஞ்சுற்றமும் பெற்றமக்களும்
பண்டையரல்லர் பெண்டிரும்
நிதியில்இம்மனை வாழும்வாழ்க்கையும்
நினைப்பொழிமட நெஞ்சமே

மதியம்சேர்சடைக் கங்கையானிடம்
மகிழும்மல்லிகை செண்பகம்
புதியபூமலர்ந்த் தெல்லிநாறும்
புறம்பயந் தொழப்போதுமே. 35. 2.

(நாம் வாழும்) ஊரும், ஊரில் உள்ளாரும், சுற்றத்தாரும், (நாம் மணந்துகொள்ளும்) பெண்டிரும், (அவர்கள் பெற்ற) குழந்தைகளும் (நமக்குப்) பழமையான (அநாதியான) தொடர்புடையவரல்லர். (ஆதலால்) அறியாமை மிக்க மனமே, செல்வத்தோடு மனையில் இருந்து வாழும் இத்தகைய வாழ்க்கையையும் நினைத்தலைவிட்டொழி. (தனது காரணமற்ற கருணையாலே) சந்திரன் தங்கும்படிக் கொடுத்த சடையிலே, கங்கையையும் தாங்கியவனாகிய எம்பெருமான் (தனக்கு) இடமாகக் (கொண்டு) மகிழ்வதும், மல்லிகை, செண்பகம் முதலிய புதிய பூக்கள் மலர்ந்து பகலெல்லாம் (எங்கும்) மணக்கும் (பூஞ்சோலைகளையுடையதும் ஆன) திருப்புறம்பயத் தலத்தை (அன்போடு கண்டு) தொழ (நாம்) போவோம்.

நம்மோடு அநாதியான தொடர்பையுடைய சிவபெருமானை மறந்து, இப்பிறவியில் மட்டும் உண்டான தொடர்பில் ஈடுபடுதல் பேதமை என்றவாறு.

19. ‘அடிகளிவ் வழிபோந்த அதிசயம்’

வடிவுடை மழுவேந்தி மதகரி உரிபோர்த்துப்
பொடியணி திருமேனிப் புரிகுழல் உமையோடும்
கொடியணி நெடுமாடக் கூடலை யாற்றூரில்
அடிகளிவ் வழிபோந்த அதிசயம் அறியேனே. 85. 1.

சோதி மயமான தோற்றத்தையுடைய மழுவாயுதத்தை (வலக்கையில்) தாங்கி, (தாருக வனத்து இருடிகளால் ஏவப்பட்ட) மத யானையின் தோலை (உரித்து)ப் போர்த்துக்கொண்டு திருநீற்றை அணிந்த திருமேனியின்

பாதியிலே பின்னப்பட்ட கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரோடும், (துகிற்) கொடிகள் அழகு செய்யும் பெரிய மாளிகைகளையுடைய திருக்கூடலையாற்றூர்ப் பெருமான் இவ்வழியே என் கண்கள் காண எதிர்வந்த அதிசயம் இன்னவாறென்று அறியேன்.

திருமுதுகுன்றத்துக்குப் போகும் நோக்கங்கொண்ட சுந்தரர் திருக்கூடலையாற்றூரின் வழியே செல்கையில் பெருமான் ஓர் அந்தணர் வடிவுடன் அவர்முன் தோன்றினர். அவரிடம் சுந்தரர் திருமுதுகுன்றுக்கு வழிகேட்க, அவர் இதுதான் திருக்கூடலையாற்றூருக்குப் போகும் வழி என்றுகூறி, வழி காட்டிக்கொண்டு சிறிது தூரம் சென்று பின்பு மறைந்தருளினர். அப்போது சுந்தரர் அந்தணராக வந்தவர் பெருமானென்று அறிந்து அதிசயத்துடன் பாடியது.

20. 'எழு பிறப்பும் எங்கள் நம்பி'

சொல்லை நம்பிபொரு ளாய்நின்ற நம்பி
தோற்றம் ஈறுமுதல் ஆகிய நம்பி
வல்லை நம்பி அடியார்க்(கு) அருள் செய்ய
வருந்தி நம்பிஉனக் காட்செய கில்லார்
அல்லல் நம்பிபடு கின்றதென் நாடி
அணங்கொரு பாகம்வைத் தெண்கணம்போற்ற
இல்ல நம்பியிடு பிச்சைகொள் நம்பி
எழுபிறப்பும் எங்கள் நம்பி கண்டாயே. 63. 8.

சொற்களின் வடிவமாகிய நம்பியே, (அவற்றின் பொருளாயும் இருக்கின்ற நம்பியே, (உலகத்தின்) தோற்றம் முடிவு முதலிய எல்லாமாகிய நம்பியே, (எல்லாம்) வல்ல நம்பியே, அடியார்க்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு (அவர்கள் நம்மை நாடி வரவில்லையே என்று) வருந்துகின்ற நம்பியே, அவ்வளவு கருணையனான உனக்கு ஆளாகமாட்டாதவர்களாய் உலகத்தார் (வீணே) துன்பப்

படுவது என்ன காரணம்? நம்பீ, (உயிர்களுக்கு அருள் சுரத்தலையே கருதிச்), சக்தி வடிவாகிய உமாதேவியைத் திருமேனியின் ஒரு பாதியிலே வைத்துக்கொண்டு, மதிக்கத்தக்க சிவ கணங்கள் புகழ, வீடுகள் தோறும் (நீ உண்மையாகவே பிச்சை கேட்பவன் என்று) நம்பி, இட்ட பிச்சையை (அவர்கள் நன்மையின் பொருட்டு) ஏற்றுக்கொண்ட நம்பியே, நீ (இன்றைக்கும் இன்னும்) ஏழு பிறப்புக்களிலும் எங்கள் தலைவனே அன்றோ?

நம்பி - ஆடவரில் சிறந்தவன்; புருஷோத்தமன் முதலாகிய - ஆக்கல் அழித்தல் இரண்டிற்குமன்றிக் காத்தற்கும் மறைத்தற்கும் அருளுவதற்கும் முதற் கடவுள் என்றவாறு. எழு பிறப்பும் எங்கள் நம்பி - 'இற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு உற்றோமே யாவோம்' (ஆண்டாள் திருப்பாவை.)

21. 'அடி வீழுந் திருவினர்'

பேராது காமத்திற் சென்றார்போ
லன்றியே பிரியாது (உ)ள்கிச்
சீரார்ந்த அன்பராய்ச் சென்றுமுன்
னடிவீழுந் திருவி னாரை
ஒராது தருமனார் தமர்செக்கில்
இடும்போது தடுத்(து) ஆட்கொள்வான்
பேராளர் புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்(து)எம்
பெருமானைப் பெற்றாம் அன்றே. 90. 2.

மீளாது காம வசப்பட்டுச் சென்றவனைப்போல், நீங்காது (வேறொரு நினைவும்) இல்லாமலே தியானித்துப் பெருமை வாய்ந்த மெய்யடியார்களாய் (கோவிலுக்குச்) சென்று (இறைவன்) முன் (அடிவணங்கும் பெறுதற்கு அரிய பக்திச்) செல்வத்தையுடையாரை, (அவர்களது

பெருமையை) ஆராயாமல் யமபடர்கள் (அந்த அடியார்கள் ஒருவேளை நல்ல நெறியினின்று வழுக்கி விழுந்தாலும், அதற்காக அவர்களைச்) செக்கிலிடுதல் முதலிய நரகவேதனைக்கு உட்படுத்த முயலும்போது (அச்செயலைத்) தடுத்து (அடியார்களை அருளால்) 'தன்னைச் சேர்ந்தவனுக்கிக் கொள்ளுபவனுகிய, (தில்லை வாழ் அந்தணராகிய) அடியார்கள் போற்றும் புலியூரில் உள்ள சிற்றம்பலத்தில் ஆடும் எம் சிவபெருமானைப் பெற்றேமல்லவா ?

பேராது காமத்திற்....உள்கி - "விவேகமில்லாதவர்க்கு இந்திரிய சுகப்பொருள்களில் எவ்வாறு இடைவிடாத பிரீதி நிகழுமோ, அதுபோல இடைவிடாத பக்தி உன்மீது எனக்கு உண்டாகி, என் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காதிருக்கட்டும்"—என்று பிரஹ்லாதர் கேட்ட வரம் (விஷ்ணு புராணம்). சீரார்ந்த அன்பர் - தேசினுல் எத்திசையும் விளங்கினுர். 'பேச ஒண்ணுப் பெருமை பிறங்கினுர்' (சேக்கிழார் - திருக்கூட்டச் சிறப்பு). திருவினுர் - கருவிலே திருவுடையார் (நம்மாழ்வார்). ஓராது - வழுக்கி விழினும் மெய்யடியார்கள் போற்றத் தகுந்தவர்களே யாதலையும், தண்டிக்கத் தகுந்தவர்களாகாமையையும் ஆராயாமல் - 'ஒருக்கால் தீய ஒழுக்கமுடையோனுயினும் (வேறென்றையும் நினையாது) என்னையே நினைப்பானுகில், அவனை நல்லானுகவே கருதுதல் வேண்டும்; ஏனெனில் அவன் நல்ல மன உறுதியையுடையவனுவானன்றே ?'—கீதை (9-30). 'திறம்பேல்மின் கண்டீர் திருவடிதன் நாமம், மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் - இறைஞ்சியும், சாதுவராய்ப்போமின்கள் என்றான் நமனுந்தன் தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு.' ஓராது....தடுத்து ஆட்கொள்வான் - உயிர்கள் பிழை செய்யும்போது அதற்கு ஏற்றவாறு தண்டிப்பதே தருமனது நெறியாயினும், மெய்யன்பர்களைத் தன் பெருங் கருணையால் தடுத்தாட்கொள்ளும் திறத்தை வியந்து, தாம் அநுபவத்தில் கண்டவாறு கூறுகிறுர்.

22. 'அவர் நமக்கு இனிய வாறே'

நீற்ருரும் மேனியராய் நினைவார்தம்
உள்ளத்தே நிறைந்து தோன்றும்
காற்ருனைத் தீயானைக் கதிரானை
மதியானைக் கருப்ப றியலூர்க்
கூற்ருனைக் கூற்றுதைத்துக் கோல்வளையா
ளவளோடுங் கொகுடிக் கோயில்
ஏற்ருனை மனத்தினல் நினைந்தபோது
அவர்நமக்(கு) இனியவாறே. 30. 2.

திருநீற்ருல் நிறைந்த திருமேனியுடையவராய் (தம்மை இடைவிடாது) நினைக்கும் அடியவர் மனத் துள்ளே (இன்ப மயமாய்) நிறைந்து தோன்றுபவரும், காற்று, தீ, சூரியன், சந்திரன் முதலியனவாக இருப் பவரும், (தொண்டனுக்காக) யமனை உதைத்து, திருக் கருப்பறியலூரிலே உள்ள கொகுடிக்-கோயில் என்னும் ஆலயத்தில் அழகிய வளைகளையணிந்த உமாதேவியை ஒரு பாகத்து உடையவரும், இடப வாகனத்தையுடைய வருமான எம்பெருமானை மனத்தினலே (பக்தியோடு) நினைக்கும்போது அவர் நமக்கு (எல்லாவகையாலும்) இனியவராயிருக்கும் தன்மை என்ன வியப்பு!

நீற்ருரும் மேனியராய் - மலங்களை எரித்து நீருக்கி யுள்ள தூய்மைக்கு அறிகுறியாகத் திருநீறு பூசியவராய் என்றுமாம்.

23. 'தூளி கொண்டு சூடுமின்'

ஆடுமின் அன்புடையீர் அடிக்காட்பட்ட தூளிகொண்டு
சூடுமின் தொண்டர்உள்ளீர் உமரோ(டு)எமர் சூழவந்து
வாடுமின் வாழ்க்கைதன்னை வருந்தாமல் திருந்தச்சென்று
பாடுமின் பத்தர்உள்ளீர் பழமண்ணிப் படிக்கரையே. 22. 3.

(பெருமானுடைய திருவடிகளிலே) அன்புடையவர் களே, அத்திருவடிகளுக்கு ஆளான (தொண்டருடைய பாத

தூளியில் முழுகுங்கள். தொண்டராக உள்ளவர்களே! உம்மைச் சார்ந்தவரோடு எம்மைச் சார்ந்தவரும் சூழ (கோயிலுக்கு) வந்து (பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே) சூடிக்கொள்ளுங்கள். (தலையால் வணங்குங்கள்) (உலக) வாழ்க்கையிற் பற்றை வாடச் (பற்றறச்) செய்யுங்கள், (அவ் வாழ்க்கையில் உழன்று) வருந்தாதபடி திருந்திய நிலையை அடையும் பொருட்டு, பக்தராயுள்ளவர்களே, திருப்பழ மண்ணிப்படிக் கரைக்குப் போய்ப் பெருமானை (பக்தியோடு) பாடுங்கள்.

ஆடுமின் .... தூளிகொண்டு - 'அரங்கவோ! என்றழைக்கும் தொண்டரடிப்பொடி, ஆட நாம் பெறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னுவதே' (குலசேகரர், பெருமாள் திருமொழி 2. 2.) அடிக்காட்பட்ட தூளிகொண்டு சூடுமின் - சிவபெருமானது திருவடிக்கு அடிமைப்பட்டதற்கு அறிகுறியாகிய திருநீற்றை அணியுங்கள் எனினுமாம். அப்போது 'ஆடுமின்' என்பது 'கூத்தாடுங்கள்' என்பதாகும். 'ஆடுமின்' (கூத்தாடுங்கள்) என்று உடலால் வழிபடுதலையும், 'பாடுமின்' என்று வாக்கால் வழிபடுதலையும், 'சூடுமின்' (மனத்தால் திருவடிகளைப் போற்றுங்கள்) என்று மனத்தால் வழிபடுதலையும் ஆக முக்காரணங்களாலும் வழிபடுதலைக் குறித்தார் என்க.

24. 'மறந்து என் நினைக்கேனே'

வெந்த நீறுமெய் பூசவல் லானை
வேத மால்விடை யேறவல் லானை,
அந்தம் ஆதி அறிதற்(கு) அரியானை
ஆறு அலைந்த சடையானை அம்மானைச்;
சிந்தை என்தடு மாற்றறுப் பானைத்
தேவதேவன் என்சொல்முனி யாதே,
வந்தெனுள் ளம்புகும் வாழ்கொளி புத்தூர்
மாணிக்கத்தை மறந்(து) என் நினைக்கேனே 57.

(தீயிலே குற்றமற) வெந்த திருநீற்றைத் திருமேனி முழுதும் பூச வல்லவனும், வேதமாகிய பெரிய இடபத்தை யேறிச் செலுத்தவல்லவனும், ஆதியையும் அந்தத்தையும் பிறர் அறிய முடியாத தன்மையனும், கங்கையாறு அலேயப்பெற்ற சடையை யுடையவனும் (யாவர்க்கும்) முதல்வனும், என் மனத்திலுள்ள தடுமாற்றத்தை நீக்கு பவனும், தேவதேவனும், எனது (தாழ்ந்த) சொல்லேயும் வெறுக்காமல் (என் வேண்டுகோளின்படி) வந்து என் மனத்துள்ளே புகுகின்ற(வனுமான) திருவாழ்கொளி புத்தூர் மாணிக்க வண்ணனே மறந்து (நான்) வேறெதை நினைப்பேன் !

வெந்த நீறு மெய் பூச வல்லான்—உயிர்களின் மும் மலங்களே அருளெனும் தீயால் நீருக்கி, அதனையே தனது அருளுக்கு அறிகுறியாகப் பூசும் திறலுடையான்.

25. 'அருமறையின் பொருளே'

அருமணியை முத்தினே ஆனஞ்சும் ஆடும்
அமரர்கள்தம் பெருமானே அருமறையின் பொருளேத்
திருமணியைத் தீங்கரும்பின் ஊறலிருந் தேனேத்
தெரிவரிய மாமணியைத் திகழ்தருசெம் பொன்னேக்
குருமணிகள்கொழிந்(து) இழித்(து) கழித்து இழியும் திரைவாய்க்
கோல்வளேயார் குடைந்(து) ஆடுங் கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்
கருமணிகள் போல்நீலம் மலர்கின்ற கழனிக்
கானாட்டு முள்ளூரிற் கண்டுதொழு தேனே. 40. 7.

(விலே மதித்தற்கு) அரிய மாணிக்கமும், (நல்ல) முத்துமானவனும், பசுவினிடத்திருந்து பெறப்படும் பஞ்ச கவ்ய அபிஷேகத்தைக் கொண்டருளும் தேவர் தலேவனும், அரிய வேதத்தின் பொருள் ஆனவனும் (தொண்டர்க்குப் பெருஞ் செல்வமானவனும்) இனிய கருப்பஞ்சாறும் சிறந்த தேனும் (போல மனத்திற்கு) இனியவனும், (யார்க் கும் எங்கும்) காணுதற்கரிய பெரிய இரத்தினமும்

விளங்குகின்ற மாற்றுயர்ந்த பொன்னும் போன்றவனுமான எம்பெருமானை (மலையினின்றும்) ஒளி பொருந்திய மணிகளைக் கொழித்துக்கொண்டு இறங்கிச் சுழித்துக்கொண்டு ஓடுவதால் (உண்டாகும் சிறு) அலைகளையுடைய நீரிலே அழகிய வளையல்கள் அணிந்த பெண்கள் முழுகி நீராடுகின்ற கொள்ளிடத்தின் (தென்) கரையில் (உள்ள) நீலமணிகள்போல நீலோற்பலப் பூக்கள் மலர்கின்ற வயல்களையுடைய திருக்கானாட்டு முள்ளூரிலே (நேரில்) கண்டு வணங்கப் பெற்றேன்.

கண்டு - திருக்கானாட்டு முள்ளூருக்குள்ளே வரும்போதே பெருமான் எதிரில் காட்சி அளிக்கக்கண்டு கனிவோடு பாடியதைக் குறிக்கிறது. அருமணியை........ பொருளை சிவபெருமானது கிட்டுதற்கரிய பெருமையையும், திருமணியை....பொன்னை - தமக்கு அப்பெருமான் அருளால் பேரின்பந்தரும் தன்மையையும் குறிப்பன.

26. 'வைத்த உள்ளம் மாற்ற வேண்டா'

மத்த யானை யேறி மன்னர் சூழவரு வீர்காள்
செத்த போதில் ஆருமில்லை சிந்தையுள் வைம்மின்கள்
வைத்த வுள்ளம் மாற்ற வேண்டா வம்மின் மனத்தீரே
அத்தர்கோயில் எதிர்கொள்பாடியென்ப(து) அடை
வோமே. 7. 1.

மதங்கொண்ட (ஆண்) யானைமீது ஏறி, சிற்றரசர் (உம்மைச்) சூழ (பெருங்களிப்போடும்) பவனிவருகின்றவர்களே, நீவிர் இறக்கும் போதில் உமக்கு இவர்களில் ஒருவரும் இல்லா தொழிகின்றனர். (இதனை) மனத்தில் வையுங்கள். (பெருமானை அடையும்) விருப்பமுடையவர்களே, (இவ்வுண்மையை) வைத்த (உங்கள்) உள்ளத்தை (மீண்டும் உலக வாழ்க்கையில் புகும்படி) மாற்றவேண்டாம். (அது மாறு முன்பே) வாருங்கள்; நம் தந்தையாரின் திருக்கோயிலாகிய திருவெதிர்கொள்பாடி என்பதை (நாம்) போய் அடைவோம்.

வைம்மின்கள் - இறைவனைச் சிந்தையில் வைம்மின்கள் எனினுமாம். அடைவோம் - அடைந்து, நமது சித்தம் இறைவன்மீது நிலைக்கப்பெறுவோம் என்க.

27. 'ஏத்தா திருந்தறியேன்'

ஏத்தா திருந்தறியேன் இமையோர்தனி நாயகனே
மூத்தா உலகுக்கெல்லாம் முதுகுன்றம் அமர்ந்தவனே
பூத்தா அருங்குழலாள் பரவையிவள் தன் முகப்பே
கூத்தா தந்(து) அருளாய் கொடியேன்இட் டளங்கெடவே.
25. 9.

தேவர்களுக்கெல்லாம் (ஒப்பும் மேலும் அற்ற) தனியான தலைவனே, எல்லா உலகத்துக்கும் முந்தியவனே, திருமுது குன்றத்தில் விரும்பி எழுந்தருளியவனே, (அம்பலக்) கூத்தனே, இதுவரை நான் உன்னை ஒரு பொழுதும்) துதியாமல் இருந்தறியேன். (இதனை நீ அறிவாய்) பூவைச் சூடிய கூந்தலையுடையவளாகிய இப்பரவையின் (கண்) முன்னே கொடியவனாகிய எனது துன்பந் தீரும் வண்ணம் (பொருளைத்) தந்தருள்வாயாக.

இருந்து அறியேன் - பராமுகமாய் இருந்து அறியேன். பரவை யிவள் ...... தந்தருள்வாய் – திருமுதுகுன்றிலே பெருமான் சுந்தரருக்கு அளித்த மிக்க பொன்னை அவரது கட்டளைப்படி மணிமுத்தாநதியில் இட்டபின் திருவாரூரிலே பரவையார் முன்பு அதைக் குளத்திலிருந்து எடுக்க முயல, அப்போது, பொன் அகப்படாமையால், பரவையார் நகை செய்தபோது, அவள் எதிரே பொன் திரளைக் காட்டுமாறு வேண்டினதைக் குறிக்கிறது.

28. 'நமக்கு அடிகளாகிய அடிகளே'

வந்துசொல்லுமின் மூடனேனுக்கு வல்லவா
நினைத்(து) ஏத்துவீர்
வந்தசாயினை அறிவரோதம்மை
வாழ்த்தினர்கட்கு நல்லரோ

புந்தியால்உரை கொள்வரோ அன்றிப்
பொய்யில் மெய்யுரைத்(து) ஆள்வரோ
அன்றியேமிக அறவரோ நமக்(கு)
அடிகளாகிய அடிகளே. 67. 6.

பெருமானை வல்லபடி தியானித்துத் துதிக்கும் அன்பர்களே, (பெருமான் தம் அடியவர்க்கு) நேரும் தளர்ச்சியை அறிவாரோ? தம்மைத் துதிப்பவர்க்கு நல்லவராய் அருள் புரிவாரோ? தமது திருவுள்ளத்தில் (எமது புன்) மொழிகளை ஏற்றுக் கொள்வாரோ? (அது) அன்றியும் (எம்மை ஆட்கொள்ளும் வகையில்) பொய்படாத மெய் சொல்லி (தவறுமல்) ஆட்கொள்வாரோ? இவையொன்றும் செய்யாமல் (நமக்குத்) தலைவராகிய பெருமான் (கருமப் பயன்படி ஆகுக என்றிருக்கும்) தரும வடிவினரோ? (நீங்கள்) வந்து (ஒன்று மறியாத) மூடனாகிய எனக்கு இவற்றைச் சொல்லுங்கள்.

29. 'மறந்து என் நினைக்கேனே'

கற்ப கத்தினைக் கனகமால் வரையைக்
காம கோபனைக் கண்ணுத லானைச்
சொற்ப தப்பொருள் இருள்அறுத்(து) அருளுந்
தூய சோதியை வெண்ணெய்நல் லூரில்
அற்பு தப்பழ ஆவணங் காட்டி
அடியனு வென்னை ஆளது கொண்ட
நற்ப தத்தை நள்ளா றனை அமுதை
நாயினேன் மறந்(து) என்நினைக் கேனே. 68. 6.

(அடியார் வேண்டுவதைத் தருதலிற்) கற்பக மான வனும், பெரிய பொன் மலையாகிய மேருவைப் போன்ற பொன்மேனியுடையவனும், தன்னை எதிர்த்த காமனைக் கோபித்து எரித்தவனும், நெற்றிக்கண்ணையுடையவனும், வேத மந்திரங்களின் உட்பொருளாகிய (அஞ்ஞான) இருளை நீக்கி அளித்தருளத்தக்க பரிசுத்தமான சோதி

வடிவானவனும், திருவெண்ணெய் நல்லூரில் (அன்று) அதிசயமான பழைய (அடிமை) ஓலையை (பிரமாண மாகக்) காட்டி ஆட்கொண்ட உயர்ந்த பதமானவனும், திருநள்ளாற்றில் எழுந்தருளியவனும், (அன்பர்க்கு) அமிர்தமாயிருப்பவனும் (ஆகிய) பெருமானை நாய்போற் கடைப்பட்ட நான் மறந்து (வேறு) எதை நினைப்பேன்! (ஒன்றையும் நினையேன்).

தம்மை அருளால் ஆண்ட வரலாற்று முறையைக் கூறுகிறார். பொன்னும் போகமும் வேண்டியபோது கொடுத்ததைக் குறித்துக் 'கற்பகம்' என்றார். பின்னர் பொன் மயமாயும், இன்ப மயமாயும் உள்ள திருவடியில் ஈடுபடுத்தியதைக் குறித்து 'கனக மால் வரை' என்றார். பின் அத் திருவடியின் நினைவுக்கு இடையூறான காம நினைவை அகற்றியமையின் "காம கோபனைக் கண்ணுத லானை' என்றார். மறைந்த மன இருளைப் போக்கி உண் மையை அறிவித்தலின் 'இருள்........சோதியாய்' என்றார். அனைத்திற்கும் அடியாகத் தம்பால் பேரன்பு கொண்டு தடுத்தாண்டதை 'அற்புதப்....நற்பதத்தை' என்றார். அருளால் தமக்குப் பிறப்பு ஒழிந்தமையைக் குறிக்க 'அமுதே' என்றார்.

30. 'எளி வந்த தூதன்'

மாதினுக்(கு) உடம்(பு) இடங்கொடுத் தானை
மணியி னைப்பணி வார்வினை கெடுக்கும்
வேத னைவேத வேள்வியர் வணங்கும்
விமல னைஅடி யேற்(கு) எளிவந்த
தூதனைத் தன்னைத் தோழமை அருளித்
தொண்டனேன் செய்த துரிசுகள் பொறுக்கும்
நாத னைநள் ளாறனை அமுதை
நாயினேன்மறந்(து) என் நினைக்கேனே. 68. 8.

உமாதேவிக்கு (தன்) உடம்பின் இடப்பாகத்தை அன்பினுல் (இடமாகக்) கொடுத்தவனும், மாணிக்க மணி போன்றவனும், (தன்னைப்) பணியும் பக்தருடைய அஞ்ஞான இருளினைத் தொலைக்கத்தக்க ஞான ஒளியான வனும், வேதத்திற் கூறப்படும் யாகம் (முதலிய கருமங்களைச்) செய்வோர் (வேத மந்திரத்தால்) வழிபடு தற்குரிய குற்றமற்றவனும், (தனது) அடியவனுன எனக்கு (தன் கருணையாலே) எளிய தூதனுகியவனும், தன்னையே எனக்குத் தோழனுகத் தந்தருளி, தொண்டனுகிய நான் செய்த அபராதங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் தலைவனும், திருநள்ளாற்றில் எழுந்தருளியவனும் (மனத்துக்கினிய) அமிர்தம் போன்றவனும் (ஆகிய பெருமானை) நாய்போற் கீழ்ப்பட்ட நான் மறந்து வேறென்ன நினைப்பேன் !

வேத வேள்வியர் வணங்கும் விமலனுன மிகப் பெரியோன் தடங்கருணையால் தமக்குத் தூதாக வந்த எளிமையை வியக்கிருர்.

31 'ஆர் துணை நீ யலதே'

மையார் கண்டத்தினுய் மதமாவுரி போர்த்தவனே
பொய்யா(து) என்உருயிட் புகுந்தாய் இன்னம் போந்தறியாய்
கையார் ஆடரவா கடவூர்தனுள் வீரட்டத்தெம்
ஐயா என்அமுதே எனக்(கு) ஆர்துணை நீயலதே. 28. 1.

(விடம் தங்கியதனுல்) கரு நிறம் பொருந்திய திருக் கழுத்தையுடையவனே, மதயானையின் தோல் உடுத்திய வனே, (நீ) உண்மையாகவே என் உயிருக்குட் புகுந்தாய்; (என்னேடு கலந்தாய்) அங்கு (நின்றும்) இன்னும் (பிரிந்து) வந்தறிய மாட்டாய் (வெளிவரவில்லை); கையினிடத்தில் ஆடுகின்ற பாம்பையுடையவனே! திருக்கடவூரிலே வீரட்டான் ஆலயத்தில் எழுந்தருளிய எம்முடைய ஐயனே ! எனக்கு அமுதமானவனே ! உன்னையல்லாமல் எனக்கு வேறு யார் துணை யாவார்கள் ?

மையார் கண்டம் - அடியார்களின் குற்றமாகிய நஞ்சையும் அமுதம் போன்று விழுங்கி அவர்களைத் தூயராக்குதற்கு அறிகுறியாம். மதமாவுரி போர்த்தவன் - ஆணவ மலத்தை அடியோடு அழித்தற்கு அறிகுறியாம். புகுந்தாய்........போந்தறியாய் - அடியாரைக் காட்டினும் பன்மடங்கு பெருவிருப்போடு (தன் உவந்த பேருக எண்ணி) உயிருட்புகுந்து கலந்து அனுபவிக்கும் இறைவனது இயல்பைக் குறிக்கின்றது.

32. 'ஏழுமையும் மனக் கினியவன்'

எனக்(கு) இனித் தினைத்தனைப் புகலிடம் அறிந்தேன்
பனைக்கனி பழம்படும் பரவையின் கரைமேல்
எனக்(கு)இனி யவன்தமர்க்(கு) இனியவன் எழுமையும்
மனக்குஇனி யவன்தன(து) இடம் வலம் புரமே. 72. 1.

எனக்கு இனி மேலுக்கு (ஏற்ற ஒரு) புகலிடம் ஆனவனைத் தினையளவு அறிந்துகொண்டேன். (அவன் யாரெனில்) எனக்கு (நினைக்குந்தோறும்) இனிமையானவனும், (அதுபோலவே) தன் அடியவர் யாவர்க்கும் இனியவனும், (இவ்வொரு பிறப்பிலன்றி இன்னும்) ஏழு பிறப்புக்களிலும் (நினைப்பவர்) மனத்துக்கு இனிமை பொருந்தியவனுமாகிய பெருமான்; அவனுக்கு இடமாவது கடற்கரையில் உள்ளதும், பனையின் கனிந்த பழங்கள் (தாமே) உதிர்ந்து கிடக்கும் அழகிய காட்சியை உடையதுமான திருவலம் புரமே.

33. 'பக்தர் சித்தம் பரவிக் கொண்டீர்'

பண்ணுளீராய்ப் பாட்டுமானீர் பத்தர்சித்தம்
 பரவிக் கொண்டீர்
கண்ணுளீராய்க் கருத்தில்உம்மைக் கருதுவார்கள்
 காணும் வண்ணம்

மண்ணுளீராய் மதியம் வைத்தீர் வானநாடர்
மருவி ஏத்த
விண்ணுளீராய் நிற்பது என்னே வேலைசூழ் வெண்
காடனீரே. 6. 4.

இசையில் உள்ளவராய் (அவ்விசையோடு பாடப் படும்) பாட்டும் ஆகியிருக்கின்றீர். பக்தர் மனதில் (நீர்) பரவி இருந்து அதனை (உமதாக்கிக்) கொண்டீர். மனத்தில் உம்மை (விடாது) தியானிக்கிறவர்கள் (கண் ணொளிக்கு உள்ளொளியாய்) (உம்மை) வெளியிலும் காணும்படிப் பூமியிலே சந்திரனைச் சூடியவராய் எழுந் தருளி, கடல் சூழ்ந்த திருவெண் காட்டையுடைய பெரு மானே, (நீர்) கயிலாயத்தவர் நெருங்கி (வந்து) துதிக்கும் வண்ணம் பர உலகத்திலும் உள்ளவரா யிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!

இவ்வுலகத்தவர் புறக்கண்முன் காணும்படிக் காட்சி தந்தருளும் அவ்வளவு எளிய இயல்பினராயிருந்தும், உண்மையில் திருக்கயிலாயத்து நித்தியர்களது பெரு விருப்புக்கும் புகலிடமாய் நிற்கும் நினைப்பிற் கெட்டாப் பெருமையை வியக்கிறார். கண்ணுளீராய்ப் பத்தர் சித்தம் பரவிக் கொண்டீர் - கண் எதிரே நிற்பவர் போன்று அன்பர்களது சித்தத்தில் பரவியிருப்பீர் என்னலுமாம்.

34. 'மனத்தாலும் நினைப்பரியான்'

வானுடையான்பெரி யான்மனத் தாலும் நினைப்பரியான்
ஆனிடை ஐந்தமர்ந் தான்அணுவாகியொர் தீ உருக்கொண்டு
ஊனுடை இவ்வுட லம்ஒடுங்கிப் புகுந் தான்பரந்தான்
நானுடை மா(டு)எம்பிரான் நண்ணும் ஊர்நனி பள்ளியதே.
97. 3.

முக்தர் வாழும் திருக்கயிலாயத்தை யுடையவனும், (மிக்க) பெருமையுடையவனும், மனத்தால் (முழுவதும்) நினைப்பதற்கும் அருமையான தன்மையனும், பசுவினி

டத்தினின்றும் (பெறப்படும்) ஐந்தை (பஞ்ச கவ்யத்தை) விரும்புகின்றவனும், அணுவடியாய்க் குறுகி ஒளியுறுக் கொண்டு மாமிசமயமான இச்சரீரத்தினுட் புகுந்தவனும், உடல் முழுவதும் பரந்திருப்பவனும், நான் பெற்ற செல்வமும் (ஆன) எம்பெருமான் திருவுளங்கொண் டெழுந்தருளிய ஊர் திருநனிபள்ளி ஆகும்.

35. 'பண்ணிடைத் தமிழ் ஒப்பாய்'

பண்ணிடைத் தமிழ்ஒப்பாய் பழத்தினிற் சுவைஒப்பாய்
கண்ணிடை மணிஒப்பாய் கடுஇருட் சுடர்ஒப்பாய்
மண்ணிடை அடியார்கள் மனத்துஇடர் வாராமே
விண்ணிடைக் குருகாவூர் வெள்ளடை நீஅன்றே. 29. 6.

(எம்பெருமானே, நீ) இசையிலே பொருந்திய தமிழை (இசைத் தமிழை) ஒத்து (இனிமையாய்) இருக் கின்றாய். (நல்ல) பழத்தில் (உள்ள) ருசியைப் போன் றிருக்கிறாய். (அஞ்ஞானமாகிய) கொடிய இருட்டுக்கு (அதனைப் போக்கவல்லஞான) சூரியன் போலுள்ளாய். இப்பூமியில் அடியார் மனத்தில் துன்பங்கள் வராதபடிக் காத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தை அளாவிய திருக்குருகா வூரில் வெள்ளடை (யென்ற ஆலயத்திலும்) எழுந்தருளி யிருப்பது நீயே யன்றோ ?

செவிக்கினிய செந்தமிழாய், நாவிற்கு இனிய பழச் சுவையாய், கண்ணிற்கு இனிய கருவிழியாய், புலன்கட்கு மட்டுமின்றி, மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் அறி வொளியாகி, மனத்திற்கும் இனியனாய் இருக்கும் தன்மை யைப் புகழ்கிறார். பயிரை வளர்க்கும் நோக்கமுடையவன் பயிரின் அருகே குடிசை கட்டிக்கொண்டு வாழ்வது போல, பூமியில் வாழும் அடியார்களுக்குத் துயரம் உண் டாகாது காக்கும் பொருட்டுப் பூமியில் கோயில் கொண்டு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதைக் குறிக்கிறார். பசி தாகங்களால் வருந்திய சுந்தரர்க்கு, வரும் வழியில் சிவ

பெருமான் பந்தர் அமைத்து வேதியரது வடிவத்துடன் தண்ணீரும் பொதிசோறும் வைத்துக்கொண்டு வழி பார்த்திருந்து, வந்ததும் அவைகளை நாயனுர்க்கும், கூடவந்த திருத்தொண்டர்க்கும் அன்போடு அளித்து இளைப்பை நீக்கியதை உணர்ந்தபோது ஆதரவு பொங்கப் பாடியது இப்பதிகம்.

36. 'நினைந்தால்...உடனுகி நின்று அருளி'

எங்கே னும்இருந்து (உ)ன் அடியேன் உனை நினைந்தால்
அங்கே வந்(து)என்னேடும் உடனுகி நின்(று) அருளி
இங்கே என் வினையை அறுத்திட்(டு) எனை ஆளுங்
கங்கா நாயகனே கழிப்பாலை மேயானே. 23. 2.

உன் அடியவனுகிய நான் எந்த விடத்திலேனும் இருந்து கொண்டு உன்னை நினைத்தால் (உடனே) அவ் விடத்துக்கு வந்து என்னேடு கூடத் துணையாகி நின்று அருள் செய்து இவ்வுலகத்திலே என்னுடைய கருமத் தொடர்பை வேரறுத்து என்னை ஆட்கொள்ளுகிற கங்கை யின் தலைவனே, திருக்கழிப் பாலையில் எழுந்தருளி யவனே.

இறைவன் வேண்டுவோர்க்கு வேண்டியவற்றை வேண்டும்போதெல்லாம் தவருமல் அருளுகிருர் என்கிற நம்பிக்கையைக் குறிக்கிருர்.

37. 'தாயவளாய்த் தந்தையாகி'

தாயவ ளாய்த்தந்தை ஆகிச், சாதல் பிறத்தல் இன்றிப்
போயக லாமைத்தன் பொன்னடிக்(கு)என்னைப் பொருந்த வைத்த
வேயவ ஞர்வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்(து)என்னை ஆளுங்கொண்ட
நாயக ஞர்க்(கு)இடமாவது நந்திரு நாவலூரே. 7. 17.

(எனக்குத்) தாயாகி, தந்தையும் ஆகிச் சாதலும் பிறத்தலும் இல்லாமல், நான் (தன்னை விட்டு) விலகிப்

போகாதபடி தனது அழகிய திருவடியில் என்னை (மனம்) பொருந்தச் செய்தவராகிய மூங்கிலில் இருப்பவரும், திரு வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்து என்னை (வெளிப்படை யாக) அடிமையும் (ஆக்கிக்) கொண்டவருமான தலை வர்க்கு (உகந்த) இடமாயிருப்பது நம் திருநாவலூரே.

தமக்குப் பிரியமானவற்றைச் செய்தலின் 'தாய வளாய்' என்றும், நன்மையைச் செய்தலின் 'தந்தையாகி' என்றும், திருவடி தன்னிடம் ஒருமுறை சென்றவரை மயக்கிப் பின் அகலவிடாத அழகுடைமையின் 'போயகலா மைத் தன் பொன்னடி' என்றும், திருவடியில் மனம் பொருந்துவார்க்குப் பிறப்பு இறப்புக்கள் அறுதல் இயல் பாதலில் 'சாதல் பிறத்தலின்றி....அடிக்கு என்னைப் பொருந்த வைத்தாய்' என்றும் கூறினர். 'மீளா ஆளாய்க் கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகினோமே' (அப்பர்).

38. 'உன்னை மறவேன்'

காதல்செய்து களித்துப்பிதற்றிக் கடிமாமலரிட்டு (உ)னை ஏத்தி
ஆதல் செய்யும் அடியார் இருக்க ஐயங்கொள்வ(து)அழகிதே
ஓதக் கண்டேன் உன்னைமறவேன் உமையாள் கணவா எனை
ஆள்வாய்
ஆதற்பழனக் கழனிக்கச்சூர் ஆலக்கோயில் அம்மானே. **41.9**

பக்தி செய்து ஆனந்த வெறி மேலிட்டு (தம்மை மறந்து வாயால் முறை கெடப் பெருமைகளைப்) பிதற்றி, மணமுள்ள சிறந்த பூக்களால் உன்னை அர்ச்சித்துத் துதித்து (உனக்கு) வேண்டியவற்றைச் செய்யும் அடியார் (பலர்) இருக்க, (நீ என் பொருட்டுப்) பிச்சையெடுப்பது அழகாமோ? (சோறு இரந்து வருவதாகச் சொன்ன அச்) சொல்லைக் கேட்டபின் இனி உன்னை (எப்பொழுதும்) மறக்கமாட்டேன். உமாதேவியின் தலைவனே, என்னை ஆட்கொள்பவனே, (நல்ல)விளைவையுடைய கொல்லைகளும் வயல்களும் பொருந்திய திருக்கச்சூரில் (உள்ள) ஆலக் கோயிலில் எழுந்தருளிய எம்பெருமானே.

திருக்கச்சூரில் சுந்தரர் பசியோடு ஆலயத்தில் இருந்ததைச் சகியாத சிவபெருமான் அந்தணரது வடிவங் கொண்டு, கையில் ஒரு வெற்றோடு ஏந்தி, 'உமது பசியை நீக்கச் சோறு இரந்து கொண்டு வருவேன்' என்று கூறி, அன்னங்கொண்டுவந்து கொடுத்து அமுதூட்டியபின் மறைய, அந்தணரைச் சிவபெருமான் என்று உணர்ந்த போது பாடியது இப்பதிகம்.

39. 'அடியார்க்குத் தொண்டுபட்டு'

ஆள்தான் பட்டமையால் அடியார்க்குத் தொண்டுபட்டுக்
கேட்டேன் கேட்பதெல்லாம் பிறவாமை கேட்(டு) ஒழிந்தேன்
சேட்டார் மாளிகைசூழ் திருமேற்ற ளிஉறையும்
மாட்டே உன்னை அல்லால் மகிழ்ந்(து) ஏத்த மாட்டேனே.

21. 2

(உனக்கு) அடிமை ஆனமையால், (அதன் பயனாய்) உன் அடியார்கட்கும் அடிமைப்பட்டு, அடியார்களது தொண்டிற்காகவே பல பொருள்களையும் கேட்டேன். (எனக்காக) யான் உன்னை வேண்டிக்கேட்பது பிறவாமை ஒன்று மாத்திரமே என்னும்படியானேன். அழகு மிக்க மாளிகைகள் சூழப்பெற்ற திருமேற்றளியில் வாழும் (என்) செல்வமே, உன்னை யல்லாமல் (வேறொன்றில்) மகிழ்ச்சி யடைந்து (உன்னைப்) புகழமாட்டேன்.

இறைவனுக்கு அடிமைப்பட்டதன் முதிர்ந்த நிலை அவனது அடியார்கட்கு அடிமைப்படுதலேயாதலின் 'ஆள் தான்பட்டு' என்றார்; நெல்லும் பொருளும் பிறவும் இறைவனிடம் வேண்டியது தொண்டர்களது பணிக்காகவே என்பதைத், 'தொண்டுபட்டுக் கேட்டேன்' என்பதால் குறிப்பிட்டார். ஆனால் தமக்காக வேண்டியதெல்லாம் பிறவாமையே என்பதையும் அறிவிக்கிறார். பிறவாமை— உலக வாழ்க்கை ஆண்டவனை மறக்கச் செய்தலின் அதனை அஞ்சிப் பலமுறையும் பிறவாமையே வேண்டு கிறேன்.

40. 'ஒற்றிவைத்து இங்கு உண்ணலாமோ'

பெற்ற போழ்தும் பெருதபோழ்தும்
பேணிஉம்கழல் ஏத்துவார்கள்
மற்ருேர்பற்றிலர் என்(று) இரங்கி
மதியுடையவர் செய்கைசெய்யீர்
அற்றபோழ்தும் அலந்தபோழ்தும்
ஆபற் காலத்(து) அடிகேளும்மை
ஒற்றிவைத்(து) இங்கு (உ)ண்ணலாமோ
ஓணகாந்தன் தளிஉளீரே 5. 3.

(நன்மைகளைப்) பெற்ற காலத்தும் (அவற்றைப்) பெருத காலத்தும் (ஒரு தன்மையாக) விரும்பி உமது திருவடியைத் துதிக்கும் அடியார்கள் வேருேர் ஆதரவும் இல்லாதவர்களென்று இரக்கம் கொண்டு (அவர்கள் விஷயத்தில்) புத்தியுள்ளவர் செய்கையைச் செய்யமாட்டீர் (அவர்களை நன்கு ஆதரிக்க மாட்டீர்). (அவர்கள்) (கைப் பொருள்) அற்ற காலத்தும், (அதனுல்) துன்பப் படுங் காலத்தும், (பிற) ஆபத்துக்காலங்களிலும், கடவுளே, (உம்மைத்தவிர வேறு கதியில்லாதவர்கள்) உம்மை அடகு வைத்து (பொருள் பெற்று) உண்டு வாழ முடியுமோ, திருவோணகாந்தன்தளியில் உள்ள பெருமானே !

பெற்ற....ஏத்துவார்கள்—உம்மிடமிருந்து ஒரு நன்மையையும் எதிர்பாராது, பக்தி செய்தலேயே போதுமான பாக்கியமாகக் கருதி வழிபடுபவர்கள், தாயினிடத்துக் குழந்தைகள் தமக்கு வேண்டியவற்றைக் கேட்டுப் பெருத போது பிடிவாதம் செய்தும் வைதும் விடாது மன்ருடுவது போல, சுந்தரர் தமது தோழமையால் பெருகும் அடிமைத் திறம் பேசி உரிமையோடு பொன் கொடுத்தே தீரவேண்டுமென்கிருர்.

41. 'இன் அருள் எய்துவிப்பானை'

துன்னு வார்சடைத் தூமதி யானைத்
துயக்கு (உ)ருவகை தோன்றுவிப் பானைப்
பன்னும் நான்மறை பாடவல் லானைப்
பார்த்த னுக்(கு) அருள் செய்த பிரானை
என்னை இன்அருள் எய்துவிப் பானை
ஏதிலார் தமக்(கு) ஏதிலன் தன்னைப்
புன்னை மாதவி போதலர் நீடூர்ப்
புனிதனைப்பணி யாவிட லாமே. 56. 2.

நெருங்கிய நீண்ட சடையில் வெண்மையான சந்திரனை யுடையவனும், (கருமத் தொடர்புகளில்) கட்டுறுத வழியை (அடியவர்க்குக்) காண்பிப்பவனும், (சிறப்பாகச்) சொல்லப்படுகிற வேதங்கள் பாடித்துதித்தற் குரியவனும் அருச்சுனனுக்கு அருளைச் செய்த (பாசுபத அஸ்திரம் அளித்த) தலைவனும், (தாழ்ந்த) என்னையும் தனது இனிய அருளை அடையச் செய்தவனும், (தன்னை நினையாத) அயலார்க்குத் (தானும்) அயலானவனும், புன்னை, குருக்கத்தி (முதலிய இனிய வாசனைப்) பூக்கள் மலர்கின்ற திரு நீடூரில் எழுந்தருளிய பரிசுத்தனும் (ஆகிய பெருமானை) வணங்காது விடலாமோ ?

என்னை....தன்னை—ஆண்டவன் தன்னைப் புகலாக அடைபவர்க்குத் தானே அருளால் முயன்று தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்வான் என்றாலும், தன்னை ஆணவத்தால் பொருட்படுத்தாது சேராதவர்கட்கு அவரவர்களின் வினைப்பயன்களை அநுபவிக்கவிட்டு, தம்மால் ஆவதொன்றில்லை யென்ற உணர்ச்சி வந்து தன்னைச் சேரும் வரை அயலார் போன்றே ஒழுகுவான் என்றவாறு. திருநின்றியூரினின்றும் போம் வழியில் திருநீடூரைப் பணியாமல் மனத்தால் நினைந்து அப்பால் சென்ற சுந்தரர் மீள

டுய் அவ்வூர்க்கு விருப்பத்தால் எழுந்தருளி, அவ்வூர்ப் பெருமானை வணங்காது செல்லலாமோ என்று பாடியவை இப்பாட்டும் அடுத்ததும்.

42. 'பணியா விடலாமே'

குற்றமொன்(று) அடி யார்இலர் ஆனூர்
கூடும் ஆ(று) அதனைக்கொடுப் பானைக்
கற்ற கல்வியி லும்இனி யானைக்
காணப்பேணும் அவர்க்(கு) எளி யானை
முற்ற ஐஞ்சும் துறந்(து) இருப் பானை
மூவ ரின்முதல் ஆயவன் தன்னைச்
சுற்று நீள்வயல் சூழ்திரு நீடூர்த்
தோன்றலைப்பணி யாவிடலாமே. 56. 5.

(தன்) அடியவர் குற்றமொன்றும் இல்லாதவராயின் (பரிசுத்த மனமுடையவர்களாயின் அவர்களுக்குத்)தன்னை அடையும் வழியை அருள் செய்பவனும், (ஆழ்ந்து) கற்ற கல்வியைவிட (மனதுக்கு) இனிமையானவனும், (தன்னைக்) காண விரும்புகின்ற (உண்மைத்) தொண்டருக்கு எளிமையான்வனும், (சுலபமாய்க் காணத்தக்கவனும்) ஐம்புலன்களின் தீமை முழுதும் நீங்கி யிருப்பவனும், (முத்தொழிலை இயற்றும்) மும்மூர்த்திகளுள் முதன்மையானவனும், (ஆகிய) சுற்றிலும் பெரிய வயல்கள் சூழ்ந்த திருநீடூர்ப் பெருமானை வணங்காது விடலாமோ ?

43. 'வன்துயர் தீர்க்குமிடம்'

தண்ட முடைத்தரு மன்தமர் என்தம ரைச்செயும்
வன்துயர் தீர்க்குமிடம்
பிண்ட முடைப்பிற வித்தலை நின்றுநி னைப்பவர்
ஆக்கையை நீக்குமிடம்

கண்ட முடைக்கரு நஞ்சைநு கர்ந்தபி ரானதி
டங்கடல் ஏழுகடந்(து)
அண்ட முடைப்பெரு மானதி டம்கலிக் கச்சிய
னேகதங் காவ தமே. 10. 6.

(ஆன்மாக்களைத்) தண்டித்தலையுடைய யமதருமன் தூதர், என் சுற்றத்தவராகிய தொண்டருக்குச் செய்யும் கொடிய துன்பங்களைத் தீர்த்து வைக்கும் (அடியவருக்கு யமபாதையைப் போக்கும்) இடமும், கருவிலிருந்து வரும் (இப்) பிறப்பினின்றும் (நீங்க) நினைப்பவருடைய இக் கரும பந்தங்களைப் போக்குமிடமும், திருக்கழுத்திலே தங்கிய கருமையான (ஆலகால) விஷத்தை (இனிதாக) உண்ட தலைவரது இடமும், ஏழு கடலையும் கடந்து (அப்பாலும் உள்ள) அண்டங்களையெல்லாம் (தனக்குரிமையாக) உடைய பெருமானது (உகந்த) இடமும் (ஆவது) (அடியார்களுடைய துதி) ஓசை (பொருந்திய) திருக்கச்சியனேக தங்காவத மென்னும் தலமே.

44. 'பேசாதார் பேச்சென்னே'

நெற்றிக்கண் உடையானை நீறுஏறுந் திருமேனிக்
குற்றமில் குணத்தானைக் கோணுதார் மனத்தானைப்
பற்றிப் பாம்(பு)அரைஆர்த்த படிறன்தன் பனங்காட்டூர்ப்
பெற்றேன்(று) ஏறும்பிரானைப் பேசாதார்பேச்சென்னே
86. 4.

(குற்றங்களைப் போக்கும் தீயாகிய) நெற்றிக் கண்ணை உடையவனும், திருநீறு மிகுதியாகப் பூசப்பட்ட திரு மேனியையும், குற்றம் (ஒன்றும்) இல்லாத (எட்டுக்) குணங்களையும் உடையவனும், (ஒழுக்க நெறியினின்றும்) விலகாதவருடைய மனத்தில் (எப்போதும்) இருப்பவனும், பாம்பைப் பிடித்து அரையிலே கட்டிக்கொண்ட (தொண்டர் மனத்தைக் கவரும்) கள்வனும், தனது பனங்காட்டூரிலே ஓர் இடபத்தின் மேல் ஏறுபவனும், (ஆகிய பெரு

மானைப்) புகழ்ந்து பேசாதவருடைய பேச்சு என்ன பேச்சு !

பேசாதார் பேச்சென்னே - இப்பதிகத்தில் 'இறை வனைச் சாராதார் சார்வென்னே,' 'உணராதார் உணர் வென்னே,' 'பேசாதார் பேச்சென்னே,' 'பரவாதார் பர வென்னே,' 'பயிலாதார் பயில்வென்னே,' 'அறியாதார் அறி வென்னே,' 'நினையாதார் நினைவென்னே,' 'குழையாதார் குழைவென்னே,' என்று தமது ஆற்றாமையாலும் பரி வாலும், உலகத்தாரை எல்லாப் படியாலும் தனுகரண புவன போகங்களை ஆண்டவன்பால் செலுத்தி உய்யு மாறு வேண்டுகிறார்.

45. 'நினையன்றி மற்றுக்கூறேன்'

நீறார் மேனியனே நிமலாநினை அன்றிமற்றுக்
கூறேன் நாவ்தனால் கொழுந்தேஎன் குணக்கடலே
பாறார் வெண்தலையிற் பலிகொண்(டு)உழல் காளத்தியாய்
ஏறே உன்னை அல்லால் இனி(து)ஏத்த மாட்டேனே.
26. 8.

திருநீறு பொருந்திய திருமேனியை உடையவனே, மலம் (அழுக்கு) அற்றவனே, உன்னையன்றி வேறு (தெய் வத்தை என்) நாவினால் பேசமாட்டேன். (பக்திக் கொடி யின்) கொழுந்தே, என்னுடைய (அளவிடற்கரிய கல் யாண) குணக்கடலே, (ஊன் இருப்பதாக மயங்கிய)பருந்து கள் சூழ்ந்து வெண்மையான (பிரம்ம)கபாலத்தில் பிச்சை ஏற்றுத் திரிகின்ற திருக்காளத்தி நாதனே, (கம்பீரமான) ஆண் சிங்கமே, உன்னையன்றி, (வேறொருவரை) இனிமை யாக (மனமொப்பித்) துதிக்கமாட்டேன்.

46. 'வாழ்வாவது மாயம்'

வாழ்வாவது மாயம்இது மண்ணாவது திண்ணம்
பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்

தாழா(து)அறஞ் செய்மின்தடங் கண்ணன்மல ரோனும்
கீழ்மேல்உற நின்றான்திருக் கேதாரம் எனீரே. 78 1.

உலகில் செல்வம் முதலியவற்றோடு வாழும் வாழ்க்கையானது நிலையில்லாதது. இவ்வாழ்வு மண்ணாய்ப் போவது (அழிவது) நிச்சயம். பசி நோயினால் கொள்ளை கொள்ளப்படுதலின், பிறப்பென்னுங் கடலிலே தத்தளித்து அமிழ்ந்து இவ் உடல் வாழ்க்கை வீண் போகும். (ஆதலால், பின்னே பார்த்துக் கொள்வோமென்று தாமதியாமல்) நல்வினை செய்யுங்கள். பெரிய (தாமரை போன்ற) கண்களையுடைய திருமாலும், அவருடைய திருவுந்தித் தாமரை மலரில் உள்ள பிரமனும் (முறையே திருவடியையும், முடியையும் காணும் பொருட்டுப் பூமியின்) கீழும் (ஆகாயத்தின்) மேலும் போகும்படி (சோதி வடிவுடன்) நின்ற பெருமானது 'திருக்கேதாரம்' என்று சொல்லுங்கள். (அதுவே உம்மை உய்விக்கும்.)

உலக வாழ்க்கை நிலையுற்றதாதலின் அழிவது உறுதி. அதனால் உயிருள்ளபோதே காலதாமதம் செய்யாது அறஞ் செய்யுங்கள் என்கிறார். ஏனெனில் உடல் அழியினும் அழியாத துணை அறமே யன்றோ? 'அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ் செய்க, மற்றது பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை' (குறள்.) பசி....தான் - பசி நோய்க்கு (இடமாகிய) உடல்தான் பிறவிக் கடலில் தடுமாறி வீணாகிறது. பசி நோய் மனிதனது நற்குணங்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு போகும் இயல்புடைமையின் பசி நோயின் காரணமாக ஆசையின் வலைப்பட்டுத் தீய நெறிச்சென்று பிறவிக் கடலில் அமிழ்கிறான்; ஆதலின், பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்தும் பொருட்டு, இறைவனைச் சரணமடையுங்கள் என்னும் கருத்தால், 'திருக்கேதாரம் என்னீர்' என்கிறார்.

47. 'பிழைப்பனுகிலும் திருவடிப் பிழையேன்'

அழுக்கு மெய்கொடுன் திருவடி யடைந்தேன்
அதுவும் நான்படப் பால(து) ஒன்று ஆனல்
பிழுக்கை வாரியும் பால்கொள்வர் அடிகேள்
பிழைப்ப னுகிலும் திருவடிப் பிழையேன்
வழுக்கி வீழினும் திருப்பெயர் அல்லால் மாற்று
நான் அறியேன் மறுமாற்றம்
ஒழுக்க என்கணுக்(கு) ஒரு மருந்து(உ)ரையாய்
ஒற்றி யூர்எனும் ஊர்உறை வானே 54. 1.

குற்றங்கள் (தங்கும்) உடலோடு உன் திருவடிகளைச் சரணமாகப் பற்றினேன்; குற்றங்கட்குரிய தண்டனையும் நான் அனுபவித்தற்குரிய தொன்றே என்று கொண்டாலும் (பாலில் பிழுக்கையே வீழ்ந்துவிட்டால்) பிழுக்கையை வாரி எறிந்துவிட்டுப் பாலை எடுத்துக்கொள்வர்; நாதனே, பிழை செய்து விட்டேனுயினும் உமது திருவடியை மறக்கும் குற்றத்திற்கு ஆளாகவில்லை. நன்நெறியினின்று வழுக்கிக் கீழே விழுந்தாலும், உமது திருப்பெயரைச் சொல்லுதலன்றி, வேறு (ஐயோ அப்பா முதலிய) வார்த்தைகளைச் சொல்லி அறியமாட்டேன். துளி துளியாக ஊற்றுதற்கு (நான் இழந்துள்ள) என் கண்ணுக்கு (பார்வை மீளும்படி) ஒரு மருந்தைச் சொல்லியருளுக, திருவொற்றியூரில் வாழும் பெருமானே.

திருவொற்றியூரை விட்டு நீங்கேன் என்று சபதம் செய்திருந்தும், அதைமீறி ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்ட போது கண் பார்வை மறைய, அப்போது பாடியது இது. அதுவும் - கண் இழந்து உழலும் துயரமும் என்னலுமாம். பிழுக்கை....கொள்வர் அதுபோல் என்னிடம் இருக்கும் குற்றங்களை நீக்கிவிட்டுக் குணத்தை மாத்திரம் கொண்டு எனக்குக் கண் அருளல் வேண்டும் என்றவாறு. குணமாவது, திருவடிக்குப் பிழையாமையும், திருப்பெயரன்றி மற்று அறியாமையும். கண் இழந்தது தகுதியேயாயினும்,

குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தையே கொள்ளும் அருளொழுக்கம் சிவபெருமானுக்கு உரியதாதலின், 'ஒழுக்க' (ஒழுக்க முடையானே) என்கிறார் எனினுமாம்.

48. 'இடர் ஆர்க் கெடுத்து உரைக்கேன்'

கங்கை தங்கிய சடைஉடைக் கரும்பே கட்டியே
பலர்க் குங்களை கண்ணே
அங்கை நெல்லியின் பழத்திடை அமுதே அத்தா
என்இடர் ஆர்க்கெடுத்(து) உரைக்கேன்
சங்கும் இப்பியுஞ் சலஞ்சலம் முரல வயிரம்
முத்தொடு பொன்மணி வரன்றி
ஒங்கு மாகடல் ஓதம்வந்(து) உலகம் ஒற்றி
யூர்எனும் ஊர்உறை வானே. 54. 3.

கங்கா நதி தங்கப்பெற்ற சடையையுடைய கரும்பே, (கரும்பினின்றும் பெறும்) கற்கண்டே, (உலகத்திலே) பலருக்கும் ஆதரவானவனே, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உள்ள அமுதம் போன்றவனே, (என்) தந்தையே, என் துன்பத்தை (உன்னையன்றி வேறு) யாரிடம் எடுத்துச் சொல்வேன், சஞ்சலமென்னும் சங்குகளும், (இன்னும் பலவகைச்) சங்குகளும், சிப்பிகளும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்க, முத்துக்களையும் (ஆறுகளால் கொண்டுவந்து சேர்க்கப் பெற்ற) வயிரம், பொன், மாணிக்கம் (முதலியவற்றையும்) வாரிக்கொண்டு சிறந்த பெரிய கடலின் அலைகள் (கரை மேல்) வந்து வீசுகின்ற திருவொற்றியூர் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானே!

ஓங்கு - அலைகள் உயர்ந்த. அன்போடு நாமஞ்சொல்வார்க்குத் தித்தித்தலின். 'கரும்பே' என்றும், சிந்திப்பர்க்குப் பேரின்ப வடிவாய் இருத்தலின் கருப்பஞ்சாற்றினின்றும் காய்ச்சி யெடுத்த 'கட்டியே' என்றும், அதற்கு மேலும் புகலிடமாகப் பற்றுவார் அனைவரையும் விடாது காத்தலின் பலர்க்கும் 'களைகண்ணே' என்றும், அவ்வாறு

பற்றுவார்க்குக் கண்முன் தெள்ளத் தெளிய நின்று பேரின்ப மூட்டிப் பிறவியை வேரறுத்தலின், 'அங்கை.... அமுதே' என்றும் கூறினர். சங்கும்.........உலவும் - சங்குகளையும் சிப்பிகளையும் உருட்டி ஒலிக்கச் செய்யும் போது, கடல் அவைகளிலும் விலை உயர்ந்த வைரம் பொன் மணி ஆகியவைகளைக் கரையில் வீசியெறிதல், சிவபெரு மான் சுந்தரரிடத்துள்ள குற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் போதும், குணங்களையே அருளால் பற்றி ஓங்கச் செய்தல் வேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனையைக் குறிப்பாகக் காட்டியவாறு.

49. 'குற்றமே செயினும் குணமெனக்கொள்ளும்'

மற்றுநான் பெற்றது ஆர்பெற வல்லார் வள்ளலே
கள்ளமே பேசிக்
குற்றமே செயினும் குண மெனக் கொள்ளும்
கொள்கையால் மிகைபல செய்தேன்
செற்று மீதோடுந் திரிபுரம் எரித்த திருமுல்லை
வாயிலாய் அடியேன்
பற்றிலேன் உற்ற படுதுயர் களையாய் பாசுப
தாபரஞ் சுடரே. 69. 6.

நான் பெற்ற (நன்மைகளை) வேறு யார் பெறக்கூடிய வர் ? அருட் செல்வத்தை அளவிலாது அளிக்கும் வள்ளலே (நீ உன் அடியவர்) வஞ்சனையுள்ள பேச்சுகளையே பேசிக் குற்றமுள்ள செயல்களையே செய்யினும் (உன் கருணையால் அவற்றையும்) குணமாகக் கொள்ளும் (உனது கொள்கை யால்) நான் தைரியங் கொண்டு வரம்பு கடந்த செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தேன். (உலகத்தை) வருத்திக்கொண்டு மேலே திரிந்த (அசுரரின்) முப்புரங்களை (சிரிப்பினால்) எரித்த திருமுல்லைவாயிற் பெருமானே, அடியவனாகிய நான் (வேறு) ஆதரவில்லாதவன். சிவபெருமானே, பரஞ்

சோதியே, (எனக்கு) நேர்ந்துள்ள மிக்க துன்பத்தைப் போக்கியருளுவாயாக.

படுதுயர் - கண் இழந்தமை. சிவபெருமானிடம் கொண்ட தோழமையின் உரிமையாலும், அவரிடம் கண்ட அருள் வலிமையில் வைத்த பெருநம்பிக்கையாலும், 'மிகை பல செய்தேன்' என்றார்.

50. 'பொறுத்திட நீ வேண்டாவோ'

செய்வினை யொன்(று) அறியாதேன் திருவடியே சரண் என்று
பொய்யடியேன் பிழைத்திடினும் பொறுத்திட்நீ வேண்டாவோ
பையரவா இங்(கு)இருந்தா யோஎன்னப் பரிந்(து) என்னை
உய்யஅருள் செய்யவல்லான் உளோம் போகீர் என்றானே.

89. 3.

செய்யத் தக்கதொரு காரியத்தை அறியாத நான், பெருமானுடைய திருவடிகளே புகல் என்று பொய்யுடையேன், கவறு (சபதப்) செய்தாலும் பொறுத்தலையுடைய நீ பொருத்துக்கொள்ள வேண்டாமோ? நச்சுப்பையை யுடைய பாம்புகளை அணிந்த பெருமானே, 'இங்கே (கோயிலில்) இருக்கின்றாயோ' என்று கேட்க, (என்னிடம்) அன்பு கொண்டு (வலிய வந்து) என்னைக் கடைத்தேறும் வகை அருள் செய்ய வல்ல பெருமான் (இப்பொழுது) அத்தன்மையை விட்டு, (அயலார்போல) '(நாம்) இருக்கின்றோம், (நீர்) போம்' என்று கூறினானே. (யான் யாது செய்வேன்?)

பையரவா - நஞ்சுடைய பாம்பை அணிந்தது, பொய்யுடைய என்னையும் அங்கீகரித்துக் கொண்டருள வேண்டியதைக் குறிப்பிட்டவாறு. சுந்தரர் கண் பெறாத வருத்தத்தினாற் பெருமானைக் குறித்து 'நீர் கோவிலில் உள்ளீரோ?' என்று கேட்க, பெருமான் சுந்தரருக்கு ஊன்றுகோல் தந்து, 'உள்ளோம், போகீர்' என்று விடையருளினதைக் குறிக்கிறது.

51. 'தொழுவார் தங்கள் துயர் தீர்ப்பாய்'

தூண்டா விளக்கின் நற்சோதீ தொழுவார்
தங்கள் துயர்தீர்ப்பாய்
பூண்டாய் எலும்பைப் புரமூன்றும்
பொடியாச் செற்ற புண்ணியனே
பாண்டுஆழ் வினைகள் அவைதீர்க்கும்
பரமா பழைய னூர்மேய
ஆண்டா ஆலங் காடாஉன் அடியார்க்(கு)
அடியேன் ஆவேனே. 52. 3.

தூண்டாத விளக்கின் நல்ல (பிழம்பு) ஒளியே! (உண்மையாக) வழிபடுபவர்களுடைய வருத்தங்களைத் தீர்ப்பவனே, (வெறுக்கத்தக்க) எலும்பை (விரும்பி) அணிந்தவனே, (அசுரருடைய) முப்புரங்களும் (வெந்து) சாம்பல் ஆகும்படி அழித்த புண்ணிய மூர்த்தியே, (உலக விஷயங்களில்) ஆழ்த்துகின்ற பழமையான இரு வினைகளை ஒழிக்கும் பரம் பொருளே, பழையனூரில் எழுந்தருளியுள்ள ஆண்டவனே, திருவாலங்காடு உடைய வனே (எளிய நான்) உன் அடியார்களுக்கு அடியவன் ஆவேன்.

பாண்டு - 'பண்டு' என்பது எதுகைபற்றி நீண்டது.

52. 'சிந்தையில் திகழும் சிவன்'

சிந்தித்(து) என்றும் நினைந்து எழுவார்கள் சிந்தையில்
திகழும் சிவன் தன்னைப்
பந்தித் தவினைப்பற்(று) அறுப் பானைப் பாலோ(டு)
ஆனஞ்சும் ஆட்(டு) உகந் தானை
அந்தமில் புகழாள் உமை நங்கை ஆதரித்து
வழிபடப் பெற்ற
கந்த வார்சடைக் கம்ப(ன்)எம் மானைக் காணக்
கண்அடி யேன்பெற்ற வாறே. 61. 8.

நாள் தவறாது தியானித்தும் நினைத்துக்கொண்டும் (காலையில்) எழுபவர்களுடைய மனத்தில் விளங்கும் சிவ பெருமானும், (என்னைக்) கட்டுப்படுத்திய (பழ) வினை களின் தொடர்பை வேரோடு ஒழிப்பவனும், பால் முதலிய பசுவின் பொருள்கள் ஐந்திலும் (பஞ்ச கவ்வியத்தில்) முழுகுவதில் மகிழ்பவனும், முடிவில்லாத புகழ் உடையவ ளாகிய உமா தேவியாரால் அன்போடு வணங்கப்பெற்ற மணமுடைய நீண்ட திருச்சடையையுடைய திருவேகம் பனுமாகிய எம்பெருமானைக் காணும் பொருட்டு (இடக் கண்) பார்வையை அடியேன் பெற்ற விதத்தை என்ன வென்று சொல்வது !

கண் இழந்த சுந்தரர் திருவேகம்பம் சென்று அடி பணிந்து தமக்குக் கண் அளிக்க வேண்ட, அதற்கு இரங் கிய பெருமான் இடக்கண்ணை அளித்தபோது, உள்ளம் மகிழ்ந்து அன்பு பொங்கிப் பாடியது இப்பதிகம்.

53. 'என்று கொல் எய்துவதே'

அந்தியும் நண்பகலும் அஞ்சுப தஞ்சொல்லி
முந்தி யெழும்பழைய வல்வினை மூடாமுன்
சிந்தை பராமரியாத் தென்திரு வாரூர்புக்(கு)
எந்தை பிரானாரை என்றுகொல் எய்துவதே. 83. 1.

காலை மாலைகளிலும் நடுப்பகலிலும் (எப்போதும்) ஐந்தெழுத்தை (பஞ்சாக்ஷரத்தை நாவால்) சொல்லிக் கொண்டு மனத்திலே (பெருமானை) அன்புடன் இருத்தி, (ஒழிக்குமாறு நாம் செய்யும் சூழ்ச்சிகளை மீறி) முன்னாக வருகின்ற பழைய கொடிய வினை (பாபம்) (வந்து) மனதை மூடிக்கொள்ளுமுன் மூடுதலால் நான் அறிவு கலங்கு முன்: இனிய திருவாரூரிற் போய் என் தந்தையாகிய பெருமானை என்று நான் அடைவது ?

காலையும் மாலையும் நடுப்பகலும் பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜெபஞ் செய்தற்குரிய நல்ல வேளைகளாம். இவ்வேளைகளில்

ஜெபஞ் செய்வாருடைய மனம் தெளிவான நிலையிலிருக்கும். அந்த நிலையைப் பழைய வினைகள் கலைக்கமாட்டா தன்வாம்.

54. 'மனத்து இன்புற்று இருப்பனே'

பொன்னவன் பொன்னவன் பொன்னைத்தந்(து) என்னைப்
போகவிடா
மின்னவன் மின்னவன் வேதத்தின் உட்பொரு ளாகிய
அன்னவன் அன்னவன் ஆமாத்தூர் ஐயனை ஆர்வத்தால்
என்னவன் என்னவன் என்மனத்து இன்புற் றிருப்பனே.
45. 8.

(சகல) ஐசுவரியங்களு முடையவனும், (வேண்டும் போதெல்லாம் எனக்குப்) பொன்னைத் தந்து என்னைத் (தன் அடிமைத் திறத்தைக் கடந்து) போகவிடாத, மின்னல்போலப் பேரொளியுடையவனும், வேதத்தின் உள்ளடங்கிய பொருளாகிய அத்தன்மையுடையவனும் (ஆன) திருவாமாத்தூரில் உள்ள அழகனை, அன்பினுல் (நான்) என்க்கு உரியவன் எனக்குரியவன் (என்று எண்ணி) என் மனத்தில் (எப்போதும்) இன்பமடைந்திருப்பேன்.

பொன்னவன் - பொன் நிறமுடையவன் என்னலுமாம். 'பொன்னவன்,' 'மின்னவன்,' 'அன்னவன்,' 'என்னவன்,' இவை ஒவ்வொன்றும் மறுமுறை கூறப்படுதல் அன்பின் மிகுதிபற்றியே யாம். ஐயன் - ஐ அழகாதலின், அழகுடையவன் எனப் பொருள்படுகிறது; அழகர் என்பது திரு ஆமாத்தூர்ப் பிரானது திருநாமம்.

55. 'உனக்கே பொறை ஆனேன்'

மண்ணாின் மேல்மயங் கிக்கிடப் பேனை
வலிய வந்தெனை ஆண்டுகொண் டானே
கண்ணி லேன்உடம் பில்அடுநோயாற்
கருத்தழிந்(து) உனக்கே பொறை யானேன்

தெண்நி லாஎறிக் குஞ்சடை யானே
தேனே திருவாவடு துறையுள்
அண்ண லேயெ னைஅஞ்சல்என் றருளாய்
யார்எனக்(கு) உற(வு) அமரர்களேறே. 70. 2.

இப்பூமியில் (உன்னை யறியாது) மயங்கி (உழன்று) கிடக்க விருந்த என்னைக் (கருணையினுலே) வலிய வந்து (திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே) (உனக்கு) ஆளாக்கிக் கொண்டவனே, (நான் ஒரு) கண் இல்லாதவனுயிருக்கிறேன். (மேலும்) உடம்பில் (வந்து) வருத்துகின்ற நோயால் மனம் (உன்னை நினைக்கும்) செயலற்று உனக்கே (வீண்) சுமையாக (என்னைக் காக்கும் பாரத்தை உன்மேல் வைத்தவனுக) ஆகியிருக்கிறேன். தெளிந்த (களங்கமற்ற) ஒளி வீசும் சடையுடையவனே, (தேவ) தேவனே, திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளிய பெருமானே, தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனே, என்னை 'அஞ்சாதே' என்று அருள் செய்வாயாக. (உன்னையன்றி வேறு) யார் எனக்கு (உற்ற) உறவினர்? (ஒருவருமில்லை.)

ஒரு கண் இல்லாமையோடு, உடம்பினை ஏதோ ஒரு கொடிய நோய் பீடிக்க, அதனுலும் துன்புற்ற சுந்தரர் அவ்விரண்டையும் தீர்த்தருளுமாறு திருவாவடுதுறையில் பெருமானை வேண்டுகின்றுர்.

56. 'அஞ்ச லென்று அருளாய்'

குறைவி லாநிறை வேகுணக் குன்றே
கூத்தனே குழைக் காது(உ)டையானே
உறவி லேன்உனை யன்றி மற்(று) அடியேன்
ஒருபிழைபொறுத் தால்இழி வுண்டே
சிறைவண் டார்பொழில் சூழ்திரு வாரூர்ச்
செம்பொ னேதிரு வாவடு துறையுள்
அறவ னேயெனை அஞ்சலென்(று) அருளாய்
யார்எனக்கு (உ)ற(வு) அமரர்கள் ஏறே. 70.6.

(எப்பொழுதும்) குறைதல் இல்லாத பரிபூரணனே! (எல்லா) குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகும் மலையே, (அனைவரும் உய்யச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடும்) கூத்தை உடையவனே, குண்டலங்களை அணிந்த திருச்செவிகளை யுடையவனே, அடியவனுன நான் உன்னையன்றி வேறு (உற்ற) உறவினர் இல்லாதவன். (அடியாரிடத்துள்ள எல்லாப் பிழைகளையும் பொருத்தருளும் உனக்கு) (எனது சபதம் தவறுதலாகிய) ஒரு பிழையைப் பொறுத்தருளின் ஏதேனும் குறையுண்டோ? சிறகுகளை உடைய (தேன்) வண்டுகள் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருவாரூரில் எழுந்தருளிய செம்பொன் மேனியுடைய தியாகேசப் பெருமானே, திருவாவடுதுறையில் (அமர்ந்த) தரும சொரூபியே, (தேவர்கள் தலைவனே) என்னை 'அஞ்சாதே' என்று அருள் செய்வாயாக. (உன்னை யன்றி வேறு) யார் எனக்கு உறவினர்?

குறை வில்லா நிறைவு - (எத்தனை வடிவங்களோடு எத்தனை கோயில்களில் வாழ்ந்தாலும், ஒன்றிலும்) குறைவை அறியாத பூரணமாய் இருப்பவனே - "பூரணத் தினின்றும் பூரணம் தோன்றியபின்னும் பூரணமே மிஞ்சு கின்றது." (உபநிடதம், ஈசா - 1) குணக்குன்று - குணமே உருக்கொண்ட மலை என்னலுமாம். சிறைவண் டார் பொழில் - வண்டுகளை (தன் அழகால்) சிறைப்படுத்தி (அப்புறம் செல்ல வொட்டாதபடி) வைக்கும் சோலை என்னலுமாம்.

57. 'உய்யப் போவதோர் சூழல் சொல்லே'

கோடு(உ)யர் கோங்கலர் வேங்கையலர் மிகஉந்தி
வரும்நிவ வின்கரைமேல்
நீடு(உயர்) சோலைநெல் வாயில்அரத். துறைநின்
மலனே நினை வார்மனத்தாய்

ஓடு புனற்கரை யாம்இளமை உறங்கிவிழித்
தால்ஒக்கும் இப்பிறவி
வாடியி ருந்து வருந்தல் செய்யா(து) அடியேன்(உ)ய்
யப் போவதோர் சூழல்சொல்லே. 73. 4.

உயர்ந்த கிளேகளில் உள்ள கோங்கம் பூக்களேயும் வேங்கைப் பூக்களேயும் மிகுதியாகத் (தள்ளி) அடித்துக் கொண்டு வருவதுமான நிவா நதிக் கரையில் (உள்ள) மிக உயர்ந்த சோலேகளேயுடைய திருநெல்வாயிலரத்துறையில் எழுந்தருளிய நிர்மலனுன மூர்த்தியே, (அன்போடு) நினேக்கும் பக்தர் மனத்தில் (எப்போதும்) உள்ளவனே. (காலமென்னும்) ஓடுகின்ற நீரால் (அரிக்கப்படும்) கரை போன்றதாகும் (நிலேயற்ற) இளமையில், தூங்கி விழிப்பது போன்றதாகும் இப்பிறவியில் துன்பத்தால் (மனம்) வெதும்பி இருந்துகொண்டு (உன்) அடியவனுன நான் வருந்துதலேச் செய்யாமல் (இத்துன்பங்களினின்றும்) தப்பும்படித் தக்கதோர் இடத்தை (உபாயத்தைச்) சொல்லி அருளுவாயாக.

ஒப்பிடுக :

உறங்குவது போலும் சாக்கா(டு) உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு. —திருக்குறள்

இளமையோ நில்லாது. இப்பிறவியிலோ முற்பிறப்பின் உணர்ச்சி இருப்பதில்லே. இந்நிலேயில் துன்பத்தால் வாடி, பிறவிப் பயன் பெருது போகாமல் என்னே ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டுகிருர்.

58. 'மணக்கோலமதே பிணக்கோல மதாம்பிறவி'

சிகர முகத்தில் திரள்ஆர் அகிலும் மிகவுந்தி
வரும்நிவவின்கரைமேல்
நிகரின்மயிலாரவர் தாம்பயிலும் நெல்வாயில்
அரத்துறை நின்மலனே

**மகரக் குழை யாய்மணக் கோலமதே பிணக்கோலம்
தாம்பிற வியிதுதான்
அகரமுத லின்எழுத்(து) ஆகிநின்ருய் அடியேன்
உய்யப்போவதோர் சூழல் சொல்லே. 73. 7.**

மலைச் சிகரத்தின் உச்சியில் திரளும் ஆத்தியென்ற மரத்தையும், அகிற்கட்டையையும் நிறையத் தள்ளிக் கொண்டு வரும் நிவா நதிக் கரையின்மேல் ஒப்பற்ற மயில் போன்ற (சாயலுடைய) மாதர்கள் தங்கும் திருநெல்வாயி லரத்துறை வாழும் பரிசுத்தமானவனே, மகர (மீன்வடி வான) குண்டல மணிந்தவனே, மணம் செய்யும் சமயத் துள்ள கோலமே (திடீரென்று மரணமடைதலின்) பிணக்கோலமாய் முடியும் தன்மையுடையதாகும் (மனி தர்கள் பெரிதும் மதிக்கும்) இப்பிறவி ; (அத்தன்மையதா தலின்) அகரமாகிய முதல் எழுத்தின் வடிவாய் நின் றவனே, அடியேன் இதனின்றும் கடைத்தேறும் உபாயம் ஒன்றைக் கூறி அருள்வாயாக.

மணக்கோல...........பிறவி - வாழ்க்கையின் நிலை யாமையைக் குறித்தது.

ஒப்பிடுக:

மின்னின் நிலையில
மன்னுயிர் ஆக்கைகள்
என்னு மிடத்து இறை
உன்னுமின் நீரே.

—நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி, 1. 2. 2.

அகரம் முதல் எழுத்தாகி நின்ருய் :—
‘ அக்ஷரங்களுக்குள் அகர மாகிறேன் ’ *--கீதை*

‘ அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.’ *—திருக்குறள் 1.*

இதனுல் உலகிற்கு முதற் பொருள் ஆனுய் என்ற வாறு.

59. 'அடியார் சொன்னவாறு அறிவார்"

மின்னுமா மேகங்கள் பொழிந்(து) இழிந்(து) அருவி வெடி
படக் கரையொடு திரைகொணர்ந்(து) எற்றும்
அன்னமாங் காவிரி அகன்கரை உறைவார் அடியிணை
தொழுதெழும் அன்பராம் அடியார்
சொன்னவா(று) அறிவார் துருத்தியார் வேள்விக் குடிஉளார்
அடிகளைச் செடியனேன் நாயேன்
என்னைநான் மறக்குமா(று) எம்பெரு மானை என்உடம்(பு)
அடும்பிணி இடர்கெடுத்தானை. 74. 1.

மின்னுகின்ற பெரிய மேகங்கள் பொழிவதால் அருவியாகப் பெரு முழக்கத்துடன் இறங்கி (வந்து) கரையில் அலைகளை மோதுவதும், அன்னங்களை உடையதுமான காவேரியின் அகன்ற கரையில் (உள்ள பல தலங்களிலும்) எழுந்தருளியிருப்பவரும், (தம்முடைய) இரண்டு திருவடிகளையும் இடைவிடாது தொழும் அன்பர்களான அடியவர் (குறைகளைச்) சொன்னபடியே அறிந்து தீர்ப்பவரும், திருத்துருத்தியிலும் திரு வேள்விக்குடியிலும் அமர்ந்தவரும், என் உடம்பை வருத்துகின்ற நோய்த் துன்பத்தைப் போக்கியவரும், என் தலைவருமாகிய சுவாமியைப் பாவியும், நாய்போற் கீழ்ப்பட்டவனுமான நான் மறப்பது எவ்வாறு? (மறக்க முடியாது.)

அடியவரின் குறையை அறிந்து நீக்கும் எஜமானர் உலகில் அருமை. அப்பெருமை எம்பெருமானுக்கு இயல்பிலே அமைந்ததாகும். திருவாவடுதுறையிற் பிணி தீர்க்கும் வண்ணம் வேண்டின சுந்தரர், திருத்துருத்தியை அடைந்து அங்கே இறைவன் கட்டளைப்படி குளத்தில் முழுகிப் பிணி நீங்கப் பெற்றுப் பாடியது.

60. 'தூவாயா'

தூவாயா தொண்டுசெய் வார்படு துக்கங்கள்
காவாயா கண்டுகொண் டார்ஐவர் காக்கிலும்

நாவாயால் உன்னையே நல்லன சொல்லுவேற்(கு)
ஆவாஎன் பரவையுண் மண்டலி அம்மானே. 96. 1.

(வேதத்தை அருளிய) பரிசுத்தமான திருவாக்கை யுடையவனே, உனக்குத் திருவடித்தொண்டு செய்யும் அன்பர் (வினை வசத்தால்) அநுபவிக்கின்ற துக்கங்களை (நீக்கி)க் காக்க மாட்டாயா ? (உலக விஷயங்களிலே புகுத்தும் முறையை நன்கு) அறிந்துகொண்டவர்களான ஐவர் (ஐம்புலன்கள்) (நான் உன் வழிப்படாது) தடுப்பினும், உன் பெருமைகளைப் பேசுதற்கு ஆதாரமான நாக்கையுடைய வாயினுல் உன்னையே நல்ல வார்த்தைகள் (துதிகள்) சொல்லும் எனக்கு, ஆஹா ! (இவன் இரங்கத் தக்கவன்) என்று திருவருள் செய்வாயாக. (திருவாரூர்ப்) பரவையுண் மண்டலியென்னும் ஆலயத்தில் எழுந்தருளி யுள்ள பெருமானே.

தூ - பற்றுக்கோடு ; தூவாயா - பற்றுக்கோடான வனே என்றுமாம். ஐம்புலன்கள் வழியே சென்று அல்லற் படுவேனுயினும், உன்னைத் துதிப்பவன் அன்றோவென்று நீ இரங்கி அருள வேண்டும் என்கிறுர்.

61. 'உறக்க மில்லாமையும் உணர்த்த வல்லீர்களே'

பறக்குமெங் கிள்ளைகாள் பாடுமெம் பூவைகாள்
அறக்கண்என் னத்தகும் அடிகள்ஆ ரூரரை
மறக்ககில் லாமையும் வளைகள்நில் லாமையும்
உறக்கமில் லாமையும் உணர்த்தவல் லீர்களே. 37. 3.

(எதிரிலே) பறக்கின்ற எம்முடைய கிளிகளே, (இனிமையாகப்) பாடுகின்ற எம்முடைய நாகணவாய்ப் புட்களே, தருமத்தின் 'கண்' என்று சொல்லத்தக்க (நம்) சுவாமியாகிய திருவாரூர்ப் பெருமானை (நான்) மறக்க முடியாமையையும் (அது காரணமாக உடல் மெலிவதனுல் என் கையில்) வளைகள் நில்லாது கழன்றுபோகும்

தன்மையையும் (எப்போதும்) எனக்குத் தூக்கம் இல்லாமையையும் (நீங்கள் அப்பெருமானுக்கு) அறிவிக்கக் கூடுமோ? (அவ்வாறுயின் தயை செய்து அறிவிப்பீர்களாக).

சுந்தரர் ஆண்டவன்மீது கொண்ட பெருங்காதலினுல் ஆனந்தமடைந்து பின்னர்ப் பிரிதலும், நாயகியின் நிலையை அடைய, தமது நாயகனுன சிவபெருமானிடம் தமது காதலையும் பிரிவாற்ருமையையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அறிவிக்குமாறு கிளிகளையும் நாகணவாய்ப் புட்களையும் தூது அனுப்புகிருர்.

62. 'மீளா அடிமை உமக்கே'

மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே
மூளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடி
ஆளா யிருக்கும் அடியார் தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால்
வாளா அங்(கு) இருப்பீர் திருவா ரூரீர் வாழ்ந்து போதீரே.
95. 1

உமக்கே என்றும் பிரியாத அடிமை ஆளாகி, (உம்மையன்றி) வேறு எவரையும் (எஜமானுக) விரும்பாமல் ஆட்பட்டிருக்கும் அடியவர்கள் (வெளியில் கிளம்பாது) உள்ளேயே குமுறுகின்ற தீயைப்போல (மனத்துக்கு) உள்ளேயே (துன்பமாகிய தீ) ஜொலித்து மிகவும் முகவாட்டமடைந்து தங்கள் துன்பத்தை (உம்மிடம் முறையிட்டுச்) சொன்னுல், (அதனைச் செவியேற்றுத் தீர்த்தருளாமல்) சும்மா இருக்கின்றீர்; திருவாரூர்ப் பெருமானே, (உமக்கு இது தகுமாயின்) நீரே வாழ்ந்துபோம். (நான் கெட்டால் கெடுகிறேன்).

இதுவரை மற்ருெரு கண், பார்வையைப் பெருத சுந்தரர், வருத்த மிகுதியாலும், தோழமை முறையாலும் உரிமையுடன் திருவாரூர்ப் பெருமானை வேண்டித் தம் வருத்த மிகுதியைப் புலப்படுத்திப் பாடுகிருர். மீளா அடிமை - (உம்மை விட்டு) விலக்க முடியாத அடிமை.

உயிர்கள் கட்டுப்பட்ட நிலையிலும், முக்தி நிலையிலும் இறைவனுக்கு அடிமைகளே என்பது சித்தாந்தக்கொள்கை. உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடி - துயரத் தீயால் மனம் வெந்து போயிருப்பினும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு வெளிக்காட்ட விரும்புவதில்லை. ஆனால், அது வெளியில் முகத்தை மிகவும் வாட்டுவிக்கிறது என்கிறார்.

63. 'விரும்பி ஆட்பட்டேன்'

விற்றுக்கொள்வீர் ஒற்றியல்லேன் விரும்பி ஆட்பட்டேன்
குற்றம் ஒன்றும் செய்ததில்லை கொத்தை யாக்கினீர்
எற்றுக் கடிகேள் என்கண் கொண்டீர் நீரே பழிப்பட்டீர்
மற்றைக்கண்தான் தாராதொழிந்தால் வாழ்ந்துபோதீரே.
95. 2.

நான் உம்மிடத்து ஒருவரால் அடகு வைக்கப்பட்ட வன் அல்லேன். (என்) மனமொப்பி (உமக்கு) அடிமைப் பட்டேன். ஆதலால், நீர் வேண்டும்போது என்னை விற்றுக் கொள்வதற்கு உரிமை யுடையீர். (நான் என் மனமறிய) ஒரு குற்றமும் செய்ததில்லை. (இரக்கமின்றி என்னைக்) குருடாக்கி விட்டீர். என் சுவாமியே, என் கண்ணை எதற் காக அபகரித்தீர்? (இதனால்) நீரே (நம்பினவரைக் கெடுத்த) பழிக்கு உட்பட்டீர். (எனக்கொன்றுமில்லை) (என்மீது இரங்கி) மற்றொரு (வலக்) கண்ணையும் தந் தருளாவிட்டால், (நீரே) வாழ்ந்துபோம். (நான் கெட்டால் கெடுகிறேன்.)

விற்று.......ஆட்பட்டேன் - நானே விரும்பி உமக்கு அடிமையானேன், சிறிது காலம் அடிமையாகிப் பின் மீட் டுக் கொண்டு போம்படி என்னை ஒற்றிவைக்க வில்லை. மீளா அடிமையாய் உமது உடைமையானேன்; ஆதலின் என்னை நீர் வேறு ஒருவருக்கு விற்றுவிடும்வரை உம்மிட மன்றி வேறெங்கு முறையிடுவேன் என்றவாறு இப்படி

மனம் புழுங்கி முறையிட்டதன் பயனாகச் சுந்தரர் வலக் கண்ணும் பெற்றனர்.

64. 'குற்றம் செய்யினும் குணமெனக் கருதுங் கொள்கை'

நற்றமிழ் வல்லஞான சம்பந்தன் நாவினுக் கரையன்
நாளைப் போவானும்
கற்ற சூதன்நற் சாக்கியன் சிலந்தி கண்ணப்பன்
கணம்புல்லன் என்(று) இவர்கள்
குற்றம் செய்யினுங் குணமெனக் கருதுங்
கொள்கை கண்டுநின் குரைகழல் அடைந்தேன்
பொற்றி ரள்மணிக் கமலங்கள் மலரும்
பொய்கை சூழ்ந்திருப் புன்கூர் உளானே. 55. 4.

நல்ல தமிழ்ப்பாடலில் திறமைபெற்ற திருஞான சம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் திருநாளைப் போவாரும் (நந்தனர்) சூதாட்டம் கற்று வல்ல மூர்க்க நாயனரும், நல்ல சாக்கிய நாயனரும், சிலந்திப் பூச்சியும் கண்ணப்ப நாயனரும் கணம் புல்ல நாயனரும் என்று கூறும் இவர்கள் யாவரும் பல விதமாகிய குற்றஞ் செய்தாலும் அவற்றைக் குணமாகக்கொண்டு அருளின தேவரீரது திருவருட் கொள்கையைப் பார்த்து, பொன்னின் திரளும், மணிகளும் தாமரைகளும் பரந்து விளங்கும் தடாகங்கள் சூழ்ந்த திருப்புன்கூரில் எழுந்தருளிய பெருமானே, தேவரீரது ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த திருவடியைச் சரணமடைந்தேன்.

65. 'நினைவார் வினை தீர்ப்பார்'

எண்ணியிருந்து கிடந்தும் நடந்தும்
அண்ணல் எனநினை வார்வினை தீர்ப்பார்
பண்இசை ஆர்மொழி யார்பலர் பாடப்
புண்ணிய னூர்உறை பூவண மீதோ. 11. 2.

(திருவடிகளையே) தியானித்துக்கொண்டு இருந்தும் படுத்தும் நடந்தும் (எக்காலத்தும்) அளவிடற்கரிய பெருமை யுடையவர் என்று (அவரை) நினைப்பவருடைய வினைகளைத் தீர்க்கும் பரிசுத்தராகிய பெருமான் பண்ணோடு கூடிய கீதம் பொருந்திய (இனிய) சொற்களையுடைய ஆடற் பெண்கள் பலர் (துதி) பாட (இனிதாக) எழுந் தருளியுள்ள திருப்பூவணம் இதுவோ.

எக்காலத்தும், எச் செயலிலும் இறைவனை நினைத்தல் வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறார்.

66. 'நலியார் நமன் தமரே'

ஊனுய்உயிர் புகலாய்அக லிடமாய்முகில் பொழியும்
வானுய்வரு மதியாய்விதி வருவான்இடம் பொழிலின்
தேன்ஆதரித்(து) இசைவண்டினம் மிழற்றுந் திருச்சுழியல்
நானுவிதம் நினைவார்தமை நலியார்நமன் தமரே. **82. 1.**

(உயிர்களின்) சரீரங்களாகிய (எல்லா) ஜீவராசி களுக்கும் புகலிடமாயும், பரந்த (இவ்) உலகமாகியும், மேகங்கள் (மழை) பொழிதற்கு இடமான ஆகாசமாகியும், அதில் தோன்றும் கலைகள் நிறைந்த பூர்ண சந்திரனுகியும் (அவரவர்க்குரிய) மெய்ப் பொருளாயும் இருக்கின்ற பெரு மானுக்குரிய இடமான, சோலைகளிலே இனிய தேனை விரும்பி (நல்ல) கீதத்தை உடைய வண்டுக் கூட்டங்கள் ரீங்காரம் செய்கிற திருச்சுழியலைப் பலவகையில் நினைப் பவர்களை யம தூதர்கள் வருத்தமாட்டார்கள். (திருச்சுழி யலை உண்மையுடன் வழிபடுவோர்க்கு யமபயமில்லை.)

ஆண்டவன் எல்லா உடல்களுமாகி, உடல்களில் தங்கும் உயிர்கட்குப் புகலிடமாகி, உயிர்கள் வாழ்வதற் குரிய உலகமாகி, உலகம் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத மழையைப் பொழியும் வானுகி, அவ்வானை விளக்கஞ் செய் யும் மதியாகி, இவைகட் கெல்லாம் மேலாக, அழியாத மெய்ப்பொருளுமாகி இருப்பவன் என்றவாறு.

67. 'எய்துவ தென்று கொலோ'

நானுடை மா(டு)எனவே நன்மை தரும்பரனை
நற்பத மென்று(உ)ணர்வார் சொற்பத மார்சிவனைத்
தேனிடை இன்னமுதை மற்றத னில்தெளிவைத்
தேவர்கள் நாயகனைப் பூஉயர் சென்னியனை
வானிடை மாமதியை மாசறு சோதியனை
மாருத மும்அனலும் மண்டல மும்மாய
கானிடை மாநடனென்(று) எய்துவ தென்றுகொலோ
கார்வயல் சூழ்கானப் பேர்உறை காளையையே.

84. 3

நான் (உரிமையாகப்) பெற்றுள்ள செல்வம் போல (எனக்கு) நன்மைகளைச் செய்யும் பரம்பொருளும், (தன்னையே அடைதற்கு உரிய) நல்ல பதவியென்றும் உணரும் அடியவர்களின் சொற்களாலாகிய துதிகளில் நிறைந்திருக்கும் மங்களமூர்த்தியும், தேனிடத்துள்ள இனிய அமுதமும் அவ்வமுதத்தின் ஸாரமும் ஆனவனும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனும், (பொன் மயமான கொன்றைப்) பூச்சூடிச் சிறந்து விளங்குகின்ற சிரசை யுடையவனும், ஆகாயத்தில் (விளங்கும்) சந்திரனுனை வனும், குற்றமற்ற (சூரியன் போன்ற) ஜோதி ஸ்வரூபி யும் (ஆன) (பயிர்களின் பசுமை மிகுதியாலே) கருமை நிறம் தோன்றும் வயல்கள் சூழ்ந்த திருக் கானப்பேரில் அமர்ந்துள்ள காளைப்பெருமானை, பூமி முதலிய உலகங் களும் ஆகியவனும், காட்டினிடத்தே பெரிய ஆநந்த நர்த் தனம் செய்பவனும் என்று அறிந்து அடைவது எந் நாளோ?

திருச்சுழியலில், பெருமான் சுந்தரர் கனவிலே காளை (யௌவன)ப் பருவமும் கையிலே பொற்செண்டும் தலையிலே உச்சிக்கொண்டையுமுடைய ஓர் இனிய கோலத்துடன் தோன்றி, தாம் இருப்பது 'கானப்பேர்' என்று கூறி மறைந்தருள, சுந்தரர் அதிசயித்துப் பெரு விருப்புடன் திருக்கானப்பேருக்குச் சென்று 'கானப்பேர்

உறை காளையை அடைவது என்று கொலோ' என்று பாடிக்கொண்டே ஆலயத்தை அடைந்தார்.

மண்டலமும் மாய - உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் அழித்த பின்பு என்றுமாம். முதலில் இறைவனை இம்மைக்கு உரிய செல்வமென்றும், பின் மறுமைக்கு நன்மையளிக்கும் பரம்பொருள் என்றும் அவரை உணர்ந்த பின்பு துதிக்கும் உரியவர் என்றும் துதிப்பவர்க்குப் பேரானந்தத்தையும் பிறவாமையையும் தருபவர் என்றும் கூறுகிறார்.

68. 'என்றனையாள் தோழனை'

நாதனை நாத(ம்) மிகுத்து ஓசைய(து) ஆனவனை
ஞான விளக்(கு) ஒளியாம் ஊன்உயி ரைப்பயிரை
மாதனை மேதகுதன் பத்தர் மனத்(து) இறையும்
பற்றுவி டாதவனைக் குற்றமில் கொள்கையனைத்
தூதனை யென்றனைஆள் தோழனை நாயகனைத்
தாழ்மக ரக்குழையும் தோடும் அணிந்ததிருக்
காதனை நாயடியேன் எய்துவ(து) என்றுகொலோ
கார்வயல் சூழ்கானப் பேர்உறை காளையையே.

84. 9.

(காதால் கேட்க முடியாத நுட்பமான) நாத தத்துவமானவனும் அந்நாதம் தூலமாகி முதிர்ந்து (வெளிப்படும்) சப்தம் ஆனவனும், ஞான தீபச் சுடராய் (உலகத்திலுள்ள உடலுக்குள்) உயிராயிருப்பவனும், தாவரங்கள் ஆனவனும், பெண்ணை (பாதியில்) உடையவனும், மேன்மையுடைய தன் பக்தர்களின் மனத்தினின்றும் (ஒரு) கணமும் பிரியாதவனும, குற்றமற்ற கோட்பாடு (ஒழுக்கம்) உடையவனும், (எனக்குத்) தூதனும் என்னை ஆட்கொண்ட தலைவனும் தோழனுமாகியவனும், (ஒரு பால்) தொங்குகின்ற மகர குண்டலமும் (மற்றொருபால்) (உமையாளுக்குரிய இடப் பாகத்தில்) தோடும் அணிந்த திருச்செவிகளையுடையவனும், (ஆன) கரிய வயல்கள் சூழ்ந்த திருக்கானப்பேரில் எழுந்தருளிய காளைப்

பெருமானை நாய்போற் கீழ்ப்பட்ட அடியவனாகிய நான் (போய்) அடைவது என்றோ ?

69. 'அப்பனே அஞ்சினேனே'

இறைகளோ(டு) இசைந்த இன்பம்
இன்பத்தோ(டு) இசைந்த வாழ்வு
பறைகிழித்(து) அனைய போர்வை பற்றியான்
நோக்கினேற்குத்
திறைகொணர்ந்(து) ஈண்டுத் தேவர்
செம்பொனும் மணியுந் தூவி
அறைகழல் இறைஞ்சும் ஆரூர் அப்பனே
அஞ்சினேனே. 8. 1

தேவர்கள் கூடி நல்ல பொன்னையும் மணியையும் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து செலுத்துகின்ற, ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த திருவடிகளிலே வணங்குவற்கு இடமான திருவாரூர்ப் பெருமானே, பறையை (மூடிய தோலைக்) கிழித்தாற்போன்ற (தோற்) போர்வையையுடைய உடம்பைப் பிடித்து நான் (ஆராய்ந்து) பார்த்த போது, இறைவராகிய உம்மோடு பொருந்திய பேரின்பமும் அந்த இன்பத்தோடு பொருந்திய (முத்தி) வாழ்க்கையும் (ஆகிய இவை எனக்குக் கிட்டுமோ என்று) அஞ்சுகின்றேன்.

இறைகளோடு........வாழ்வு - உலக இன்பம் பல துன்பங்களோடு பொருந்தியது; அத்தகைய (துன்பங்கலந்த) இன்பத்தோடு கூடிய உலக வாழ்க்கைக்கு என்றுமாம்.

70. 'ஐயாறுடைய அடிகளோ'

எங்கே போவே னாயிடினும் அங்கே வந்(து) என்
மனத்தீராய்ச்
சங்கை ஒன்றும் இன்றியே தலைநாள்
கடைநாள் ஒக்கவே

கங்கை சடைமேற் கரந்தானே கலைமான்
மறியும் கனல்மழுவும்
தங்குந் திரைக்கா விரிக் கோட்டத்(து)
ஐயா றுடைய அடிகளோ. 77. 2.

(மிக்க செருக்கும் விசையும் கொண்ட) கங்கையைச் சடையில் மறைத்துக்கொண்டவரே, கலைமான் குட்டியும், தரிக்கின்ற மழுவும் (திருக்கரங்களிலே) தங்கப் பெற்ற, அலைகள் பொருந்திய காவேரி சூழ்ந்த திருவையாற்றை (இடமாக) உடைய சுவாமியே, (நான்) எங்கே போவேனுனாலும் அங்கே (நீர்) வந்து சந்தேகம் ஒரு சிறிதும் இன்றி (என்னை ஆட்கொண்ட) முதல் நாளினும், கடைசியாகிய இந்நாளினும் ஒரே வகையாக என் மனத்தில் எழுந்தருளியவராயிருக்கின்றீர். (ஆதலால் என் குறையைத் தீர்த்து அருள்வீராக.)

சுந்தரர் சேரமான் பெருமான் நாயனுருடன் சென்று திருவையாற்றைத் தரிசிக்க விரும்பினுர். அப்போது காவிரி ஆற்றில் வெள்ளம், ஓடங்கள் செல்ல முடியாதபடி பெருக்கெடுத்துக் கரைபுரண்டு ஓடியது. சுந்தரர், ஐயாற்றுப் பெருமானை வேண்டிப் பாடிய அளவில் ஆற்று வெள்ளம் இருபுறமும் விலகி வழிவிட்டது. அப்போது பாடியது இப் பதிகம்.

71. 'ஆரூரானை மறக்கலுமாமே'

பொன்னும் மெய்ப்பொரு ளும்தருவானைப்
போகமும்திரு வும்புணர்ப் பானைப்
பின்னை என்பிழை யைப்பொறுப் பானைப்
பிழையெ லாந்தவி ரப்பணிப்பானை
இன்ன தன்மையன் என்(று) அறி வொண்ணு
எம்மா னைஎளி வந்த பிரானை
அன்னம் வைகும் வயற்பழ னத்தணி
ஆரு ரானைமறக்கலு மாமே. 59. 1.

(இம்மைக்கு வேண்டிய நிலையில்லாத) பொன்னையும் (என்றும் அழிவில்லாத திருவருளாகிய) உண்மைப்

பொருளையும் (எனக்குத்) தருபவரும் (உலக) போகங்களை யும் (அழியாத மோட்சமாகிய) செல்வத்தையும் சேர்ப்பிப் பவரும், மற்றும் என் குற்றங்களைப் பொறுத்து அருளு பவரும், குற்றங்களே (என்னிடம்) இல்லாதவாறு நியமிப் பவரும், இப்படிப்பட்டவரென்று வரையறுத்து அறிய முடியாத இயல்பையுடைய எம்பெருமானும், ஆயினும் (எனக்கு) எளிதாகக் கிடைத்த தலைவரும் (ஆகிய) அன் னப் பறவைகள் தங்கப்பெற்ற வயல்களையுடைய மருத நிலங்கள் அழகு செய்யும் திருவாரூர்ப் பெருமானை (நான்) மறக்கவும் முடியுமோ?

சிலகாலம் சேரமான் பெருமான் நாயனாருடன் மலை நாட்டிலே இன்பமாகத் தங்கியிருந்த சுந்தரர், திருவாரூர்ப் பெருமானுடைய நினைவு வரப்பெற்றவராய்க் கொடுங்கோ ளூரில் இருந்தபடியே திருவாரூரைப் பாடிக்கொண்டு புறப் பட்டார். இகத்திலும் பரத்திலும் அடியார் வேண்டிய வற்றையெல்லாம் சிவபெருமான் தருவார் என்றவாறு. இகத்தில் பொன்னையும் போகத்தையும் தந்தார்: என் பிழையைப் பொறுத்தார்; எனக்கு எளிதாகக் கிட்டுதற்கு உரியரானார்; ஆயினும், பரத்திற்குரிய மெய்ப்பொருளையும் முத்திச் செல்வத்தையும் தந்தார்; என் பிழையை முழுதும் நீக்கிப் பரவாழ்க்கைக்கு உரியராக்கினார். தமது இயல்பை இன்னதென்று வரையறுக்க முடியாத மகிமை வாய்ந்தவராய்ப் பர உலகத்தில் விளங்கினார் என்றவாறு.

72. 'உயிர்க்குப் பரிந்தானை'

கார்க்குன் றமழை யாய்ப்பொழி வானைக்
கலைக்கெ லாம்பொரு ளாய்உடன் கூடிப்
பார்க்கின் றஉயிர்க் குப்பரிந் தானைப்
பகலுங் கங்குலும் ஆகிநின் றானை
ஓர்க்கின் றசெவி யைச்சுவை தன்னை
உணரும் நாவினைக் காண்கின்ற கண்ணை
ஆர்க்கின் றகட லைமலை தன்னை
ஆரூ ரானை மறக்கலுமாமே. 59. 3.

கரிய மலையினிடத்து மழையாகப் பொழிபவரும் எல்லாக் கலைகளுக்கும் (உரிய) பொருளாகி அக்கலைகளுடன் சேர்ந்திருப்பவரும், காணப்படும் ஜீவர்களுக்கு அருள் செய்பவரும்; பகலும் இரவும் (முதலிய காலங்கள்) ஆகியிருப்பவரும், (சத்தத்தை) அறிகின்ற காதுகளாகியவரும், உருசியை அறியும் நாக்கு ஆகியவரும் (பொருள்களைக்) காணும் கண்களாகியவரும், ஒலிக்கின்ற கடலாய் இருப்பவரும். (சலிப்பில்லாத) மலையானவரும் (ஆகிய) திருவாரூர்ப் பெருமானை (நான்) மறத்தலும் கூடுமோ ?

கார்க்குன்ற........பொழிவானை - அதுபோல், உயிர்களிடத்துத் தன் அருளைப் பொழிபவன் எனினுமாம். உடன் கூடிப் பார்க்கின்ற - தன்னோடு கூடியிருந்தும் தன்னை அறியாது பார்க்கின்ற; சிவன் உயிரினுள் இருப்பினும், அதனை அறியாது வருந்துகின்றமையின், அதற்காக இரங்குகின்றார்.

73. 'உன்னையே உள்குகின்றேன்'

எற்றான் மறக்கேன் எழுமைக்கும் எம்பெரு மானையே
உற்றாய்என்(று)உன்னையே உள்குகின்றேன் உணர்ந்(து)
புற்றா டரவா புக்கொளி யூர்அவி நாசியே [உள்ளத்தால்
பற்றாக வாழ்வேன் பசுபதி யேபர மேட்டியே. 92. 1.

உன்னையே (எனக்கு) உற்றவனென்று மனத்தால் அறிந்து (எப்போதும்) நினைக்கின்றேன். புற்றிலுள்ள (படமெடுத்து) ஆடுகின்ற பாம்பையுடையவனே, திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசியில் எழுந்தருளியிருப்பவனே, (ஆன் மாக்களாகிய) பசுக்களுக்குத் தலைவனே, பரமஞான ஸ்வரூபியே. (நீயே) பற்றுக்கோடாக வாழ்கின்றேன். (ஆதலால்) எம்பெருமானாகிய உன்னை ஏழு பிறப்பிலும் எவ்வகையால் மறப்பேன் ?

இப்பதிகம் பாடி, சுந்தரர் இறைவன் அருளால் முதலை உண்ட பாலனை அழைத்துப் பெற்றோரிடம் ஒப்புவித்தார்.

74. 'சொல்லுவார் சொற்பொருள் அவை நீ'

ஆக்கும் அழிவும் அமைவும்நீ என்பன்நான் சொல்லுவார்
சொற்பொருள் அவைநீ என்பன்நான்
நாக்கும் செவியும் கண்ணும்நீ என்பன்நான் நலனே
இனிநான் உனைநன்(கு) உணர்ந்தேன்
நோக்கும் நிதியம் பலஎத் தனையுங் கலத்திற்
புகப்பெய்து கொண்(டு)ஏற நுந்தி
ஆர்க்குங் கடலங் கரைமேல் மகோதை அணியார்
பொழில்அஞ் சைக்களத்(து) அப்பனே. 4. 7.

படைப்பும் அழிப்பும் (காப்பும்) பூரணமும் நீ என்று சொல்லுவேன் நான். (பலவாறு) சொல்லுகின்றவர்களுடைய சொற்களின் பொருளாகிய அவை நீயே என்று சொல்லுவேன் நான். (சுவை அறியும்) நாக்கும், (கேட்கும்) காதும், (பார்க்கும்) கண்ணும் நீயே என்று சொல்லுவேன் நான். (எனக்கு நன்மையாகிய) பெருமானே, (பிரகாசமாகக்) காணப்படும் (முத்து பவளம் முதலிய) செல்வங்கள் எத்தனைப் பலவற்றையும் மரக்கலங்களிலே இட்டுக் கரையில் ஏறும்படி மோதித் தள்ளிக்கொண்டு சப்திக்கின்ற (மேல்) கடலின் கரையில் உள்ள 'மகோதை' என்னும் ஊரில், திருவஞ்சைக் களக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள (என்) பிதாவே, இப்போது உன்னை நான் நன்கு அறிந்துகொண்டேன்.

சொற் பொருள் அவை நீ - சிவபெருமான் நாதவடிவாய் நிற்றலின் எல்லா ஒலிகளும் அவரையே குறிக்கின்றன என்றார். நாக்கும்....நீ - புலன்களூடு நின்று அறிவிப்பானும் நீ நலனே இனி....உணர்ந்தேன் - நீ நன்மையின் வடிவமே ஆனாய். நீ செய்வதெல்லாம் உலகத்தில் உள்ள உயிர்களின் நன்மைக்கே யாகும் என்பதை அறிந்துகொண்டேன். நலன் - மங்கள வடிவினன்; சிவன் என்பதன் பொருள். சிவபெருமானை நன்குணர்ந்தவர்க்கு மனை வாழ்க்கையில் வெறுப் பெழுதலும் பர வாழ்க்கையை விரும்புதலும் இயல்பாதலின், 'வெறுத்தேன்

மனைவாழ்க்கையை விட்டொழித்தேன்' என்று அடுத்த பாட்டில் கூறுகிறார். இவ்வாறு நாயனார் தமது விருப்பைக் குறிப்பால் உணர்த்தலும், பெருமான் அவரைக் கயிலாயத்துக்கு அழைத்தேக ஏற்பாடு செய்தருளினர்.

75. 'அருள் புரிந்ததும் தாமோ'

மந்திரம் ஒன்று அறியேன் மனை வாழ்க்கை மகிழ்ந்தடியேன்
சுந்தரவேடங்களால் துரிசேசெயுந் தொண்டனெனை
அந்தர மால்விசும்பில் அழகானை அருள்புரிந்த
துந்தர மோநெஞ்சமே நொடித்தான்மலை உத்தமனே. 100. 3.

அடியவனாகிய நான் (பெருமானை மகிழ்விக்கும் சிவ) மந்திரம் ஒன்றையும் அறியமாட்டேன். இவ் வாழ்க்கையிலே மனமகிழ்ச்சி கொண்டு (வெளிக்கு) அழகிய (சிவ) வேடங்களுடன் குற்றங்களையே செய்யும் தொண்டனான எனக்குத் திரு நொடித்தான் மலையெனப்படும் கயிலாயத்தில் எழுந்தருளிய முதல்வனாகிய பெருமான், மேலிடத்து உள்ளதாகிய பெரிய ஆகாயத்திலே (செல்லத்தக்க) அழகிய (வெள்ளை) யானையை (நான் ஏறிச்செல்ல) அருள் செய்ததும் தகுதி யுடையதாகுமோ? (என்னாற் சொல்லும் தரத்ததாகுமோ?) (என்னுடைய) மனமே!

நாயனார் கயிலாயத்திற் கெழுந்தருளும்போது, ஆண்டவனது பெருங்கருணைத் திறத்தையும் தன்னுடைய சிறுமையையும் நினைந்து நன்றி பாராட்டுகிறார். 'இறைவர் என்னையும் பொருட்படுத்தி, இந்திராதியர்க்குரிய வெள்ளை யானையை எனக்கருளிய கருணைத் திறத்தை எவ்வாறு வியப்பேன்!' என்கிறார். இவ்வாறு சுந்தரர் வெள்ளை யானைமீது ஏறித் திருக்கயிலாயத்தை அடைந்து, சிவபெருமானாலே தம்மிடம் சேர்த்துக்கொள்ளப் பெற்றார்.

திருவாசகம்

1 'நமச்சிவாய வா அழ்க'

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன் தாள் வாழ்க,
இமைப் பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க;
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க;
ஆகமம் ஆகிநின்(று) அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க;
ஏகன், அனேகன் இறைவன் அடிவாழ்க;
வேகம் கெடுத்(து)ஆண்ட வேந்தன் அடிவெல்க;
பிறப்(பு)அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க;
புறத்தார்க்குச் சேயோன் தன் பூங்கழல்கள் வெல்க;
கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க;
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க.

(சிவபுராணம் 1—10.)

'நமச்சிவாய' என்னும் ஐந்தெழுத்து வாழ்க. (அந்த ஐந்தெழுத்தின் பொருளாகிய) இறைவனுடைய திருவடி வாழ்க; இமைக்கும் அளவு காலம்கூட என்னுடைய நெஞ்சிலிருந்து நீங்காதவனுடைய திருவடி வாழ்க; திருவாவடுதுறைக்குத் தலைவனாகிய உயர்ந்த மாணிக்கம் போன்றவனுடைய திருவடி வாழ்க; ஆகமப் பொருள் ஆகி நின்று, (நினைத்த நெஞ்சம்) தித்திப்பவனுடைய திருவடி வாழ்க; ஒன்றாக இருப்பவனும் பலவாக இருப்பவனும் ஆன இறைவனுடைய திருவடி வாழ்க; மனக் கலக்கத்தைப் போக்கி என்னை ஆட்கொண்டருளிய மகாப் பிரபுவினுடைய திருவடி வெற்றி பெறுக; பிறவித் துன்பங்களை ஒழித்தருளுகின்ற சிவபெருமானுடைய (வீரக் கழலை) அணிந்த திருவடிகள் வெற்றி பெறுக; (அன்பில்லாத) பிறர்க்கு வெகு தூரத்தில் இருப்பவனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் வெற்றி பெறுக; (அன்போடு) கைகளைக் கூப்பி வணங்குவோருடைய உள்

ளத்தைச் சந்தோஷிப்பிக்கும இறைவனுடைய திருவடிகள், தலையால் வணங்குவார்களை உயர்த்துகின்ற புகழை யுடையவனுடைய திருவடிகள் வெற்றி பெறுக.

நமச்சிவாய வாழ்க, நாதன் தாள் வாழ்க - இறைவனைக் காட்டிலும் இறைவனுடைய நாமத்திற்கு மகிமை அதிகமாதலின், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை முதலில் கூறி, அதன் பொருளாகிய இறைவனைப் பின் கூறினர்.

ஒப்பிடுக :

'இராம பக்தியிற் சிறந்த அநுமான் அவரது திருநாமத்தையே துணையாகக் கொண்டு எளிதில் கடலைக் கடந்தான்; ஆனல் இராமபிரானுக்கோ கடலைக் கடக்க அணைகட்ட வேண்டி யிருந்தது.'

—*ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தேவர்*

நமச்சிவாய - மங்களங்கட் கெல்லாம் மங்களமாகிய ஐந்தெழுத்தைக்கொண்டு நூலைத் தொடங்குகிருர். வாழ்க - இறைவனிடத்து உள்ளன்பு மேலிட்டுப் பொங்கும்போது, அவனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ என்று அடியார் அஞ்சி மனங்கலங்கிப் பரிவினல் அவனை வாழ்த்துதல் இயல்பு; பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டு பாடியதும் இக்காரணம் பற்றியேயாகும்.

தாள் - வாழ்க :—

'அடியாரைப் பரிந்து காப்பன பத்தியில் வருவன மத்தமாம் [பிணி நோய்க்கு
மருந்து மாவன மந்திர மாவன வலஞ்சுழி யிடமாக
இருந்த நாயகன் இமையவர் ஏத்திய இணையடித் தவத்தானே.'

—*சம்பந்தர்*

'சிந்திப் பரியன சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன்
முந்திப் பொழிவன முத்தி கொடுப்பன மொய்த்திரண்டு
பந்தித்து நின்ற பழவினை தீர்ப்பன பாம்பு சுற்றி
அந்திப் பிறை அணிந்து ஆடும் ஐயாறன் அடித்தலமே.'

—*அப்பர்*

2. 'உடையாய் என்னைக் கண்டுகொள்ளே'

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்(து)
உன்விரையார் கழற்(கு)என்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி
வெதும்பி உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்(து)உன்னைப் போற்றி
சயசய போற்றிஎன்னும்
கைதான் நெகிழ்விடேன் உடையாய்
என்னைக் கண்டுகொள்ளே

—திருச்சதகம், 1.

(எனது) உடல் மயிர்க்கூச்செறிந்து, நடுநடுங்கி, உன்னுடைய வாசனை நிரம்பிய திருவடியை அடைவதற்கு என்னுடைய கைகளைத் தலைமீது வைத்து, கண்களில் நீர் ததும்பி, மனம் கொதித்து, பொய்யை நீக்கி, உன்னைப் 'போற்றி, ஜயஜய, போற்றி' என்று துதிக்கின்ற ஒழுக்கத்தை (நான்) தளரவிடமாட்டேன்; (ஆதலால்) எல்லாவற்றையும் உடையவனே! நீ என்னுடைய நிலைமையைக் கண்டு (இரங்கி) (உன் அடியவர்களில் ஒருவனாக என்னை) ஏற்றுக்கொண்டருள்வாயாக.

ஆண்டவனிடத்து மெய்யன்பு உண்டாகும்போது, மனம் கொதிக்க வஞ்சனைகள் நீங்கும். நா அவனை வாழ்த்தித் துதிக்கும்; உடல் துடித்துக் கண்ணீர் பொழியும்.

பொய்தான் தவிர்த்து:

'மனமும் வாக்கும் ஒன்றுபட்டு நிற்றலே திருவருளைப் பெற இன்றியமையாத சாதனம்.'

—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தேவர்.

3. 'அருள் பெறும் நாள் என்றென்றே வருந்துவனே'

யானேதும் பிறப்(பு)அஞ்சேன் ; இறப்பதனுக்(கு)
என்கடவேன்
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணாள்வான்
மதித்தும் இரேன்
தேனேயும் மலர்க்கொன்றைச் சிவனே
எம் பெருமான்எம்
மானேஉன் அருள்பெறும்நாள் என்றென்றே
வருந்துவனே. —திருச்சதகம், 12.

இனி எந்தப் பிறவி வருவதாக இருந்தாலும், நான் அதற்குப் பயப்படவில்லை. (பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயமாகையால் அந்த) மரணத்துக்கு நான் என்ன செய்யக்கூடும்? (ஒன்றும் அஞ்சுவதற்கில்லை.) எனக்குச் சுவர்க்கலோகம் வருவதாக இருந்தாலும் அதை நான் விரும்பவில்லை; பூலோக அரசாட்சியையும் பொருளாகக் கருதவில்லை; தேன் பொருந்திய கொன்றை மலர் மாலையை அணிந்த சிவபெருமானே! எமது இறைவனே! எமது பெரியோனே! உமது அருளை நான் பெறும் காலம் எப்போது வரும் என்று வருந்துகிறேன். (நினைந்து நினைந்து துடிக்கிறேன்.)

4. 'என் சொல்லி வாழ்த்துவனே'

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யான்எனதுஎன்(று) அவர் அவரைக்கூத்தாட்டு
வான்ஆகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.
—திருச்சதகம், 15

ஆகாசம் ஆகி, பூமி ஆகி, காற்று ஆகி, தீ ஆகி, உடம்பு ஆகி, (அந்த உடம்பில் உள்ள) உயிர் ஆகி,

உள்ளதும் ஆகி, இல்லாததுமாகி, இறைவன் ஆகி, 'நான்,' 'என்னுடையது' என்று சொல்லி அவரவர்களை ஆட்டிவைப்பவனாகி நிற்கும் உன்னை என்ன வார்த்தைகளைச் சொல்லி வாழ்த்துவேன் (புகழ்வேன்)?

உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்:

'உளன் எனில் உளன்'

—நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி, 1. 1. 9.

சிவபெருமான் எல்லாப் பொருள்களின் வடிவமாயும் அவைகளோடு ஒன்றாகக் கலந்தும், அவைகளைக் கடந்தும், அவைகளை ஆட்டிவைப்பவனாயும் இருக்கின்ற தன்மையைச் சொல்லுக்கு அடங்காது என்கிறார்.

5. 'அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை'

தனியனேன் பெரும் பிறவிப் பௌவத்(து) எவ்வத்
நடந்திரையால் எற்றுண்டு பற்றொன் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்(டு)
இனிஎன்னே உய்யுமாறு என்றென்(று) எண்ணி
அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதல் அந்தமில்லா மல்லல்
கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.

—திருச்சதகம், 27.

(யாதொரு துணையுமின்றி) தன்னந்தனியனாக இருக்கின்ற நான், பிறவியாகிய பெருங்கடலில் (இருவினைத்) துன்பமாகிய பெரிய அலைகளால் மோதுண்டு யாதொரு பற்றுக்கோடும் இல்லாமல், கொவ்வைக் கனியை ஒத்த சிவந்த வாயையுடைய பெண்கள் என்கிற பெருங்காற்றினால் கலக்குண்டு, காமம் என்கிற பெரிய சுறா மீன் வாயில் அகப்பட்டு, இனிமேல் 'உய்யும் உபாயம் எது?'

என்று பலமுறை நினைந்து (நமச்சிவாய என்னும்) ஐந்தெழுத்தாகிய தெப்பக்கட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்கிறேன். மூர்க்கனுய்க் கிடந்த எனக்கு அழகிய தலைவனே, முதலும் முடிவும் இல்லாத வளம் பொருந்திய வீடாகிய கரையைக் (கருணையால்) காட்டி ஆட்கொண்டு அருளினாய்.

அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்து :

'கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்,
நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே.' —அப்பர்

6. 'வேண்டிலேன் புரந்தராதி இன்பமும்

போகம் வேண்டி வேண்டி லேன்பு ரந்தராதி இன்பமும்
ஏக நின்க யலிணை அலாதி லேன்என் எம்பிரான்
ஆகம் விண்டு, கம்பம் வந்து, குஞ்சி அஞ்ச லிக்கணே
ஆக என்கை கண்கள் தாரை ஆற தாக ஐயனே.'

—திருச்சதகம், 72.

எனது ஐயனே! எனது தலைவனே! (எனது) உடல் நெகிழ்ந்து, நடுக்கம் உண்டாகி, கைகள் தலை மீது (சேர்ந்து உன்னை) அஞ்சலி செய்வனவாகட்டும்; கண்களிலிருந்து பெருகும் நீர் (ஓர்) ஆருகப் பெருகட்டும். (இவைகளே) எனக்கு வேண்டுமேயன்றி அற்பமான (இந்திரிய) சுகங்களை விரும்பி இந்திரன் முதலியோருடைய இன்பங்களையும் நான் விரும்பவில்லை. தனிமையாக இருப்பவனே, உன்னுடைய இரண்டு திருவடிகளைத் தவிர வேறென்றினிடத்தும் நான் விருப்பங் கொள்ளவில்லை.

புரந்தராதி இன்பமும் முடிவடைந்து விடுமாதலின், வேண்டிலேன்' என்கிறார். ஆண்டவனுடைய திருவடிகளின் சம்பந்தமே நிலையான ஆனந்தமாகலின், 'அலாது இலேன்' என்கிறார்.

7. 'அன்பருக்கு உரியன் ஆக்கினுய்'

விச்ச(து) இன்றியே விளைவு செய்குவாய்
　　விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
வைச்சு வாங்குவாய் வஞ்சகப் பெரும்
　　புலையனேனை உன் கோயில் வாயிலிற்
பிச்சன் ஆக்கினாய் பெரிய அன்பருக்(கு)
　　உரியன் ஆக்கினாய் தாம்வளர்த்த ஓர்
நச்சு மாமரம் ஆயினும் கொலார்
　　நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே.

—திருச்சதகம், 96.

என்னை அடிமையாக உடைய தலைவனே. நீ விண்ணுலகம் மண்ணுலகம் ஆகிய இவற்றை முழுவதையும் வித்து இல்லாமலே உண்டாக்குவாய்; (அவைகளைக்) காப்பாற்றி அழிக்கவும் செய்வாய்; வஞ்சனையையுடைய பெரிய புலையனாகிய என்னை உன் (திருப்பெருந்துறை) கோயில் வாசலில் (அருள்புரிந்து உன்மேல்) பித்தனாக்கினாய்; உன்னுடைய சிறந்த அடியார்களுக்கு என்னை உரியவனாகவும் செய்தாய். தம்மால் வைத்துப் பயிரிடப் பெற்றது ஒரு விஷமரமே யானாலும், அதை வைத்தவர்களே வெட்டமாட்டார்கள். நானும் அவ்வாறே. (நீ என்னையும் கைவிடல் தகாது.)

விச்சது......செய்குவாய் - ஆண்டவன் தன் இச்சையொன்றினாலேயே (வேறொன்றையும் வேண்டாமலே) எத்தொழிலையும் செய்ய வல்லவன் என்றவாறு.

8. 'அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே'

யானே பொய்என் நெஞ்சும் பொய்என் அன்பும்பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும்
மானே அருளாய் அடியேன் உனைவந்(து) உறுமாறே.

—திருச்சதகம், 90.

நான் பொய் ஒழுக்கமுடையவன்; எனது நெஞ்சமும் வஞ்சகமானது; எனது அன்பும் போலியானது; ஆகவே, இப்படிப்பட்ட தீவினையை உடைய நான் அழுதால் உன்னைப் பெறலாம். தேனும் அமிர்தமும் கருப்பஞ் சாறும் போன்றவனே! அடியார்களுடைய மனத்தில் இனிக்கின்ற பெரியோனே! அடியேன் உன்னைவந்து அடையும்படி அருள வேண்டும்.

பொய் - இடையறாத ஆழ்ந்த மெய்யன்பையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள மணிவாசகப் பெருமான், இந்த அன்பின் தீவிரம் சிறிது (குறைந்தாலும்) தம்மைப் பொய்யன் என்கிறார். அழுதால்....பெறலாமே - ஆண்டவனை நினைந்து 'காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்குதல்' அவனை அடைய ஓர் எளிய வழியாகும். இவ்விதம் அழுவார்க்குப் பொய்ம்மைகளெல்லாம் நீங்கி மெய்யன்பு உண்டாகும்.

9. 'என்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள்'

இருந்(து)என்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை
என்னின் அல்லால்
விருந்தினனேனை விடுதிகண் டாய்மிக்க நஞ்(சு) அமுதா
அருந்தின னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்(கு) அரசே
மருந்தின னேபிற விப்பிணிப் பட்டு மடங்கினர்க்கே.

—*நீத்தல் விண்ணப்பம், 18.*

கொடுமை மிகுந்த விடத்தை அமுதாய்க்கொண்டவனே, நிலைபெற்ற உத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவனே, பிறவி நோயில் அகப்பட்டு முடங்கிக் கிடப்பவர்க்கு மருந்து ஆனவனே! என் எதிரில் எழுந்தருளியிருந்து என்னை ஆண்டுகொள். (அடிமையாக்கிக் கொள்.) (உன் உடைமையாகக் கருதி) விற்றுக்கொள்க, ஒற்றி வைத்துக்கொள்க என்று சொல்வது தவிர, (மற்றொன்று சொல்ல இடமில்லை); உன்னையே விருந்தாக

வந்து அடைந்தவனைக் கைவிட்டு விடுவாயோ? (கைவிடாது காத்தருள வேண்டும்.)

10. 'அரும் பெரும் சோதி'

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலி போய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்(டு) இங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
ஈதே எம்தோழி பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

—*திருவெம்பாவை, 1.*

முதலும் முடிவும் இல்லாத, அரிய பெரிய ஒளி உருவனை சிவபிரானை நாங்கள் புகழ்ந்து பாடுவதைக் கேட்டும்; வாள் போன்றதும் அகன்றதுமான கண்களை உடைய பெண்ணே! நீ உறங்குகின்றாயோ? (அல்லது) உன் காதுகள் வலியனவோ (செவிடானவையோ)? மகாதேவனுடைய நீண்ட வீரக் கழல்களை யணிந்த திருவடிகளை (பக்தர்கள்) தெருவில் துதித்த துதிகளின் ஓசை (ஒருத்தி வீட்டிற்குள்) போய்க் காதில் வீழ்ந்ததும் ஏங்கி அழுது, தன்னை மறந்து, பூம்பள்ளிமீது புரண்டு இப்படி யாதொரு பொருளும் ஆகாமல் (மூர்ச்சித்துக்) கிடக்கின்றாள். (நீயோ, நாங்கள் வந்து உன் வீட்டு வாசலில் நின்று இறைவனுடைய புகழ்களைப் பாடுகிறபோது, அதைக் கேட்டும் எழுந்திராமல் இப்படிப் படுத்துக்கிடக்கும்) இதுதான் எங்களுடைய தோழியாகிய உனது இயற்கையோ? இது என்ன வியப்பு! பாவை போன்றவளே! இதைக் கேட்டு ஆராய்வாயாக.

திருவண்ணாமலையில் மார்கழி மாதத்தில் பெண்கள் நீராடத் துயிலெழுப்பிச் செல்வதைக் கண்டு அடிகள் திரு

வெம்பாவையைப் பாடினர் என்ப. மும்மல இருளில் உறங்காமல் விழித்துப் பக்குவம் பெற்றவர் இறைவனது அருள் வெள்ளத்து முழுக வருக என்று அழைக்கும் உட்கருத்தை யுடையது இப் பிரபந்தம் என்பர் அறிஞர்.

யாம்....செவிதான் - இப்படி எழுப்பியும் அவள் எழவில்லை; ஒருத்தி கதவின் இடைவெளி வழியாக உள்ளே பார்க்க, அங்கே அப்பெண் படுக்கையை விட்டுப் புரண்டு தரையிலே கிடந்து உறங்குகிறாள்; அது கண்ட அவள் 'மாதேவன்....கிடந்தாள்' என்று நகையாடினாள்; அது கேட்ட ஏனைய சிறுமியர்கள் 'என்னே....பரிசு' என்று நகையாடினர் - இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுதல் மிகவும் பொருத்தமாம்.

11. 'முன்னைப் பழம் பொருளே'

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீர்அடியோம்
உன்அடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்(கு) அவர்க்கேபாங்
அன்னவரே எங்கணவர் ஆவார் அவர்உகந்து [காவோம்
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்(கு)எங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம்ஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

—*திருவெம்பாவை, 9.*

(எல்லாவற்றுக்கும்) முந்தியதாகிய பழம் பொருளுக்கும் முந்தியதாகிய பழம் பொருளே! பின்னையதாகிய புதுப் பொருளுக்கும் மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட புதியவனே! உன்னை இறைவனாகப் பெற்ற உன்னுடைய சிறப்புடைய அடியோம் (உன் சம்பந்தத்தால்) உன்னுடைய மெய்யடியார்களுடைய பாதங்களை வணங்குவோம். அவ்விதம் வணங்கியபடியே அவர்களுடைய

பக்கத்தில் இருப்போம். அவர்களே எங்களுடைய கணவர்கள் ஆவர்; அவர்கள் விரும்பிச் சொன்ன வண்ணமே நாங்கள் அடியராய்ப் பணி செய்யக் கடவோம்; எம் இறைவனே! எங்களுக்கு இந்த விதமாகக் கிருபை செய்வீராகில் எந்தக் குறையையும் உடையோம் அல்லோம்.

முன்னைப் பழம்........பெற்றியனே - பரமசிவன் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவனுதலின், பழமைக்கும் பழமையானவன், புதுமைக்கும் புதுமையானவன் என்கிருர். சிவாநந்தம் மற்ற இன்பங்களைப் போலல்லாது அனுபவிக்குந்தோறும் எப்போதும் புதிதாகத் தோன்றித் தெவிட்டாது இருத்தலின் புதுமையினும் புதுமை யென்கிருர். கணவர் - எல்லாவகையாலும் உரியார்.

12. 'உனக்கே அடைக்கலம்'

உம்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்(று)
அங்கப் பழஞ்சொல் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்(கு)ஒன்றுஉரைப் போம்கேள்;
எம்கொங்கை நின்அன்பர் அல்லார் தோள்சேரற்க;
எம்கை உனக்(கு)அல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க;
கங்குல் பகல்எம்கண் மற்றொன்றும் காணற்க;
இங்(கு)இப் பரிசே எமக்(கு)எங்கோன்! நல்குதியேல்
எங்குஎழில் என்ஞாயிறு எமக்குஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

—திருவெம்பாவை, 19.

உமது கையில் உள்ள பிள்ளை உமக்கே அடைக்கலம்; (என் உடைமையைக் காப்பது உனக்கே உரியது) என்னும் அந்தப் பழமொழியைப் புதியதாக்குகின்ற (நாங்களும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களே என்கின்ற) எமது பயத்தினுல், எமது தலைவனே! உன்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்வோம், கேட்டருள்வாயாக. எமது சரீரம் உன் அடியார் அல்லாதாருடைய தோள்களைத் தழுவாமல்

இருக்கட்டும்; எமது கைகள் உனக்கேயல்லாமல் (வேறு எவருக்கும்) எந்தக் குற்றேவலும் செய்யாதிருக்கட்டும்; எமது கண்கள் இரவும் பகலும் (உன்னைத் தவிர) மற்றொருவரையும் காணாமல் இருக்கட்டும்; இங்கே, இந்த விதமாக, எமது இறைவனே! நீ அருள்வாயாகில் சூரியன் எந்தத் திசையில் உதித்தால்தான் எங்களுக்கு என்ன?

உம் கையில்........அடைக்கலம் - தாய் மடியிலுள்ள ஒரு சிறு குழந்தைக்குத் தாயே அதற்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் வேண்டும்போது நினைந்து செய்வதைத் தவிர, அக்குழந்தை தானாக ஒன்றும் செய்வதில்லை; அதுபோல், எனக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் நீயே நினைந்து செய்.

எழில் என் ஞாயிறு :

'வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலை தடுமாறிலென் தண் கடலும்
மீனம்படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலை நஞ்சுண்டு
ஊனம் ஒன்று இல்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கே.'

—அப்பர்.

13. 'ஆடுவான் சேவடியே' பாடுதும்

சூடுவேன் பூங்கொன்றை; சூடிச் சிவன்திரள்தோள்
கூடுவேன்; கூடி முயங்கி மயங்கிநின்(று)
ஊடுவேன்; செவ்வாய்க்(கு) உருகுவேன்; உள்உருகித்
தேடுவேன்; தேடிச், சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்;
வாடுவேன்; பேர்த்தும் மலர்வேன்; அனல்ஏந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண், அம்மானாய்!

—திருவம்மானை, 17.

நான் கொன்றைப் பூமாலை அணிவேன்; அணிந்து சிவபெருமானுடைய திரண்ட திருத்தோள்களைக் கூடித் தழுவுவேன்; (அப்படித்) தழுவி, புணர்ந்து, மயங்கி

நின்று அவரோடு பிணங்குவேன்; அவருடைய சிவந்த வாய்க்கு மனம் உருகுவேன்; (அப்படி) மனம் உருகி அவரைத் தேடுவேன்; (அப்படித்) தேடி, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையே நினைப்பேன்; நினைத்து வாட்டம் அடைவேன்; மறுபடியும் சந்தோஷப்படுவேன், (இப்படி அனுபவிக்கும் என்னோடு நீ கூடுவையானால்) நெருப்பைக் கையில் கொண்டு ஆடுகின்ற சிவபிரானுடைய திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடுவோம், அம்மானாய்!

திருவண்ணாமலையில் பெண்கள் அம்மானை யாடுவதைக் கண்டு அடிகள் இப்பதிகம் பாடினார் என்ப

14. 'பந்தமுமாய் வீடும் ஆயினர்'

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
　　மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்கு
சோதியு மாய்இருள் ஆயினார்க்கு
　　துன்பமும் ஆய்இன்பம் ஆயினார்க்கு
பாதியும் ஆய்முற்றும் ஆயினார்க்குப்
　　பந்தமும் ஆய்வீடும் ஆயினாருக்கு
ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்கு
　　ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

—திருப்பொற்சுண்ணம், 20.

(நான்கு) வேதங்களும் (அவற்றில் சொல்லப்படும்) யாகங்களும் ஆனவருக்கு, மெய்ம்மையும் (அதற்கு மாறான) பொய்ம்மையும் ஆனவருக்கு, ஒளியும் (அதற்கு மாறான) இருளும் ஆனவருக்கு, துக்கமும் (அதற்கு மாறான) இன்பமும் ஆனவருக்கு, பாதியும் (அதற்கு மாறான) முழுதும் ஆனவருக்கு, பந்தமும் (அதற்கு மாறான) வீடும் ஆனவருக்கு, முதலும் (அதற்கு மாறான) இறுதியும் ஆனவருக்கு, ஆடுதற்பொருட்டு நாம் பொற்சுண்ணம் இடிப்போமாக.

பொற்சுண்ணம் - விழாக்களில் மக்கள் உடலின் மீது தூவப்படும் பரிமளச் சுண்ணம். பொற்சுண்ணம் இடித்தல் - வாசனைப் பண்டங்கலந்து மஞ்சள் இடிக்கை யாகிய ஒரு சடங்கு. தில்லை வீதியில் பெண்கள் பொற் சுண்ணம் இடித்தல் கண்டு அடிகள் பாடியது இப் பிரபந்தம். சத்திகளால் தனுகரண புவன போகங்களை இறைவனுக்குச் சுண்ணமா யிடிக்கக் கூவுதலே உட்கருத் தாக உடையது என்பர் அறிஞர்.

15. 'ஆனந்தத் தேன்சொரியும் குனிப்புடையான்'

தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்(பு) உள்நெக ஆனந்தத் தேன்சொரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்(று) ஊதாய் கோத்தும்பீ.

—*திருக்கோத்தும்பி, 3.*

தினை அளவாய் இருக்கும் ஒரு பூவில் உள்ள தேனைக் குடியாமல் நினைக்கும்தோறும் பார்க்குந்தோறும் சொல்லுந்தோறும், மற்றும் எக்காலத்தும் எல்லா எலும்பு களும் உள்ளே உருகும்படி, பேரின்பத் தேனைச் சொரி கின்ற கூத்து உடையவனுக்கே போய் ஊதுவாய், தலைமை யான வண்டே.

அற்ப உலக இன்பங்களை விட்டுப் பேராநந்தத்தை நாடு என்று மனத்திற்கு உபதேசம் செய்தவாறு.

16. 'மயக்கறுத்த கருணைக் கடல்'

கரணங்கள் எல்லாம் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்களே சென்று சார்தலுமே தான் எனக்கு
மரணம் பிறப்புஎன்(று) இவைஇரண்டின் மயக்(கு) அறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்(று) ஊதாய் கோத்தும்பீ!

—*திருக்கோத்தும்பி, 9.*

(அகக்கரணம் புறக்கரணம் என்ற) எல்லாக் கரணங்களேயும் தாண்டி நின்று அருளும் நீலநிறமான கழுத்தையுடையவனுடைய திருவடிகளேயே போய் அடைந்தவுடன், தானே எனக்கு இருந்த இறப்பு பிறப்பு என்னப்படும் இந்த இரண்டின் மயக்கத்தைப் போக்கியருளிய கருணைக் கடலுக்கே சென்று ஊதுவாயாக, சிறந்த வண்டே.

மலர்கட்கிடையே தேனேத் தேடித் திரிந்து சென்ற வண்டைக்கண்டு, தில்லையில் அடிகள் இப்பதிகம் பாடினுர் என்ப. போதத்தை வண்டாகக் கருதிச் சித்த விகாரத்தை அறிவிக்கத் தூதாகச் சொல்லவிடும் உட்கருத்தையுடையது என்பர் அறிஞர்.

17. 'செயல்மாண்டவா பாடி'

கயல் மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன் எனேக்கலந்(து)
ஆண்டலுமே
அயல்மாண்(டு), அருவினேச் சுற்றமுமாண்டு அவனியின்மேல்
மயல்மாண்டு மற்று(உ)ள்ள வாசகம்மாண்(டு) என்னுடைய
செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

—திருத்தெள்ளேணம், *11.*

கயன்மீன் போன்ற மாட்சிமையுடைய திருக்கண்களே உடைய உமாதேவியாரைத் தனது உடலில் ஒரு பாகத்தில் கொண்டருளிய சிவபெருமான் அடியேனே வலியவந்து கூடி ஆட்கொண்டருளியதும், அயலாரும், அரிய வினேத்தொடர்பால் வந்த சுற்றத்தாரும் உலகத்தில், உள்ள ஆசையும், வேறுள்ள சொற்களும், எனது செய்கைகளும் அழிந்துபோன விதத்தைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டுவோமாக.

தெள்ளேணம் கைகொட்டிப் பாடியாடும் மகளிர் விளேயாட்டு வகை. ஆண்டவன், கருணேயினுல் அன்பர்களேக் கலந்து ஆட்கொண்டு விட்டால், தம்மை இறைவனுக்கு அன்னியமாக நினேக்கும் நினேவு நீங்கும்; உலகப் பற்றுக்கள் எல்லாம் ஒழியும்; ஆனந்தப் பரவசத்தினுல் உலக சம்பந்தமான பேச்சுக்களும் செயல்களும்

இயலாதவையாகும் ; சுருங்கச் சொல்லில், தற்போதம் (தான் என்ற உணர்ச்சி) ஒழிந்து, சிவபோதம் (எல்லாம் சிவன் செயல் என்ற உணர்ச்சி) தலையெடுக்கும். சிவ ஞானம் மிகுந்து, அதனால் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்து மெய்ம்மறந்து அடியார் ஆடிப்பாடலை உட்கருத்தாக உடையது என்பர் அறிஞர்.

18. ‘எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானன்’

பூசுவதும் வெண்ணீறு ; பூண்பதுவும் பொங்(கு) அரவம் ;
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலும் காணேடீ
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்(டு) என்னை
ஈசன்அவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்புஆனன் சாழலோ

—*திருச்சாழல், 1.*

இறைவன் தனது திருமேனியில் பூசிக்கொள்வது திரு வெண்ணீருகும் ; ஆபரணமாக அணிவது சீறுகின்ற பாம்பு ஆகும் ; திருவாயால் பேசுவதும் வேதங்களாம். இது என்ன புதுமை ! (எம் இறைவன்) பூசுவதையும் பேசுவதையும் பூண்பதையும் பற்றிப் பேசி என்ன பயன் ? அவன் இறைவன் ; எல்லா உயிர்களுக்கும் ஏற்ற பயன் அளிப்பவனுவான், சாழலோ.

சாழல் - பழைய காலத்து மகளிர் விளையாட்டு வகை ; முன் இரண்டடிகள் வினுவாகவும் பின் இரண்டடிகள் விடையாகவும், அவ்விடையின் முடிவில் ‘சாழலோ’ என்ற சொல்லுடையதாகவும் வரும் பாடல்களையுடைய பிர பந்தம். மாணிக்கவாசகர் பௌத்த மதத்தினனை வாதில் வெல்ல வந்தபோது, அப்பௌத்தன் கேட்கும் வினுக்கட்கு ஊமையாயிருந்த பௌத்த அரசனது பெண்ணை விடை கூறச் சொன்னர் என்பது வரலாறு. பௌத்தன் வினவை முதல் இரண்டு அடியிலும், ஊமைப் பெண்ணின் விடை யைப் பின் இரண்டு அடியிலும் காண்க. பூசுவதும் பேசு வதும் பூண்பதுவும் முக்கியமானவையல்ல ; பரமசிவன் இறைவனுயும், எல்லா உயிர்கட்கும் தக்க பயனை அளிப்ப

வனும் உள்ளான் என்பதே அறிதற்குரியது என்பது கருத்து.

19. 'என் வாழ் முதல் ஆகிய பொருளே'

போற்றிஎன் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற்(கு) இணைதுணை மலர்கொண்டு
ஏற்றிநின் திருமுகத்(து) எமக்(கு) அருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்(று) இதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்று(உ)யர் கொடிஉடை யாய்எனை உடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

—திருப்பள்ளியெழுச்சி, 1.

எனது வாழ்வுக்குக் காரணமான பொருளே! உனக்கு வணக்கம். (இப்போது) பொழுது விடிந்துள்ளது; (உனது) தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளுக்கு ஏற்றவை யான (தமக்குத் தாமே) ஒப்பாகிய (ஒப்பற்ற) பூக்களைக் கொண்டு அருச்சித்து (அதனால்) உனது திருமுகத்தில் (உண்டாகும்) எமக்கு அருளைச் செய்கிற அழகிய புன் முறுவலை ஏற்றுக்கொண்டு உன் திருவடிகளைத் தொழு வோம். (தொழச் சித்தமாயிருக்கிறோம்); சேற்றில் வளரும் இதழ்களோடு கூடிய தாமரைப் பூக்க்ள் மலர் கின்ற குளிர்ந்த வயல்களால் சூழப்பெற்ற திருப்பெருந் துறையில் உறைகின்ற சிவபெருமானே! உயர்ந்த ஏற்றுக் கொடியை உடையவனே! என்னை ஆண்டு கொண்ட வனே! எம்பிரானே! பள்ளி யெழுந்தருள்வீராக.

உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளுக்கு ஏற்றவாறு மென்மையும் இனிமையும் நறுமணமும் உடைய பூக் களைக் கொண்டு திருவடிகளை உள்ளன்போடு வணங்கி, உன் திருமுகத்தை நோக்குதலும், அதில் தோன்றும் அருள் நிறைந்த புன்முறுவலில் ஈடுபட்டு, வேறு பயனைக் கருதாது தொழக் காத்திருக்கிறோம், எழுந்தருள்வீராக, என்கிறார்.

20. 'எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே'

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்(கு)
அரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
இதுஅவன் திருஉரு இவன்அவன் எனவே
எங்களை ஆண்டுகொண்(டு) இங்(கு)எழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழில்திரு உத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னு
எதுஎமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

—*திருப்பள்ளியெழுச்சி, 7.*

அது பழத்தின் ரசம் எனவும், அமுதம் எனவும், (ஆணவத்தோடு கூடிய) அறிவுக்கு எட்டாதது எனவும், (மெய்யன்புக்கு) சுலபமானது எனவும் தேவரும் அறியார்கள் ; இது அவனது திரு உருவம், இவனே அவன் என்று சொல்லும்படியாக (கண்காண) எழுந்தருளியிருக்கின்ற, தேன் பெருகுகின்ற சோலைகளையுடைய திரு உத்தரகோச மங்கையில் கோயில்கொண்டிருப்பவனே, எங்களைப் பணி கொள்ளும் வழி யாது? அதனைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறோம், எம்பெருமானே எழுந்தருள் வாயாக.

21. 'உயிர்க்கு இரங்கி அருளாய்'

நல்காது ஒழியான் நமக்(கு) என்றும்
நாமம் பிதற்றி நயனநீர்
மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறு வணங்கா மனத்தால்
நினைந்து(உ)ருகிப்
பல்கால் உன்னைப் பாவித்துப் பரவிப்
பொன்னம் பலம்என்றே
ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்(கு) இரங்கி
அருளாய் என்னை உடையானே.

—*கோயில் மூத்த திருப்பதிகம், 10.*

நமக்கு அருள் புரியாது இருக்கமாட்டான் என்று நிச்சயித்து, உனது திருநாமத்தை (அன்பு வசப்பட்டு) அடைவு கெடவாயினும் பிதற்றி, கண்களில் நீரை நிறைத்து, வாழ்த்தி, வாய்குழறி, வணங்கி, மனத்திஞல் நினைந்து உருகிப் பலகாலும் உன்னையே சிந்தனை செய்து துதித்து, பொன்னம்பலம் என்றே வாடுகிற எனது உயிருக்கு இரங்கி யருளவேண்டும், என்னை உடைய இறைவனே !

வாதவூரடிகள், தம்மை ஆட்கொண்ட சிவபெருமான் தமக்கு அருளுவது திண்ணம் என்று நம்பி, அவருடைய நாமத்தைச் சொல்லிக் கண்ணீர் சொரிந்து வாழ்த்தி வணங்கி உள்ளம் உருகித் தீவிரமாகப் பலகால் நினைந்து, இடையருது பொன்னம்பலமே யென்று வாடித் தவிக்கும் தம்மைத் தாமதமின்றி நித்திய அடியார் திருக்கூட்டத் திலே சேர்த்துக்கொண்டு அருளுமாறு பரிந்து வேண்டு கிருர். பிதற்றல், வாய்குழறல்—இவை அன்பு மேலிட் டால் நிகழ்வன.

22. 'அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப் புரிவாய்'

உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீஇருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்ப
தஞல் அடியேன்உன்
அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப்
புரியாய் பொன்னம்பலத்(து)எம்
முடியா முதலே என்கருத்து முடியும்
வண்ணம் முன்நின்றே.

—கோயில் மூத்த திருப்பதிகம், 1.

உமையவள் உன்னிடையே இருப்பாள், உமையவ ளிடையே நீ இருக்கிருய். அடியேனிடையே (உள்ளத் திலே) நீங்கள் இருவரும் எழுந்தருளி யிருப்பதிஞல்,

பொற் சபையில் உள்ள எமது முடிவற்ற முதற்பொருளே, என் கருத்து நிறைவேறும்படி என் எதிர் நின்று அடியேன் உன் அடியார் நடுவே இருக்கும்படி அருள் செய்வாயாக.

உடையாள்........இருத்தி - சிவமும் சக்தியும் எங்கும் ஒன்ருகக் கலந்திருக்குமாகையால்.

23. 'நின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்'

இன்(று) எனக்(கு) அருளி இருள்கடிந்(து) உள்ளத்(து)
எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
நீ அலால் பிறிதுமற்(று) இன்மை
சென்றுசென்(று) அணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்(து) ஒன்ரும்
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே
ஒன்று(ம்) நீஅல்லை அன்றிஒன்(று) இல்லை
யார்உன்னை அறியகிற்பாரே.

—கோயில் திருப்பதிகம், 7.

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ பெருமானே! இப்போது நீ எனக்கு அருள் புரிந்து அஞ்ஞானமாகிய இருட்டை அகற்றி, மனத்தில் உதிக்கின்ற சூரியனையே ஒத்து நின்ற உன்னுடைய இயல்பை நான் நினையாமல் நினைந்தேன்; உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு பொருளும் இல்லையாம் படிப் போய்ப்போய், அணு உருவமாகித் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒரு ரூபமாகின்றனை. நீ ஒரு பொருளும் அல்லை. உன்னையன்றி ஒரு பொருளும் இல்லை. உன்னை உள்ளபடி அறிய வல்லார் யாவர்?

நினைப்பற நினைப்பது, நினைவுக்கு அப்பாற்பட்ட போதம். ஒன்று நீ அல்லை, அன்றி ஒன்றில்லை - சிவ பெருமான் எல்லாப் பொருள்களோடும் கலந்தும் கடந்தும் இருப்பவன்.

24. 'யான் இதற்கிலன் ஓர் கைம்மாறே'

தந்தது(உ)ன் தன்னைக் கொண்ட(து)என் தன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தம்ஒன்(று) இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாது நீ பெற்றதுஒன்(று) என்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடல்இடங் கொண்டாய்
யான் இதற்(கு) இலன்ஓர்கைம் மாறே.

—*கோயில் திருப்பதிகம், 10.*

சங்கரனே! என்க்கு (மிகப் பெரியோனான) உன்னைத் தந்திருக்கிறாய்; (அதற்குப் பண்டமாற்றாக) மிகச் சிறியேனான என்னை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறாய். (இந்த விஷயத்தில் நம் இருவரில்) யார் சாமர்த்தியசாலி? முடிவு என்பதே இல்லாத இன்பத்தை உன்னிடமிருந்து நான் அடைந்திருக்கிறேன். (இதற்கு ஈடாக) நீ என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட பொருள் யாது? எனது நெஞ்சையே கோயிலாகக்கொண்ட எம்பெருமானே! திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானே! எனது தந்தையே! ஈசனே நீ என் உடம்பையே இடமாகக் கொண்டிருக்கிறாய், இந்த உபகாரத்துக்கு நான் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு ஒன்றுமில்லை.

சங்கரா - நன்மை செய்பவனே; ஒன்றையும் எதிர் பாராது அருள் காரணமாகவே உயிர்கட்கு நன்மையைச் செய்தல் ஆலத்தை அமுதமாகக்கொண்ட பெருமானது இயற்கை. இலன் ஓர் கைம்மாறே - என்னையே கொடுத்து விட்டபின், வேறு ஒன்றும் கொடுப்பது இயலாது என்பது கருத்து.

25. 'அடியரிற் கூட்டிய அதிசயம்'

பித்தன் என்(று)எனை உலகவர் பகர்வதோர்
காரணம் இதுகேளீர்
ஒத்துச் சென்றுதன் திருவருட் கூடிடும்
உபாயம் அ(து) அறியாமே
செத்துப் போய்அரு நரகிடை வீழ்வதற்(கு)
ஒருப்படுகின்றேனை
அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. —அதிசயப்பத்து, 1.

கேட்பீராக, மனம் இசைந்து போய் இறைவனது திருவருளைப் பெறுதற்கு உரிய உபாயத்தை அறியாமல் (பிறவிப் பயன் அடையாது) செத்துப் போய் (சகித்தற்கு) அருமையான நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்த இசைகின்ற என்னை எனது தந்தையாகிய சிவபெருமான் ஆண்டருளி, தன் அடியாரோடு சேர்த்த அதிசயத்தைக் கண்டோம் அல்லவா? பித்தன் என்று என்னைச் சொல்வதற்கு ஒரு காரணமாயிருந்தது இதுவே.

26. 'புக்குநிற்பது என்று கொல்லோ'

நெக்கு நெக்குள் உருகி உருகி
நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும்
நக்கும் அழுதுந் தொழுதும் வாழ்த்தி
நானா விதத்தாற் கூத்தும் நவிற்றிச்
செக்கர் போலுந் திருமேனி
திகழ நோக்கிச் சிலிர் சிலிர்த்துப்
புக்கு நிற்ப(து) என்றுகொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

— புணர்ச்சிப்பத்து, 8.

மனம் நெகிழ்ந்து நெழ்கிந்து, உருகி உருகி, நின்றும் இருந்தும், படுத்தும், எழுந்தும், சிரித்தும், அழுதும், தொழுதும், துதித்தும் பலவகையால் கூத்தாடி, செவ்வானம் போன்ற திருமேனி பிரகாசிக்கப் பார்த்து, மயிர் சிலிர்த்து, அடைந்து (இரண்டறக் கலந்து) நிற்பது எப்போதோ, எனது முழு மணியைச் சேர்ந்து.

உருகுதல் இருத்தல் கிடத்தல் ஆகிய செயல்கள் பிரிவாற்ருமையாலும், எழுதல் நகுதல் அழுதல் (ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிதல்) தொழுதல் வாழ்த்தல் கூத்தாடல் மெய்சிலிர்த்தல் ஆகிய செயல்கள் காட்சியால் விளையும் ஆனந்தத்தாலும் நிகழ்வனவாம்.

27. ‘உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்’

பாரொடு விண்ணுய்ப் பரந்த எம்பரனே
பற்றுநான் மற்(று)இலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்(து) அரசே
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே
யாரொடு நோகேன் ஆர்கெடுத்(து) உரைக்கேன்
ஆண்டநீ அருள்இலை ஆனல்
வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன்(று) அருள்புரி யாயே.

—வாழாப்பத்து, 1.

பூமியொடு ஆகாசமுமாய் எங்கும் பரந்த எம் ஈசனே! உன்னைத் தவிர வேறு பற்று எனக்கு இல்லை. சிறப்போடு விளங்குகின்றவனே! சிவபுரத்துக்கு அரசனே! திருப்பெருந்துறையில் உறையும் சிவபெருமானே! என்னை ஆட்கொண்ட நீயே எனக்கு அருள் செய்யாவிட்டால், நான் யாரிடம் இதைச் சொல்லி நொந்துகொள்வேன்? இதை யாருக்கு எடுத்துச் சொல்வேன்? முறையிடுவேன்? பெரிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் நான் உயிர் வாழ்கிலேன், ஆதலால் என்னை ‘வருக’ என்று அழைத்து நீ அருள் புரியவேண்டும்.

வாழ்கிலேன் - காதல் மேலீட்டினுல் எழும் பிரிவாற்ருமையாலும், ஆண்டவனைக் கூடும் பேரவாவாலும் உயிர் தரித்தல் இயலாது என்கிருர்.

28. 'அதெந்துவே என்று அருளாயே'

துப்பனே தூயாய் தூயவெண் நீறு
துதைந்(து)எழு துளங்(கு)ஒளி வயிரத்(து)
ஒப்பனே உன்னை உள்குவார் மனத்தின்
உறுசுவை அளிக்கும் ஆரமுதே
செப்பமா மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தம்மே வியசீர்
அப்பனே அடியேன் ஆதரித்(து) அழைத்தால்
அதெந்துவே என்று அருளாயே.

—அருட்பத்து, 6.

பவளம் போன்றவனே! பரிசுத்தமானவனே! பரிசுத்தமான திருவெண்ணீறு படிந்ததனுல் உண்டாகிய விளங்குகிற ஒளியையுடைய வயிரத்தைப் போன்றவனே! உன்னை நினைப்பவர்களுடைய மனத்தில் மிக்க சுவையைக் கொடுக்கும் அரிய அமிர்தமே! சிறந்த வேதங்கள் முழங்குகின்ற திருப்பெருந்துறையில் வளப்பமிகுந்த பூக்களையுடைய குருந்த மரத்தடியில் அமர்ந்தருளிய சிறப்புற்ற தந்தையே! அடியேன் உன்னை விரும்பி அழைத்தால் 'அஞ்சாதே' என்று அருள் செய்யவேண்டும்.

29 'திருக்கோலம் நீ வந்து காட்டினுய்'

பிணக்(கு)இலாதபெருந்துறைப்பெருமான்உன்
நாமங்கள் பேசுவார்க்கு
இணக்(கு) இலாதஓர் இன்ப மேவருந் துன்ப
மேதுடைத்(து) எம்பிரான்

உணக்(கு)இ லாதஓர் வித்து மேல்விளை யாமல்
என்வினை ஒத்தபின்
கணக்(கு)இ லாத்திருக் கோலம் நீவந்து காட்டி
னாய்கழுக் குன்றிலே.

—திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம், 1.

மாறுபாடு இல்லாத திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, உன் திருநாமங்களை உச்சரிப்பவருக்கு ஒப்பு இல்லாததாகிய இன்பமே வரும்; துன்பங்களை ஒழித்து எம்பெருமானே, உலராத (முளைக்கும் தன்மை குன்றாத) ஒப்பற்ற (பிறவி) விதையானது இனிமேல் முளையாதபடி (இனிமேலும் பிறவிக்கு உள்ளாகாதபடி) என் இருவினைகள் ஒத்து வந்த பின்பே, நீ திருக்கழுக்குன்றிலே எழுந்தருளி, அளவற்ற திருக்கோலங்களைக் காட்டி அருளினாய்.

இருவினை யொத்தலாவது, நல்வினை தீவினைகளின் பலனாகிய சுகதுக்கங்களைச் சமமாகப் பாவித்தலாகிய நிலையாகும்.

30. ‘கோதில் அமுதானான்’

சாதிகுலம் பிறப்(பு)என்னும் சுழிபட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லல்அறுத்து ஆட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறர்உருவம் யான்என(து)என் உரை
மாய்த்துக்
கோதில்அமு(து) ஆனானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே.

—கண்டபத்து, 5.

சாதி, குலம், குடிப்பிறப்பு என்னும் சுழலில் அகப்பட்டுத் தடுமாறுகின்ற கதியற்றவனான், எளியேனான என்னை, துன்பத்தைப் போக்கி ஆட்கொண்டருளி, பேதைக் குணத்தையும் இதர தேவதைகளின் தரிசனத்தையும், ‘நான்’, ‘எனது’ என்கிற எண்ணங்களையும் போக்கி, குற்றமில்லாத அமிர்தம் ஆகியிருப்பவனை, விளங்குகின்ற தில்லை நகரில் கண்டுகொண்டேன்.

சாதி குலம் பிறப்பு இவைகள் காரணமாக வருகின்ற உயர்வு தாழ்வுகளைப் பற்றிய எண்ணங்களும், எல்லா உருவங்களும் சிவ ரூபங்கள் என்பதை உணராது வேற்றுமை பாராட்டும் புத்தியும், அகங்கார ம்மகாரங்களும் பேதைமையுள் அடங்கும்.

31. 'அடியேன் இடர்களைந்த அமுதே'

வேண்டும் வேண்டும் மெய்யடியார் உள்ளே
விரும்பி எனை அருளால்
ஆண்டாய் அடியேன் இடர்களைந்த அமுதே
அருமா மணிமுத்தே
தூண்டா விளக்கின் சுடர்அனையாய் தொண்ட
னேற்கும் உண்டாங்கொல்
வேண்டா(து) ஒன்றும் வேண்டாது மிக்க
அன்பே மேவுதலே.

—பிரார்த்தனைப் பத்து, 4.

உன்னையே பலகாலும் விரும்புகின்ற மெய்யடியார் நடுவே எளியனான என்னைப் பெருங்கருணையால் விரும்பி ஆண்டருளினவனே, அடியேனது துன்பத்தை ஒழித்த அமுதமே, அரிய பெருமை பொருந்திய இரத்தினமாகிய முத்தே, தூண்ட வேண்டாத தீபச்சுடரைப் போன்றவனே, (அவசியமில்லாமையால்) வேண்டாமலும், யாதொரு வரமும் வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எழாமலும், மிக்க அன்பையே பொருந்துதல் தொண்டனாகிய எனக்கும் உண்டாகுமோ?

வேண்டாது, ஒன்றும் வேண்டாது, மெய்யன்பல்லாத விரும்பத்தகாததாகிய ஒரு பொருளையும் விரும்பாமல்.

32. 'என்தான் கெட்டது இரங்கிடாய்'

ஒன்றும் போதா நாயேனை
உய்யக் கொண்ட நின்கருணை
இன்றே இன்றிப் போய்த்தோதான்
ஏழை பங்கா எங்கோவே
குன்றே அனைய குற்றங்கள் குணமா
மென்றே நீ கொண்டால்
என்தான் (கெட்டது) இரங்கிடாய்
எண்தோள் முக்கண் எம்மானே.

—குழைத்த பத்து, 3.

ஒன்றுக்கும் உதவாத கடைப்பட்ட என்னை உய்விக்க முன்னமே ஆட்கொண்ட உனது அருள் இப்போது இல்லாமல் போய்விட்டதோ? உமாதேவியைச் சரீரத்தில் கொண்டவனே! எமது இறைவனே! மலைபோன்ற குற்றங்களையும் குணங்களே என்று நீ மனதில் கொண்டு அருளினால் அதனால் உனக்கு என்னதான் கெடுதி வந்துவிடும்? எட்டுத் தோள்களையும் மூன்று கண்களையும் உடைய எனது இறைவனே! எனக்கு இரங்கி அருள வேண்டும்.

33. 'வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ'

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட
முழுதும் தருவோய்நீ
வேண்டும் அயன்மாற்(கு) அரியோய்நீ வேண்டி
என்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருள் செய்தாய் யானும் அதுவே
வேண்டின் அல்லால்
வேண்டும் பரி(சு)ஒன்று(உ)ண்(டு)என்னில்
அதுவும் உன்தன் விருப்பன்றே.

—குழைத்த பத்து, 6.

(யாம்) விரும்பத் தகுந்தது இன்னது என்பதை அறிபவன் நீயே ; (யாம் தக்கதை அறிந்து) வேண்டும்போது முழுவதையும் தருகின்றவன் நீயே. (ஆணவத்தோடு காண) முயன்ற பிரம்மனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் காண அருமையானவன் நீ (வலிய வந்து) விரும்பி என்னை (அருளால்) அடிமை ஆக்கிக்கொண்டாய், (மனம்) விரும்பி நீ எதனை அருள் செய்வாயோ அதனையே நானும் (பெற) விரும்புவதல்லாது, (எனக்காக) வேண்டும் வரம் ஒன்று உண்டு என்றால், அதுவும் உன் விருப்பமே (உன்மீது உண்டாகும் பக்தி என்பது ஒன்றே) அல்லவா ?

வேண்டும் பரிசு........அன்றே - (என் வசமின்றி) யான் எதையேனும் விரும்புந்தன்மை என்னிடம் உண்டாகுமாயின், அதுவும் உன் திருவுளப்படியே உண்டாயிற்று என்பதே உண்மையன்றோ, எனினுமாம்.

34. ‘ நாயேனு இதற்கு நாயகமே ’

அன்றே என்தன் ஆவியும் உடலும்
    உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்கொண்ட
    போதே கொண்டிலையோ
இன்(று)ஓர் இடையூ(று) எனக்(கு)உண்டோ
    எண்தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
    நானோ இதற்கு நாயகமே.

—குழைத்த பத்து, 7.

மலையைப்போலக் கம்பீரமாக இருப்பவனே ! என்னை நீ ஆண்டுகொண்ட அக்காலத்தில்தானே என் உயிரையும் உடலையும் மற்றுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் நீ ஏற்றுக் கொண்டுவிடவில்லையோ ? இப்போது எனக்கு இடையூறு ஏதேனும் உளதோ ? எட்டுத் தோள்களையும்

மூன்று கண்களையும் உடைய எனது இறைவனே! நீ எனக்கு நல்லவற்றைச் செய்தாலும் செய், அல்லது தீமையைச் செய்தாலும் செய். அதை ஆராய நான் அதிகாரி அல்லேன்.

திருப்பெருந்துறையில் நீ என்னை ஆட்கொண்ட போதே, என் உடல் பொருள் ஆவி எல்லாம் உன்னுடைய உடைமைகளாய்விட்டன; ஆதலால் உடைமைக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமைகள் யாவும் உடையவனையே சேருமல்லாது, உடைமையைச் சேரா. (அதற்கு யாதொரு சம்பந்தமு மில்லை) என்பது கருத்து.

35. 'எனை நான் என்பது அறியேன்'

எனை நான்என்ப(து) அறியேன்பகல் இர(வு) ஆவதும்
அறியேன்
மனவாசகங் கடந்தான்எனை மத்தோன்மத்த னாக்கிச்
சினமால்விடை உடையான் மன்னு திருப்பெருந்துறை
உறையும்
பனவன்எனைச் செய்தபடி(று) அறியேன் பரஞ்சுடரே.

—உயிருண்ணிப்பத்து, 3.

பரஞ்சோதியே! நான் என்னும் உணர்ச்சி மறந்து போயிற்று; பகல் இரவு இவைகள் வருதலையும் உணரவில்லை; மனதுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத இறைவன் என்னைப் பெரும் பித்தன் ஆக்கி, கோபத்தையுடைய பெரிய ரிஷபத்தை ஏறுபவன், திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கிற வேதியன் எனக்குச் செய்த மோசத்தை நான் அறிந்திலேன்.

தன்னை மறத்தல், இரவு பகல் அறியாமை, மதோன் மத்தனாதல் - இவை சிவானந்த மேலீட்டினால் உண்டாவன. படிறு - யான் அறியாது அவன் செய்த திருவிளையாடல்.

36. 'அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே'

கோள்நிலா வாளி அஞ்சேன் கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்
நீள்நிலா அணியி னானை நினைந்துநைந்(து) உருகிநெக்கு
வாள்நிலாம் கண்கள் சோர வாழ்த்திநின்(று) ஏத்தமாட்டா
ஆண்அலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சும்ஆறே.

—அச்சப்பத்து, 10.

கொலைத்தன்மை பொருந்திய அம்புக்கு நான் பயப்படமாட்டேன்; எமனுடைய கோபத்துக்கும் நான் அஞ்சமாட்டேன்; நீண்ட பிறைச்சந்திரனைத் தலையில் அணிந்துகொண்ட சிவபெருமானை எண்ணி எண்ணி, மனம் கசிந்து உருகி, நெகிழ்ச்சியடைந்து, ஒளி பொருந்திய கண்களில் நீர் வடியும்படி, துதித்து நின்று புகழமாட்டாத ஆண் தன்மையை உடையரல்லாதவரைக் கண்டால் நாம் பயப்படுவோம்.

கொடிய அம்புக்கும் யமனுக்கும் சற்றும் பயமில்லை; ஆனால் ஆண்டவனுக்கு அடியார்கள் அல்லாதவரைக் கண்டாலே மனம் நடுங்குகிறது என்கிறார். ஆண் அல்லாதவர் - மானிடப் பதரானவர், பிறவிப் பயனைப் பெறாதவர், அடியாராகாதவர்.

37. 'அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே'

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்(கு) எழுந் தருளுவ(து) இனியே.

—பிடித்தபத்து, 3.

தாயே! தந்தையே! உவமை இல்லாத மாணிக்கமே! அன்பாகிய கடலில் உண்டான அரிய அமுதமே!

பொய்யை அதிகமாகச் சொல்லிப் பொழுதை வீணுகக் கழிக்கின்ற பயனற்ற இழிவானவனுக்கு மிகச் சிறந்த தாகிய சிவபதத்தைக் கொடுத்தருளிய செல்வனே! சிவ பெருமானே! இந்தப் பிறவியிலேயே உன்னை உறுதி யாகப் பற்றினேன். இனிமேல் நீ எழுந்தருளுவது வேறே எந்த இடத்துக்கு (எவ்வாறு)?

38. 'உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்'

பால்நினைந்(து) ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்து நீ பாவியேனுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ஒளி பெருக்கி
உலப்(பு) இலா ஆனந்தம் ஆய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யான்உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்(கு) எழுந்தருளுவ(து) இனியே.

—பிடித்த பத்து, 9.

(தன் குழந்தைக்குக்) காலம் அறிந்து பாலை ஊட்டு கிற தாயைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பரிவு கொண்டு நீ பாவியேனுகிய எனது உடலை உருகச் செய்து மனத்தில் ஞானமாகிய ஒளியை அதிகமாக உண்டாக்கி, அழிவில் லாத இன்பமாகிய தேனைச் சொரிந்து (நான்) போகுமிட மெல்லாம் கூடத்திரிந்த செல்வனே! சிவபெருமானே! நான் உன்னைப் பின்தொடர்ந்து உறுதியாகப் பற்றியுள் ளேன். இதன்மேல் நீ எழுந்தருளுவது எங்கே?

பால் நினைந்து........தாய் - அழுதபோது குழந்தைக் குப் பால் ஊட்டுவோம் என்று இராது தாய் தக்க காலத் துப் பால் ஊட்டுவது போல், ஆண்டவன் தனது அருமைக் குழந்தைகட்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் (அவர்கள் கேளாமலே) தானுக அறிந்து செய்வான். சாலப் பரிந்து -

தாய் தனது பரிவால் ஒரு பாவமும் அறியாத குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டுகிருள்; அந்தப் பால் ஊனைப் பெருக்கி, அதோடு உலகப் பற்றையும் பெருக்கி ஞான ஒளியைக் குறைத்து, அழியும் ஆனந்தத்தைத் தருகின்றது. ஆனல், இறைவனே என்னைப் பாவியேன் என்று அறிந்தும் தன் பரிவால் சிவாநந்தப் பால் ஊட்டுகிருன்; அந்தப் பால் ஊனினை உருக்கி உள் ஒளியைப் பெருக்கி, அழிவற்ற ஆனந்தம் சொரிகின்றது; இதனுல் தாயினும் ஆண்டவன் மிக்க பரிவுடையவன் ஆகிருன். புறம் புறம்திரிந்த ....பிடித்தேன் - நீ என்மீதுள்ள விருப்பால் நான் செல்லு மிடந்தோறும் பக்கத்தே முன்பு திரிந்தாய், அதை உணராது போனேன், பாவியேன்; உன் அருளால் உனை உணர்ந்ததும் யான் உனைத் தொடரலானேன். சிக்கெனப் பிடித்தேன் - முன்பு ஒரு முறை நீ எனக்குக் காட்டி யருளிய போது உன்னைப் பிடித்தேனுயினும் நழுவ விட்டேன்; இப்போது உன்னை நழுவவிடாது உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன். எங்கு........இனியே - உறுதியாகப் பற்றிய பின், உனக்கு உவந்த இடமாகிய என் மனத்தே நிலையாக அமர்ந்தருளல் வேண்டும் என்கிருர்.

39. 'நானேயோ தவஞ்செய்தேன்'

நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன்
தேனுய்இன் அமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
தானேவந்(து) என(து) உள்ளம் புகுந்(து) அடியேற்(கு) அருள் செய்தான்
ஊனுரும் உயிர்வாழ்க்கைஒறுத்து அன்றே வெறுத்திடவே.

—*திருவேசறவு, 10.*

தவம் செய்தவன் நான் தானு? (ஆயினும்) 'சிவாய நம' என்று சொல்லும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். தேனுகியும் இனிமையான அமுதமாகியும் தித்திக்கின்ற சிவ

பெருமான் தானாகவே எழுந்தருளி என் மனத்தில் புகுந்து உடம்போடு சேர்ந்துள்ள உயிர் வாழ்க்கையை இகழ்ந்து வெறுக்கும்படி அடியேனுக்கு அருள் செய்தான்.

நான் இப்போது பெற்றுள்ள பேறு, தவம் இவை எனது யாதொரு முயற்சி (சாதனை) யாலும் பெற்றதல்ல; 'அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி'னேன் என்பது கருத்து.

40. 'கசிந்துருக வேண்டுவனே'

உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றாலத்(து) அமர்ந்து (உ)றையும் கூத்தாஉன் குரை கழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்து (உ)ருக வேண்டுவனே.

—திருப்புலம்பல், 3.

உறவினர்களை நான் விரும்பவில்லை. ஊரை நான் வேண்டுவதில்லை. புகழிலும் எனக்கு ஆசை இல்லை. கற்றவர்களிடமும் எனக்குப் பற்றில்லை. கற்க வேண்டுவனவும் எனக்கு இனிப் போதும். திருக்குற்றாலத்தில் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் கூத்தனே! ஒலிக்கின்ற கழல்களை அணிந்த உன் திருவடிகளை அடையும் பொருட்டே, கன்றையுடைய பசுவின் மனத்தைப்போல் எனது மனம் கசிந்து உருக வேண்டுகிறேன்.

உலகப் பொருள்களில் ஒன்றையும் பொருளாகக் கருதவில்லை. உன்னிடத்து மெய்யன்பு ஒன்றையே வேண்டுகிறேன் என்றவாறு.

41. 'சேவடிக்கண் நம் சென்னிமன்னிப் பொலியுமே'

நங்கை மீர்எனை நோக்குமின் நங்கள்
நாதன் நம்பணி கொண்டவன்
தெங்கு சோலைகள் சூழ்பெ ருந்துறை
மேய சேவகன் நாயகன்

மங்கை மார்கையில் வளையும் கொண்(டு)எம்
உயிரும் கொண்டுஎம் பணிகொள்வான்
பொங்கு மாமலர்ச் சேவடிக் கண்நம்
சென்னி மன்னிப் பொலியுமே. —சென்னிப்பத்து, 3.

பெண்களே, என்னை நோக்குங்கள். நம் இறைவனும், நம்மை அடிமையாகக் கொண்டவனும், தென்னஞ் சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையிற் பொருந்திய வீரனும், நாதன் ஆனவனும், பெண்களாகிய எமது கைகளில் உள்ள வளையலையும் உயிரையும் கவர்ந்து கொண்டு எம்மை அடிமையாகக் கொள்பவனும் ஆன சிவபெருமானது விளங்குகின்ற, பெரிய மலரைப்போன்ற திருவடிகளில் நம் தலை பொருந்தி விளங்கும்.

42. 'அருளும் பொய்யோ'

உரியேன் அல்லேன் உனக்(கு) அடிமை
உன்னைப் பிரிந்(து)இங்கு ஒருபொழுதும்
தரியேன் நாயேன் இன்ன(து) என்(று)
அறியேன் சங்கரா கருணையினாற்
பெரியோன் ஒருவன் கண்டுகொள்
என்று(உ)ன் பெய்கழல் அடிகாட்டிப்
பிரியேன் என்றென்(று) அருளிய அருளும்
பொய்யோ எங்கள் பெருமானே.

—என்னைப் பதிகம், 2.

சங்கரனே! (உன்னைப் பெறும்) தகுதி உடையவன் அல்லேன். (அப்படி இருந்தும்) உன் அடிமை உன்னை விட்டுப் பிரிந்து இங்கே ஒரு கணப்போதும் சகித்திருக்க மாட்டேன். சிற்றறிவுடையவனாகிய நான் இன்னதென்று இதை அறியமாட்டேன். உனது அருளால் 'பெரியவனை ஒப்பற்றவன் நான், என்னைக் கண்டுகொள்' என்று

உனது வீரக் கழலை அணிந்த திருவடிகளைக் காட்டி, 'உன்னைவிட்டு ஒருபோதும் பிரிய மாட்டேன்' என்று சொல்லி அருளிய கிருபையும் பொய்யோ, எங்கள் பெருமானே !

43. 'தாமே தமக்கு விதிவகையும்'

தாமே தமக்குச் சுற்றமும்
தாமே தமக்கு விதிவகையும்
யாம்ஆர்? எம(து) ஆர்? பாசம் ஆர்?
என்ன மாயம் இவைபோகக்
கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடும்
அவன் தன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
போமா(று) அமைமின் பொய்நீக்கிப்
புயங்கன் ஆள்வான் பொன்அடிக்கே.

—யாத்திரைப் பத்து, 3.

தமக்கு (தமது அடியார்களுக்கு) உறவு ஆவாரும் அவர் தாமே; நமக்கு விதிவகை யாவதும் அவர்தாமே; 'நாம்' என்பது யார்? 'எமது' என்பது யாவர்? பாசம் (உலகப் பற்றுக்கள்) என்பது யாவர்? இவை என்ன மாயம்? இவை நீங்கும்படியாக, ஆண்டவனுடைய பழைய அடியார்களோடும், அவனுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பையே நமது குறிக்கோளாகக்கொண்டு, பொய்யான வாழ்வை நீக்கி, பாம்பை அணிந்தவனும் எம்மை ஆள்பவனுமாகிய சிவபெருமானுடைய பொன் போன்ற திருவடிகளின் கீழ்ப் போகும்படிச் செய்துகொள்ளுங்கள்.

தாமே....வகையும் - தமக்குத் தாமே உண்மையான சுற்றத்தார், தாமே தமது விதிக்குக் காரணமாவார் என்னலுமாம்;—'ஒருவன் தன்னைத்தானே உயர்த்திக் கொள்க. தன்னைக் கீழோன் ஆக்காதிருக்க; தானே தனக்கு உறவு, தானே தனக்குப் பகை.' (கீதை, 6—5.)

44. 'புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின்'

புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின்
புயங்கன் தாளே புந்திவைத்திட்(டு)
இகழ்மின் எல்லா அல்லலையும்
இனிஓர் இடையூ(று) அமையாமே
திகழும் சீரார் சிவபுரத்துச்
சென்று சிவன்தாள் வணங்கிநாம்
நிகழும் அடியார் முன்சென்று
நெஞ்சம் உருகி நிற்போமே.

—*யாத்திரைப் பத்து, 6.*

பாம்பை ஆபரணமாய்க் கொண்ட சிவபெருமானது திருவடிகளையே துதியுங்கள். (அவைகளை) மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு எல்லாத் துன்பங்களையும் அற்பமாய்க் கருதுங்கள். இனிமேலும் ஒர் இடையூறு (துன்பம்) அடையாமல் இருக்க (வாராமல் தடுப்பதற்காக) சிறப்பமைந்த சிவபுரத்தில் போய், சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கி, யாம் விளங்கும் அடியார்களின் முன்பு சென்று மனம் உருகி நிற்போம்.

45. 'அளவிலாச் சீருடையான்'

யாவர்க்கு மேலாம் அளவிலாச் சீர்உடையான்
யாவர்க்கும் கீழாம் அடியேனை—யாவரும்
பெற்(று) அறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்(கு)
மற்(று)அறியேன் செய்யும் வகை. [என்எம்பெருமான்

—*திருவெண்பா, 8.*

எல்லாருக்கும் மேம்பட்டு, அளவில்லாத சிறப்பையுடையவனும், எல்லாருக்கும் கீழ்ப்பட்ட அடியேனை ஒருவருக்கும் கிடைக்காத இன்பத்தில் வைத்தவனுமான உன் பொருட்டு, என் எம்பெருமானே! வேறு கைம்மாறு செய்யும் விதத்தை தெரிந்திலேன்.

46. 'ஏறுடையான் எனை ஆளுடைநாயகன்'

ஒன்றினொ(டு) ஒன்றும் ஓர்ஐந்தி னொ(டு) ஐந்தும் உயிர்ப்பது
ஆகாதே
உன்அடி யார்அடியார்அடி யோம்என உய்ந்தன ஆகாதே
கன்றை நினைந்(து) எழு தாய்என வந்த கணக்கது ஆகாதே
காரண மாகும் அனாதி குணங்கள் கருத்துறும் ஆகாதே
நன்(று)இது தீதுஎன வந்த நடுக்கம் நடந்தன ஆகாதே
நாமும்எ லாம்அடி யாருடனேசெல நண்ணுதும் ஆகாதே
என்றும்என் அன்புநிறைந்த பராவமு(து)எய்துவ(து)ஆகாதே
ஏறுடை யான்எனை ஆளுடை நாயகன் என்உள் புகுந்திடிலே.
—திருப்படையாட்சி, 2.

இடபத்தை ஏறி நடத்துபவனும் என்னை ஆட்கொண்டருளிய இறைவனும் என் நெஞ்சில் புகுந்துவிட்டால், ஒன்றோடு ஒன்றும், ஐந்தோடு ஐந்தும் பிழைத்திருக்க முடியாது. உன் அடியார்களுக்கு அடியோங்கள் என்று உயர்ந்த தொழில்கள் இசையா ; கன்றுக்குட்டியை நினைத்து எழுகின்ற தாய்ப் பசுவைப்போல வந்தவிதமும் ஆகாது ; காரணமாகிய பழைமைக் குணங்கள் கருத்தில் பொருந்தவும் செய்யா ; இது நல்லது இது கெட்டது என்று சொல்லும்படி வந்த நடுக்கங்கள் உண்டாகா. நாம் எல்லோரும் அடியவர்களோடு செல்லும் பொருட்டாக நெருங்குவதும் கூடாது; எப்போதும் என்னிடம் நிறைந்த அன்பு கொண்டருளிய மேலான அமிர்தத்தை அடைவதும் ஆகாது.

ஒன்றினோடு ஒன்று - ஆத்மாவுடன் ஆத்மா ; ஐந்தினொடு ஐந்து - பொறிகளோடு புலன்கள். ஆண்டவன் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு எழுந்தருளும்போது, ஆனந்த பரவசம் உண்டாகும் ; இந்நிலையில் இந்திரியங்கள், கரணங்கள் முதலிய தத்தம் தொழில்களைச் செய்ய முடியாமற் போகும்.

47. 'என்னால் அறியாப் பதந்தந்தாய்

என்னால் அறியாப் பதம்தந்தாய்
யான்அ(து) அறியா தேகெட்டேன்
உன்னால் ஒன்றும் குறைவில்லை உடையாய்
அடிமைக்கு ஆர்என்பேன்
பன்னாள் உன்னைப் பணிந்(து) ஏத்தும்
பழைய அடிய ரொடுங் கூடா(து)
என்நா யகமே பிற்பட்(டு)இங்கு
இருந்தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே.

—ஆனந்தமாலை, 2.

என்னால் அறிய முடியாத பதவியை (முக்தியைக்) கொடுத்தாய்; அடியேன் அதனை அறியாமலே கெட்டேன். உன்னால் ஒரு குறையும் இல்லை. உடையவனே அடியேனுக்குப் (புகல்) யார் இருக்கிறார்கள் என்பேன். பல நாளும் (எக்காலமும்) உன்னை வணங்கித் துதிக்கும் பழமையான (நித்ய) அடியார்களோடு சேராமல், என்னுடைய தலைவனே! பின்னிட்டு (பிறவிப்) பிணிக்கு விருந்தாகும் (இரையாகும்)படி இவ்விடத்து (இவ்வுலகில்) இருந்தேன்.

பதம் - திருவடி எனினுமாம்.

48. 'ஆண்டாய், நான்தான், வேண்டாவோ'

தாயாய் முலையைத் தருவானே
தாரா(து) ஒழிந்தாற் சவலையாய்
நாயேன் கழிந்து போவேனோ
நம்பி இனித்தான் நல்குதியே
தாயே என்று(உ)ன் தாள் அடைந்தேன்
தயாநீ என்பால் இல்லையே
நாயேன் அடிமை உடனாக
ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவோ.

—ஆனந்தமாலை, 5.

நம்பி! எனக்குத் தாயாகிப் பால் ஊட்டக் கடமைப் பட்டவனே! நீ அப்படி ஊட்டாவிட்டால் கீழ்ப்பட்டவனை நான் சவலைப் பிள்ளையாகி இளைத்துப் போய்விடுவேனே. 'தாயே' என்று கூவிக்கொண்டு நான் உன் திருவடிகளை அடைந்திருக்கிறேன்; இதன் பிறகாவது நீ அருளவேண்டும். என்னிடத்து நீ தயை காட்டவில்லையே. எனது அடிமைத் திறம் நிலைத்திருக்கும்படி நீ ஆண்டருளினை. அதன் பின்னும் (தயை காட்டாவிடில்) அடியேன் மட்டும் வேண்டாமோ? (அடியேன் வேண்டாதவன் என்பது உன் கருத்தோ?)

நம்பி - பூர்ணமானவனே.

49. 'அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார்'

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவம்ஆக்கி எனைஆண்ட
அத்தன் எனக்(கு) அருளியவா(று) ஆர்பெறுவார்
அச்சோவே.

--அச்சோப்பதிகம், 1.

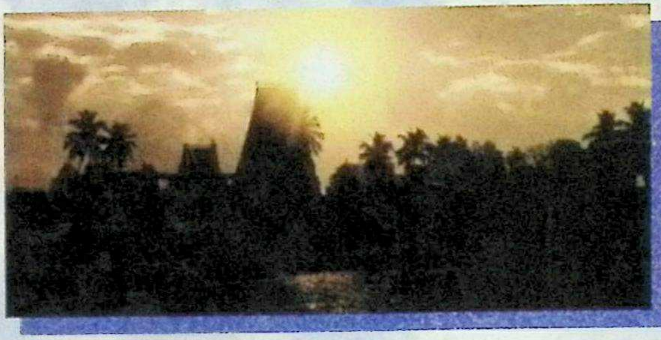
முத்தி மார்க்கத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாத அறிவில்லாதவர்களோடு சேர்ந்து, அவர்களுடைய வழியில் முயல்கின்ற எனக்கு, பக்தி மார்க்கத்தை உபதேசித்து, எனது பழைய வினைகள் ஓடிப்போகும் எண்ணம் மனத்தின்கண் உள்ள மலங்களைப் போக்கி, சிவரூபமாக்கி என்னை ஆண்டு கொண்ட என் தந்தை எனக்கு அருள் செய்க பேற்றை வேறு யார் பெற வல்லார். இது ஆச்சரியம்.

50

செம்மைநலம் அறியாத சிதடரொடும் திரிவேனை
மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன் தான்
நம்மையும்ஓர் பொருள்ஆக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மைஎனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

—அச்சோப்பதிகம், 9. 6.

செவ்விதாகிய நன்மையை அறியாத மதியீனர்களோடு கூடித் திரிந்து என்னை, மும்மலங்களும் அறும்படி செய்து முதற் பொருளாகிய இறைவன் நம்மையும் ஓர் பொருள் ஆக்கி, நாயைப் பல்லக்கில் ஏற்றிவைத்த தன்மை போல எனக்கு முக்தியை அருளிய பேற்றை வேறு யார் பெறுவார்? ஆச்சரியம்!

நங்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.

-திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்

ISBN 81-7120-852-5
9 788171 208524

புத்தகங்கள் வெப்தளம்மூலம்
ஆர்டர் செய்ய
www.sriramakrishnamath.org

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 4
email : srkmath@vsnl.com

Thevara Thiruvasaga Thirattu (Tamil) Rs. 40.00